

**माडसेबुड गाउँपालिका वडा नं. ३ मा
व्यवसायिक कृषि तथा पशुपालन उत्पादनको
सम्भाव्यता अध्ययन, २०७६
खण्ड १ (एक)**

पृष्ठभूमि तथा परिचय

१. पृष्ठभूमि तथा परिचय:

१.१ नेपालमा कृषि विकासको संस्थागत प्रयास:

नेपाल एक कृषि प्रधान देश हो । नेपालको जनसंख्या दिन प्रतिदिन बढ्दो अवस्थामा रहेका कारण मानव उपभोगकालागि गुणस्तरीय खाद्यपदार्थको माग तथा उपभोग दिन प्रतिदिन बढ्दो अवस्थामा छ तर कृषि योग्य भू-भाग घट्दो क्रममा छ । देशको समग्र अर्थतन्त्र तथा नागरिकको जीवनयापनको प्रमुख आधारका रूपमा भूमि तथा भूमिस्रोतले महत्वापूर्ण भूमिका निर्वाह गरेको हुन्छ । विद्यमान अवस्थामा समेत नेपालका झण्डै दुई तिहाई जनताको जीवनयापनको प्रमुख आधार कृषि हो, जसले देशको कुल गार्हस्थ उत्पादनमा करिब ३३ प्रतिशत योगदान पुऱ्याएको छ । त्यसैगरी देशको कुल गार्हस्थ उत्पादनमा वन तथा पर्यटन क्षेत्रको समेत उल्लेखनीय योगदान रहेको छ । तथापि जनसंख्याको वृद्धि तथा अनियन्त्रित सहरीकरणले कृषियोग्य भूमि गैरकृषि प्रयोजनमा उपयोग भइरहेको छ भने वनक्षेत्र समेत अत्याधिक अतिक्रमणमा परिरहेको अवस्था छ । वर्तमान अवस्थामा उपयोगका हिसावले नेपालमा हाल कुल भूभागको करिब २७ प्रतिशत खेतियोग्य, ३९.६ प्रतिशत वन क्षेत्र, १२ प्रतिशत चरन क्षेत्र, १७.२ प्रतिशत हिउ तथा चट्टान क्षेत्र र २.६ प्रतिशत जलक्षेत्र रहेको छ ।

नेपालमा भूमि व्यवस्थापन र प्रशासन लिच्छवीकालदेखि नै सुरु भएको भएता पनि उपयोगको आधारमा भूमिव्यवस्थापन गर्ने कार्यको इतिहास भने खासै पुरानो भएको पाइदैन । वि.सं. १९१० मा तत्कालीन राजा शुरेन्द्र शाहको पालामा बनेको मुलुकी ऐनमा भूमिव्यवस्थापन सम्बन्धी विभिन्न प्रावधान राखेको पाइन्छ । आधुनिक समयमा जग्गा (नापजाँच) ऐन २०१९, मुलुकी ऐन, २०२० का जग्गा सम्बन्धी महलहरु, भूमि सम्बन्धी ऐन २०२१, भूमि प्रशासन ऐन, २०२४, मालपोत ऐन, २०३४ लगायतका भूमिसम्बन्धी कानूनहरुले तत्कालीन अवस्थामा आवाद जग्गाको आँकडा लिने, नयाँ जग्गा आवाद गर्ने प्रोत्साहन गर्ने र मालपोत उठाउने कार्यलाई मात्र प्राथमिकता दिएको पाइन्छ भने भूमिको समूचित उपयोग र व्यवस्थापनका सबै पक्षहरुलाई सम्बोधन गर्न सकेको पाइदैन ।

देशमा व्यवस्थित सहरीकरणको विकास गर्न सरकारले नगर विकास समिति ऐन, २०४५ लागू गरि नगर विकास समितिहरुमार्फत नगरक्षेत्रमा व्यवस्थित बसोबास गराउने कार्यको सुरुवात गरेको थियो । तथापि विभिन्न दीर्घकालीन योजना र सोचका साथ संचालन हुन थालेका नगर विकास योजनाहरुले ढुन्ड र अन्य विभिन्न कारणले निरन्तरमा पाउन सकेनन् । यसले गर्दा राजमार्ग आसपास र सहरी क्षेत्रमा अव्यवस्थित बसोबासको प्रक्रिया तीव्र हुँदै गई व्यवस्थित शहर बसाउने र अव्यवस्थित बसोबास नियन्त्रण गर्ने कार्य अपेक्षा अनुरूप सफल हुन सकेन । त्यस्तै ग्रामीण आवास कम्पनी लिमिटेड -तत्कालीन पुर्नवास कम्पनी) ले व्यवस्थित बसोबास गराउने कार्यमा केही सहयोग पुऱ्याए तापनि यो कदम भू-उपयोगको अवधारणा अनुरूप अगाडि बढ्न सकेन । भूमिवर्गीकरणका सन्दर्भमा विगतमा मालपोत उठाउने समेत प्रयोजनको लागि खेत र बारीलाई अब्बल, दोयम, सीम र चाहारमा वर्गीकरण गरिएकोमा लामो समय पछि उपयोगको आधारमा भूमिको वर्गीकरण गर्नु पर्ने आवश्यकता देखि जग्गा -नापजाँच) ऐन २०१९ को आठौँ संशोधन २०५७ तथा जग्गा -नापजाँच) नियमावली, २०५८ मा भूमिलाई कृषि क्षेत्र र व्यवसायिक तथा बसोबास क्षेत्रमा वर्गीकरण गर्ने व्यवस्था गरिएको पाइन्छ । यस प्रक्रिया अन्तर्गत भूमिको उपयुक्त क्षमताका आधारमा वर्गीकरण मूलतः पुनः नापी गरिने क्षेत्रमा मात्र अवलम्बनगरिएको हुनाले यसले समेत देशको समग्र भूमिलाई वर्गीकरण गर्न सकेको देखिदैन ।

विगतमा स्थानिय स्वायत्त शासन ऐन, २०५५ र वियमावली, २०५६ मार्फत भू-उपयोग सम्बन्धीत विषयमा स्थानिय निकायलाई जिम्मेवार बनाएको देखिन्छ । यस ऐन तथा नियमावली भू-उपयोग योजना तयार गर्ने, भूमिस्रोत नक्सा तयार गर्ने पर्ति जग्गा र डाँडा, भीर पाखोमा वृक्षरोपण गर्ने, सांस्कृतिक सम्पदा क्षेत्रको जगेर्ना गर्ने, भू-क्षय र नदी नियन्त्रण गर्न आवश्यक योजना बनाउने, वन, वनस्पति र जैविक विविधता संरक्षण गर्ने, सार्वजनिक सरकारी जग्गाको अतिक्रमण रोक लागउने जस्ता कार्यमा स्थानिय निकायलाई जिम्मेवार बनाएको तथा भू-उपयोग सम्बन्धी व्यवस्थालाई अझ बढि प्रभावकारी रूपमा कानुनी दायरामा ल्याउन वि.सं.२०५८ मा भूमि सम्बन्धी ऐन २०२१ मा पाचौँ संसोधन र वि.सं. २०६० मा भूमि सम्बन्धी नियम, २०२१ मा चौधौँ संसोधन गरी विभिन्न प्रावधानहरु थप गरी भूमिको संरक्षण र प्रयोगमा विशेष व्यवस्था गर्ने प्रयास गरिएको भएता पनि परिणामत दिगो व्यवस्थापन हुन सकेको पाइन्दैन ।

नेपाल सरकारले आ.व. २०६६/६७ देखि उपयोगका आधारमा भूमिको वर्गीकरण गरि सो अनुरूप स्वामित्वको प्रमाणपत्र जारी गर्ने निति लिए पनि कार्यान्वयनमा आउन सकेन । फलस्वरूप देशका विभिन्न भागमा अव्यवस्थित रूपमा बसोवास क्षेत्र एवम् सहरीकरण विस्तार हुदै गएको, उद्योग व्यवसायका लागी विशेष क्षेत्र छुट्याउन नसकेको, कृषि भूमि कमशः विनास हुदै गएको, जग्गा ओगटेर बाभो राख्ने प्रवृत्ति बढ्दै गएको तथा सुकुमबासीका नाममा सरकारी तथा सार्वजनिक जग्गाका अतिक्रमण गर्ने प्रवृत्तिमा समेत बढोत्तरी हुदै गयो । यस सन्दर्भमा देशको सिमित भूमि तथा भूमिस्रोतलाई महत्तम तवरले उपयोग गर्नुका साथै दिगो, वातावरण मैत्री एवम् अव्यवस्थित तुल्याउनु आवश्यक भएको छ ।

राज्यको प्रमुख स्रोतको रूपमा रहेको सिमित भूमिको उपयोग र व्यवस्थापन गर्ने विषयलाई मार्गदर्शन गर्नको निमित्त भू-उपयोग नितिको तर्जुमा गरिएको हुन्छ । यस्तो नितिको अभावमा भूमिको अनियन्त्रित र अव्यवस्थित प्रयोग हुन गई भूमिको उपयोग र नियन्त्रण या राज्यको आवश्यकता अनुसार गर्न सकिदैन । भू-उपयोग नितिको आधारमा नै राज्यले यस सम्बन्धी कानुन, योजना तथा कार्यक्रमहरु तर्जुमा एवम् कार्यान्वयन गर्ने र निति कार्यान्वयनमा देखा पर्न सक्ने समस्याहरुको सामाधानका उपयोगहरुको खोजी गर्ने गर्दछ । त्यसै गरि भूमि माथिको पहुँचलाई समतामूलक बनाउन र वातावरणीय सन्तुलन कायम गरी दिएको विकास हासिल गर्न, तथा भूमि स्रोतबाट प्राप्त हुने लाभलाई न्यायोजित ढंगबाट वितरण हुन सक्ने अवस्थाको सृजना गर्न समेत भू-उपयोग नितिको आवश्यकता पर्दछ । तर वर्तमान भू-उपयोगको प्रवृत्तिले यस आवश्यकतालाई सम्बोधन गर्न सकेको नदेखिएको र यसलाई व्यवस्थित गर्न उपयुक्त भू-उपयोग नितिको आवश्यकता देखिएकाले “राष्ट्रिय भू-उपयोग निति, २०६९” तर्जुमा गरिएको भएतापनि यसले पनि प्रभावकारी भूमिका निर्वाह गर्न सकेको अवस्था भने छैन ।

नेपालमा कृषि विकासको संस्थागत शुरुवात वि.सं. १९७८ मा सरकारी स्तरमा कृषि अड्डाको स्थापना भए पश्चात भएको मानिन्छ । वि.सं. २००८ सालमा कृषि विभागको स्थापना भए पश्चात कृषिको विकास र विस्तारमा धेरै निति, योजना तथा कार्यक्रमहरु प्रतिपादन र कार्यान्वयन हुदै आएको पाइन्छ भने कृषि विकास सँग सम्बन्धित साङ्गठनिक संरचनाहरु समेत समय सापेक्ष फेरवदल तथा परिमार्जित आएको अवस्था छ । विगतमा एकात्मक शासन पद्धती बमोजिम सञ्चालित निति, योजना तथा कार्यक्रमहरुले भूमिको सहि सदुपयोग र कृषिको व्यवसायिकरण खासै परिवर्तन ल्याउन नसकेका कारण आन्तरिक आवश्यकताको परिपूर्तिका लागी आयतमा निर्भर रहनु पर्ने अवस्था सृजना भएको छ भने विगतको निर्यातको अवस्था आयातको तुलनामा भण्डै सून्यको हाराहारीमा भरेको छ । वर्तमान अवस्थामा देश संघीय साशन व्यवस्थामा प्रवेश गरिसकेको अवस्था छ । वर्तमान संवैधानिक व्यवस्था अनुसार तिनै तहको प्रशासनिक पुनसंरचना भइ संघ, प्रदेश र स्थानिय तहमा रहने सांगठनिक संरचना र जनशक्ति व्यवस्थापनको कार्य समेत अछि बढिरहेको अवस्था छ । साबिकमा देश भरि नै कृषि विकाससँग सम्बन्धीत कार्यक्रमहरु विभाग र मातहतका कार्यालयबाट सञ्चालन व्यवस्थापन हुने व्यवस्थालाई परिमार्जन गरि कृषि संघ सम्बन्धीत राष्ट्रिय निति, योजना, मापदण्ड, कानुनी संरचना, अनुगमन तथा मूल्याङ्कन लगाएतका विषयहरु विभागको मातहतमा र स्थानिय स्तरको भूमि व्यवस्थापन र कृषि विकास कार्यक्रम तर्जुमा र कार्यान्वयनको भूमिका र जिम्मेवारी मुलतः सम्बन्धीत प्रदेश र स्थानिय तहको समेत हुने सम्बैधानिक व्यवस्था गरिएको छ ।

१.१.१ कृषि विभागको कार्य विवरण:

- राष्ट्रिय कृषि उत्पाकत्व वृद्धि, कृषि शिक्षा अनुसन्धान र प्रसार, गुणस्तरिय कृषि उत्पादन श्रोत र सामाग्रीहरुको उपलब्धतामा समन्वय गर्ने
- कृषिको व्यवसायीकरण तथा आधुनिकरणको लागि नितिगत एवं समन्वयात्मक कार्यहरु गर्ने
- कृषि कर्जा, बाली विमा एवं विद्युत डिमाण्ड शुल्कमा अनुदान कार्यमा समन्वय तथा कृषि अनुदान व्यवस्थापन सम्बन्धी कार्य गर्ने
- कृषि विकास संग सम्बन्धित सरकारी, गैर सरकारी र निजी क्षेत्रका निकायहरु बिच समन्वय कायम गर्ने
- करार खेती प्रवर्द्धन तथा प्रसार सम्बन्धी कार्य गर्ने
- कृषि बाली बस्तुमा प्रतिस्पर्धात्मकता प्रवर्द्धन सम्बन्धी कायहरु गर्ने साथै कृषि विकास रणनीतिको कार्यान्वयनमा सहजीकरण र समन्वय गर्ने
- कृषि क्षेत्रको विकासका लागि आवश्यक बजेट तथा जनशक्ति प्रक्षेपण विश्लेषण तथा अध्ययन अनुसन्धानमा सहयोग र समन्वय गर्ने
- कृषि उपजहरुको मूल्य निर्धारण कार्यको समन्वय गर्ने
- कृषि भूमि व्यवस्था तथा सहकारी मन्त्रालयलाई नीतिगत पृष्ठपोषण गर्ने
- कृषि बस्तुमा भन्सार छुट लगायतका व्यवस्थाकालागि मन्त्रालयमा सिफारिस गर्ने
- मातहतका निकायहरुबाट सञ्चालित कृषि विकासका कार्यक्रमहरु साथै वार्षिक कृषि विकास कार्यक्रम मार्गदर्शनको अनुगमन, मूल्याङ्कन तथा आवश्यक समन्वय गर्ने
- कृषि विकास योजना तथा कार्यक्रम सञ्चालनमा कृषि विकासका साभेदार तथा अन्य निकायहरु संग सम्पर्क, समन्वय, सहकार्य सम्बन्धी कार्य गर्ने
- संघीय कृषि विकास योजना साथै कृषि विकास कार्यक्रम अनुगमन तथा मूल्याङ्कनको नीति तथा मापदण्डको कार्यान्वयनको व्यवस्था गर्ने साथै
- प्राङ्गिक कृषिको लागि फोकल कार्यालयको रुपमा कार्य गर्ने
- बैदेशिक सहयोगमा सञ्चालित कृषि विकास संग सम्बद्ध आयोजनाहरुसंग आवश्यक समन्वय, अनुगमन तथा मूल्याङ्कनको कार्य गर्ने

१.१.२ कृषि विकास सम्बन्धी वर्तमान संबैधानिक व्यवस्था:

मानव जीवनकालागि अपरिहार्य रहेको खाद्य सुरक्षा र कृषि विकासका विषयमा वर्तमान संविधानले स्पष्ट व्यवस्था गरेको अवस्था छ । संविधानको धारा ३६ ले प्रत्येक नागरिकलाई खाद्य सम्बन्धी हक हुने, प्रत्येक नागरिकलाई खाद्यवस्तुको अभावमा जीवन जोखिममा पर्ने अवस्थाबाट सुरक्षित हुने, प्रत्येक नागरिकलाई कानून बमोजिम खाद्य सम्पभुताको हक हुने गरी खाद्य सम्बन्धी हक लाई सुरक्षित गरेको छ भने धारा ४२ ले सामाजिक न्यायको हक सम्बन्धी विषयमा उल्लेख गर्दै प्रत्येक किसानलाई कानून बमोजिम कृषि कार्यका लागि भूमिमा पहुँच, परमपरागत रुपमा प्रयोग र अवलम्बन गरिएको स्थानिय वीउ विजन र कृषि प्रजातिको छनोट र संरक्षणको हक हुने कुरालाई सुनिश्चित गरेका छ । यतीमात्र हैन प्रत्येक उपभोक्तालाई गुणस्तरिय वस्तु तथा सेवा प्राप्त गर्ने हक तथा गुणस्तरहीन वस्तु वा सेवाबाट क्षति पुगेको व्यक्तिलाई कानून बमोजिम क्षतिपूर्ति पाउने हक हुने कुराको समेत धारा ४४ मा उपभोक्त हकको विषय भनि उल्लेख गरेको छ । वर्तमान संविधानले धारा ५१ राज्यका नीतिहरु मर्फत अर्थ, उद्योग, र वाणिज्य साथै कृषि र भूमिसुधार सम्बन्धी राज्यको नीतिलाई समेत स्पष्टताका साथ सम्बोधन गरेको अवस्था रहेको छ । यसरी संविधानमा नै उल्लेख गरिएको व्यवस्थाहरु देहाय बमोजिम रहेका छन् ।

क. संविधानको धारा ५१ को घ मा उल्लेख भएका अर्थ, उद्योग र वाणिज्य सम्बन्धी नीति:

- सार्वजनिक, निजी र सहकारी क्षेत्रको सहभागिता र स्वतन्त्र विकास मार्फत राष्ट्रिय अर्थतन्त्र सुदृढ गर्ने
- अर्थतन्त्रमा निजी क्षेत्रको भूमिकालाई महत्व दिदै उपलब्ध साधन र स्रोतको अधिकतम परिचालन गरी आर्थिक समृद्धि हासिल गर्ने
- सहकारी क्षेत्रलाई प्रवर्द्धन गर्दै राष्ट्रिय विकासमा अत्याधिक परिचालन गर्ने

- आर्थिक क्षेत्रका सबै गतिविधिमा स्वच्छता, जवाफदेही र प्रतिस्पर्धा कायम गर्न नियमको व्यवस्था गर्दै सर्वांगीण राष्ट्रिय विकासमा प्रोत्साहन र परिचालन गर्ने
- उपलब्ध साधन, स्रोत तथा आर्थिक विकासको प्रतिफलको न्यायोचित वितरण गर्ने
- तुलनात्मक लाभका क्षेत्रको पहिचान गरी उद्योगको विकास र विस्तारद्वारा निर्यात प्रवर्धन गर्दै बस्तु तथा सेवाको बजार विविधीकरण र विस्तार गर्ने
- कालावजारी, एकाधिकार, कृत्रिम अभाव सिर्जना गर्ने र प्रतिस्पर्धा नियन्त्रण जस्ता कार्यको अन्त्य गर्दै राष्ट्रिय अर्थतन्त्रलाई प्रतिस्पर्धी बनाई व्यापारिक स्वच्छता र अनुशासन कायम गरी उपभोक्ताको हित संरक्षण गर्ने
- राष्ट्रिय अर्थतन्त्रको विकासका लागि राष्ट्रिय उद्योगधन्दा र साधन स्रोतको संरक्षण र प्रवर्धन गरी नेपाली श्रम, सीप र कच्चा पदार्थमा आधारित स्वदेशी लगानीलाई प्राथमिकता दिने
- राष्ट्रिय अर्थतन्त्रको विकासका लागि स्वदेशी लगानीलाई प्राथमिकता दिने
- राष्ट्रिय हित अनुकूल आयात प्रतिस्थापन, निर्यात प्रवर्धनका क्षेत्रमा वैदेशिक पूँजी तथा प्रविधिको लगानीलाई आकर्षित गर्दै पूर्वाधार विकासमा प्रोत्साहन एवं परिचालन गर्ने
- गैरआवसीय नेपालीहरुको ज्ञान, सीप, प्रविधि र पूँजीलाई राष्ट्रिय विकासमा उपयोग गर्ने
- औद्योगिक करिडोर, विशेष आर्थिक क्षेत्र, राष्ट्रिय परियोजना, विदेशी लगानीका परियोजनाको सन्दर्भमा अन्तर प्रदेश तथा प्रदेश र संघ बीच समन्वय स्थापित गराई आर्थिक विकासलाई गतिशीलता प्रदान गर्ने

ख. संविधानको धारा ५१ को ६ मा उल्लेख भएका कृषि र भूमिसुधार सम्बन्धी नीति:

- भूमिमा रहेको दोहोरो स्वामित्व अन्त्य गर्दै किसानको हितलाई ध्यानमा राखी वैज्ञानिक भूमिसुधार गर्ने
- अनुपस्थित भू-स्वामित्वलाई निरुत्साहित गर्दै जग्गाको चक्लाबन्दी गरी उत्पादन र उत्पादकत्व वृद्धि गर्ने
- किसानको हक हित संरक्षण र संवर्धन गर्दै कृषिको उत्पादन र उत्पादकत्व बढाउन भूउपयोग नीतिको अवलम्बन गरी भूमिको व्यवस्थापन र कृषिको व्यवसायीकरण, औद्योगिकीकरण, विविधीकरण र आधुनिकीकरण गर्ने
- कृषकका लागि कृषि सामग्री, कृषि उपजको उचित मूल्य र बजारमा पहुँचको व्यवस्था गर्ने

ग. उल्लेखित विषय बस्तुको सुनिश्चितताकागि संविधानले संघ, प्रदेश र स्थानिय तहका एकल तथा साभा अधिकारका सूची समेत उल्लेख गरी स्पष्ट पेत्राधिकारको किटानी गरेको अवस्था छ । जस अन्तरगत स्थानिय तहका २२ वटा एकल अधिकार र १५ वटा साभा अधिकारको सुनिश्चितता गरिएको छ । उल्लेखित अधिकारहरु मध्ये स्थानिय तहको एकल अधिकारको सूचीको १५ औं र १८ औं नम्बरमा क्रमश कृषि तथा पशुपालन, कृषि उत्पादन व्यवस्थापन, पशु स्वास्थ्य, सहकारी र कृषि प्रसारको व्यवस्थापन, संचालन र नियन्त्रणको कार्य गर्ने गरी तोकिएको छ भने साभा अधिकारका सूचीको १ र ४ नम्बरमा क्रमश सहकारी र कृषिलाई साभा र समन्वयात्मक कार्य प्रणाली भित्र समेटिएको अवस्था छ ।

घ. संविधानको भाग १७ धारा २१४ मा स्थानिय तहको कार्यकारिणी अधिकारलाई स्पष्ट रुपमा उल्लेख गरिएको अवस्था छ । यस अन्तरगत देहायको विषय वस्तुलाई समेटिएको छ ।

- स्थानिय तहको कार्यकारिणी अधिकार यो संविधान र संघीय कानूनको अधीनमा रही गाउँ कार्यपालिका वा नगर कार्यपालिकामा निहित रहनेछ
- स्थानिय कार्यकारिणी अधिकार अनुसूची-८ र अनुसूची -९ बमोजिमको सूचीमा उल्लेख भए बमोजिम हुनेछ ।
- यो संविधान र अन्य कानूनको अधीनमा रही गाउँपालिका र नगरपालिकाको शासन व्यवस्थाको सामान्य निर्देशन, नियन्त्रण र सञ्चालन गर्ने अभिभार गाउँ कार्यपालिका र नगर कार्यपालिकाको हुनेछ ।
- गाउँपालिका र नगरपालिकाका कार्यकारिणी कार्य गाउँ कार्यपालिका र नगर कार्यपालिकाको नाममा हुनेछ ।
- गाउँ कार्यपालिका र नगर कार्यपालिकाको नाममा हुने निर्णय वा आदेश र तत्सम्बन्धी अधिकारपत्रको प्रमाणीकरण स्थानिय कानून बमोजिम हुनेछ ।

१.१.३ स्थानिय सरकार सञ्चालन ऐन मा भएको व्यवस्था :

संविधानको मुल मर्म र भावना बमोजिम देशको समग्र आर्थिक विकासको कार्यलाई विशेष प्राथमिकता क्षेत्र किटानिकासाथ स्थानिय सरकार सञ्चालन ऐनको परिच्छेद ३ मा स्थानिय तहको काम कर्तव्य र अधिकारको क्षेत्राधिकार सुनिश्चित गर्दै दफा ११ माकृषिको व्यवसायीक प्रवर्द्धनकालागि देहाय बमोजिमको व्यवस्था गरेको छ ।

क. कृषिको व्यवसायीक प्रवर्द्धन:

- कृषि तथा पशुपालन, कृषि उत्पादन व्यवस्थापन र पशु स्वास्थ्य सम्बन्धी स्थानिय नीति, कानून, मापदण्ड, योजना, कार्यान्वयन, अनुगमन र नियमन गर्ने
- कृषि तथा पशुपन्छी बजार सूचना, बजार तथा हाटबजारको पूर्वाधार निर्माण, साना सिचाई निर्माण, तालिम, प्रविधि प्रसार, प्राविधिक टेवा, कृषि सामग्री आपूर्ति, कृषक क्षमता विकास कार्यक्रमको सञ्चालन, अनुगमन र नियमन गर्ने
- कृषि तथा पशुपन्छी जन्य प्राकृतिक प्रकोप तथा महामारी रोगको नियन्त्रण गर्ने
- पशुपन्छी चिकित्सा सेवाको व्यवस्थापन गर्ने
- कृषि वातावरण संरक्षण तथा जैविक विविधताको संरक्षण र प्रवर्धन गर्ने
- पशुनश्ल सुधार पद्धतिको विकास र व्यवस्थापन गर्ने
- उच्च मूल्ययुक्त कृषिजन्य वस्तुको प्रवर्द्धन, विकास तथा बजारीकरण गर्ने
- स्थानिय स्तरमा पशुपन्छी सम्बन्धी तथ्याङ्कको व्यवस्थापन र सूचना प्रणालीको विकास गर्ने
- पशुवधशाला र शितभण्डारको व्यवस्थापन र नियमन गर्ने
- पशुपन्छी सम्बन्धी बीमा र कर्जा सहजीकरण गर्ने
- पशुपालन तथा पशुस्वास्थ्य सम्बन्धी अन्य कार्य गर्ने

ख. सहकारी संस्था सञ्चालन व्यवस्थापन:

- सहकारी संस्था सम्बन्धी स्थानिय नीति, कानून, मापदण्ड निर्माण, कार्यान्वयन र नियमन गर्ने
- सम्बन्धित गाउँपालिका तथा नगरपालिकाको भौगोलिक क्षेत्र भित्र सञ्चालन हुने सहकारी संस्थाको दर्ता, अनुमति, खारेजी र विघटन गर्ने
- सहकारी बचत तथा ऋण परिचालन सम्बन्धी स्थानिय मापदण्ड निर्धारण र नियमन गर्ने
- सहकारी सम्बन्धी राष्ट्रिय, केन्द्रिय, विषयगत, प्रादेशिक र स्थानिय संघसस्था सँग समन्वय र सहकार्य गर्ने
- सहकारी सम्बन्धी स्थानिय तथ्याङ्क व्यवस्थापन र अध्ययन अनुसन्धान गर्ने
- स्थानिय सहकारी संस्थाको क्षमता अभिवृद्धि गर्ने गराउने
- स्थानिय सहकारी क्षेत्रको प्रवर्द्धन, परिचालन र विकास गर्ने

ग. स्थानिय बजार व्यवस्थापन, वातावरण संरक्षण र जैविक विविधता:

- स्थानिय व्यापार, वस्तुको माग, आपूर्ति तथा अनुगमन, उपभोक्ता अधिकार तथा हित सम्बन्धी नीति, कानून, मापदण्ड कार्यान्वयन र नियमन गर्ने
- बजार तथा हाटबजार व्यवस्थापन गर्ने
- स्थानिय वस्तुहरुको उत्पादन, आपूर्ति तथा निकासी प्रक्षेपण, मूल्य निर्धारण र अनुगमन गर्ने
- स्थानिय व्यापार र वाणिज्य सम्बन्धी पूर्वाधार निर्माण गर्ने
- स्थानिय वस्तुको सेवा व्यापारको मूल्य तथा गुणस्तर अनुगमन र नियमन गर्ने
- स्थानिय स्तरका व्यापारिक फर्मको दर्ता, अनुमति, नविकरण, खारेजी, अनुगमन र नियमन गर्ने
- स्थानिय व्यापारको तथ्याङ्क प्रणालीको व्यवस्थापन साथै अध्ययन र अनुसन्धान गर्ने
- निजी र गैरसरकारी क्षेत्र सँग समन्वय र सहकार्य गर्ने

- स्थानिय व्यापार प्रवर्द्धन र अभिलेखाङ्कन गर्ने
- उपभोक्ता सचेतना अभिवृद्धि, लक्षित उपभोक्ताको लागत व्यवस्थापन र स्थानिय वस्तु तथा सेवाको गुणस्तर परिक्षण गर्ने
- वातावरण संरक्षण र जैविक विविधता सम्बन्धी स्थानिय नीति, कानून, मापदण्ड, योजना तर्जुमा तथा त्यसको कार्यान्वयन, अनुगमन र नियमन गर्ने

१.२ इलाम जिल्ला:

नेपालको सुदुर पूर्व भारतको सिमाना संग जोडिएको इलाम जिल्ला प्रदेश नं. १ मा रहेको छ । क्षेत्रफलको हिसावले १७०३ वर्ग किलोमिटर ओगटेको यो जिल्ला समुद्रि सतहबाट १४० मिटरको तराईदेखि उत्तर तिर चुरे पहाड, मध्यमहाड हुँदै ३६३६ मिटर सम्मको उच्च पहाडसम्म फैलिएको छ । हावापानीको हिसावले उचाई अनुसारकै फरक फरक पाईने भएकाले जैविक विविधताको हिसावले समेत इलाम धेरै धनी जिल्लाको रुपमा परिचित छ । यो जिल्ला उत्तरमा पाँचथर, दक्षिण भूपा, पश्चिममा पाँचथर र मोरङ तथा पूर्वमा भारतको पश्चिम बंगाल अन्तरगत दार्जिलिङ्ग जिल्ला संग जोडिएको छ । वि.सं. २०६८ सालको जनगणना अनुसार कुल जनसङ्ख्या २,९०,२५४ रहेको छ भने जनघनत्व १७० प्रति स्क्वायर कि.मि. रहेको छ । नेपालमा संघीय लोकतान्त्रिक गणतन्त्रात्मक शासन पद्धति स्थापित भए सगै जारी भएको नेपालको संविधान बमोजिम भएको पुनरसंरचना बमोजिम यस जिल्लामा ४ वटा नगरपालिका र ६ वटा गाउँपालिका गरी जम्मा १० वटा स्थानिय तहहरु स्थानियवासीलाई विकास निर्माण र सेवा प्रवाह केन्द्रको रुपमा कृयाशिल रहि रहेका छन् ।

विभिन्न नगदेवालीका लागि उर्वर तथा “पहाडकी रानी, नगदेवालीको खानी” आठ “अ” (अलैचि, अदुवा, अर्थोडक्स चिया, अकवरे खोर्सानी, ओलन, अम्लिसो, आलु र अतिथी सत्कार) जस्ता उपनामले समेत चर्चित इलाम जिल्ला मुख्य गरी चिया, अलैचि, आलु, अम्लिसो, अदुवा, दुध, किवि फल र विभिन्न प्रकारका जडिबुटिकालागि प्रख्यात छ मात्र हैन पौरखी कृषकहरुको अथक मेहनतले गर्दा आर्थिक रुपले समेत धनी मानिन्छ । इलाम बजारको पश्चिम उत्तरी भागमा रहेको चिया कमान नेपालको पहिलो संगठीत कृषि उद्योग मात्र नभएर नेपालको जेठो औद्योगिक कारखाना समेतले परिचित छ । यस कारखाना बाट वि.सं. १९३५ साल बाट प्रशोधित चिया बजारमा आउन सकेको इतिहास हाम्रो सामु साक्षिको रुपमा रहेको छ ।

पूर्व पश्चिम राजमार्गको चारआली बाटै भन्डै १० कि.मि. को दुरिमा रहेको तथा माहाभारत र शिवालिग पर्वत श्रृङ्खलाको पूर्व दक्षिण काखमा अवस्थित नेपालको सुदुर पहाडि जिल्ला इलाम मनमोहक र आकर्षक प्राकृतिक सुन्दरताले भरिपूर्ण छ । नेपाल कै नमूना र उत्कृष्ट पर्यटकिय गन्तव्य रुपमा समेत स्थापित यस जिल्लामा किरात, बहुर, लिम्बु, क्षेत्रि, पहिरि, लेप्चा, थामी लगाएतका विभिन्न जातजातिको बसोवास रहेको छ भने लेप्चा जातिको बसोवास नेपालमा यसै जिल्लामा मात्र रहेको पाइन्छ । चियाबारी, हरियालि, साना-ठूला खोलानाला, सेतिदेवि, पञ्चकन्या, सिंहवाहिनि, पाथिभरा, गजुरमुखि जस्ता मठ मन्दिर, पर्वतिय शिखर मात्र होइन सुनगाभाको स्वर्गको रुपमा समेत परिचित हासपोखरी, माइपोखरि सहितका विभिन्न पोखरि लगायत दक्षिण तर्फ बग्ने चार माइखोला, करफोक, कन्याम, मंगलबारे जस्ता स्थान साथै टोर्के भरना यस जिल्लाका पर्यटकिय क्षेत्रका थप प्रख्यातिहरु हुन् ।

१.२.१ उद्योग, व्यापार तथा व्यवसायको क्षेत्रमा इलाम:

उद्योग, व्यापार तथा व्यवसायको हिसावले तुलनात्मक अध्ययन गर्दा कृषि तथा पशुपन्छि पालन -गाई, बाखा, भैसि, सुंगुर, भेडा, कुखुरा, हास तथा माछा) इलामको मुख्य पेशाको रुपमा मानिएता पनि उद्योग तथा व्यापारमा यस जिल्लाले राम्रो स्थान ओगट्न सकेको पाइन्छ । इलाम बजार, विप्ल्याटे, फिक्कल, पशुपतिनगर, नयाबजार, मंगलबजार, देउराली यहाका मुख्य व्यापारिक केन्द्रको रुपमा स्थापित छन् भने यी व्यापारिक केन्द्रहरुमा स्थानिय कृषि उपजको अतिरिक्त दैनिक उपभोग्य वस्तुहरु साथै दोस्रो तथा तेस्रो मुलुकबाट आयातित विद्युतिय उपकरण, जुत्ता, फेन्सि कपडा, लत्ता कपडा समेतको विक्रि वितरण हुने गरेको पाइन्छ । इलाममा हाल १० भन्दा बढि चिया प्रशोधन कारखानाहरु मात्र रहेका छन् भने यस जिल्लाका प्रयास सबै स्थानिय तहमा दूध तथा दूध बाट बन्ने छुर्पि, गुत्पाक, विभिन्न प्रकारका मिठाई लगायत विभिन्न प्रकारका खाद्य प्रशोधन समेतका लघु, घरेलु तथा साना उद्योगहरु सञ्चालनमा रहेका छन् ।

१.२.२ भौगोलिक बनावटका आधारमा हावापानी:

इलाम जिल्लाको भौगोलिक बनावट र त्यसमा आधारित हावापानी तथा मौषम मानव बसोबास र अन्नबाली तथा पशुपालनको हिसावले अत्यन्तै उपयुक्त रहेको मानिन्छ। यस जिल्लाको उचाईको हिसावले समुन्द्र सतहको ३०० मि. देखि भण्डै ४००० मि. सम्मका चुरे तथा पहाडी क्षेत्रहरु पर्दछन्। इलाम जिल्लाको सबै भन्दा होचो भागमा चुलाचुली गाउँपालिकाको केहि समतल भू-भाग समेत रहेको छ। हावापानीको हिसावले केहि समतल भू-भाग बाहेक प्रायः सबै ठाउँ पहाडी क्षेत्रमा रहेको कारण समसितोष्ण प्रकारको पाईन्छ। भौगोलिक बनावटको हिसावले भन्ने हो भने लोअर ट्रपिकल देखि सबलपाईन सम्मको मौसमी अवस्था देखिन्छ। यसको अर्थ तराईको गर्मी मौषम देखि पहाडको चिसो तथा ठण्डा हावापानीको भरपुर प्रयोग गर्न पाइने अवस्था छ। यस प्रकारको हावापानी र भण्डै ७५ प्रतिशत भू-भाग अपर ट्रपिकल र सब ट्रपिकल रेन्जमा परेका कारण मौषमी देखि बेमौषमी तरकारी तथा अन्न बाली लगायत विभिन्न प्रकारका पशुपालन समेत यस क्षेत्रमा सफल उत्पादन हुन सक्ने अवस्था देखिन्छ। यसको विवरण तालिका नं. १ मा उल्लेख गरिएको छ।

तालिका नं. १: इलाम जिल्लाको भौगोलिक अवस्थिति अनुसारको वातावरणीय विवरण:

क्र.सं.	वातावरणीय क्षेत्र	जमिनको उचाई	ओगटेको क्षेत्र %	कैफियत
१	लोअर ट्रपिकल (Lower Tropical)	३०० मि. भन्दा कम	१५.५	
२	अपर ट्रपिकल (Upper Tropical)	३०० देखि १००० मि.	३३.५	
३	सब ट्रपिकल (Sub Tropical)	१००० देखि २०००	४०.१	
४	टेम्परेट(Temperate)	२००० देखि ३००० मि.	१०.६	
५	सबलपाईन (Subalpine)	३००० देखि ४००० मि.	०.३	

श्रोत: Wikipedia, the free encyclopedia

१.२.३ स्थानिय तहको आधारमा इलाम जिल्लाको विभाजन र स्थानिय तहको जनसङ्ख्या विवरण:

पछिल्लो पुनरसंरचना बमोजिम इलाम जिल्लालाई ४ वटा नगरपालिका र ६ वटा गाउँपालिका गरी कुल १० वटा स्थानिय तहमा विभाजन गरिएको छ। जनसङ्ख्या र क्षेत्रफलको हिसावले नगरपालिकाहरुको अध्ययन गर्दा सबै भन्दा ठूलो सूर्योदय नगरपालिका जसको जनसङ्ख्या ५६६९१ रहेको छ भने क्षेत्रफल २५२.५२ वर्ग कि.मि. रहेको छ। यसै गरी जनसङ्ख्या र क्षेत्रफलको हिसावले गाउँपालिकाहरुको अवस्था विश्लेषण गर्दा सबै भन्दा ठूलो गाउँपालिकामा जनसङ्ख्याको हिसावले फाकफोकथुम (२९६९९) र क्षेत्रफलको हिसावले माईजोगमाई गाउँपालिका (१७२.४९ वर्ग कि.मि.) देखिन्छ। इलाम जिल्लाका सबै स्थानिय तहको भौगोलिक क्षेत्रफल र जनसङ्ख्याको विस्तृत विवरण तालिका नं. २ मा उल्लेख गरिएको छ।

तालिका नं. २: भौगोलिक क्षेत्रफल र जनसङ्ख्याको विस्तृत विवरण

क्र.सं.	स्थानिय तहको प्रकार	नाम	जनसङ्ख्या (२०६८)	क्षेत्रफल स्व्वायर कि.मि.	कैफियत
१	नगरपालिका	इलाम	४८५३६	१७३.३२	
२	नगरपालिका	देउमाई	३२९२७	१९९.६३	
३	नगरपालिका	माई	३२५७६	२४६.११	
४	नगरपालिका	सूर्योदय	५६६९९	२५२.५२	
५	गाउँपालिका	फाकफोकथुम	२९६९९	१०८.७९	
६	गाउँपालिका	माईजोगमाई	२९०४४	१७२.४९	
७	गाउँपालिका	चुलाचुलि	२०८२०	१०८.४६	
८	गाउँपालिका	रोड	१९९३५	१५५.०६	
९	गाउँपालिका	माइसेवुड	१८५०३	१४२.४९	
१०	गाउँपालिका	सन्दकपुर	१६०६५	१५६.०९	

श्रोत: Wikipedia, the free encyclopedia

१.३ माडसेबुड गाउँपालिका:

माडसेबुड गाउँपालिका ईलाम जिल्लाको एक सुन्दर गाउँपालिका हो । यो साविक गजुरमुखी, ईभाङ र बाजो गा.वि.स. मिलेर बनेको गाउँपालिका हो । यस गाउँपालिकामा पुर्वकै प्रसिद्ध मानिने गजुरमुखी धाम, माडमालुङ, किरात धर्मावलम्बीहरुको धार्मिक स्थल लारुम्बा जस्ता प्रसिद्ध तिर्थस्थलहरु रहेका छन ।ईलाम जिल्लाको पश्चिम दक्षिणमा अवस्थित माडसेबुङ गाउँपालिका कुल १४२.४१ वर्ग किलोमिटरमा फैलिएको छ।

भापा जिल्लासँग उत्तर दक्षिण कच्ची सडक यातायातले जोडिएको यस गाउँपालिका मा राँके रवि सडक अन्तर्गत पाँचथर जिल्लाको रवि बजार हुदै आवतजावत गर्न सकिन्छ। पश्चिम क्षेत्रका बाँभो, गजुरमुखी र इभाङ गरी तिनवटा साविकका गा वि स हरु मिलाएर यो गाँउपालिका बनाइएको छ। पूर्वमा देउमाई, र माई,नगरपालिका, पश्चिम र दक्षिणमा चुलाचलि गाँउपालिका तथा उत्तरमा फाकफोकथुम गाँउपालिका र पाँचथर जिल्ला सँग सिमाना जोडिएर रहेको छ। छ वटा वडामा विभाजित यो गाउँ पालिकाको केन्द्र साविकको इभाङ गा.वि.स कार्यलय रहनेगरि व्यवस्था मिलाइएको छ। अम्लिसो र अदुवा यस क्षेत्रको प्रमुख नगदेबालि हो भने अन्न उत्पादन गर्ने ठुलठुला फाँटहरु यस क्षेत्रमा पर्दछन। गजुरमुखीधाम, माडसेबुड जस्ता प्रसिद्ध धार्मिक स्थलहरु रहेको यो क्षेत्रमा धार्मिक पर्यटनको सम्भावना एकदमै बढी छ।

जिल्लाको कुल जनसंख्याको करिब ६.४ प्रतिशत जनसंख्या बसोबास गर्ने यस क्षेत्रको औसत जनघनत्व १३० वर्ग कि.मि. रहेको छ। सामाजिक वनावटका आधारमा लिम्बु जातिको बाहुल्यता ४३५, रहेको यस क्षेत्रमा राई जाति दोस्रो प्रमुख ३६५ जाति हो। त्यसपछी नेवार, मगर, दलित, ब्राम्हण, क्षेत्री आदि विविध जातिको बसोबास भएको पाईन्छ। किराँत धर्म गुरु आत्मानन्द लिङ्गदेनको कुटि र मन्दिरहरुका कारण यस क्षेत्रली देवस्थल मान्दै यसको नामाकरण गरिएको हो। माडसेबुङ लिम्बु भाषामा राखिएको नाम हो जसको अर्थ देवाताको उत्पति भुमि देवताले रुचाएको भूमि भन्ने हुन्छ।

१.४ माडसेबुड गाउँपालिका वडा नं. ३:

माडसेबुड गाउँपालिकाको वडा नं.३ (इभाङ ६,७,८ र बाभो ७ र ८.) सम्पूर्ण भूभाग पहाडी क्षेत्रमा पर्ने तथा समसितोष्ण हावापानि तथा मौषमका कारण अन्न, तरकारी, फलफूल, दालहन, तेलहन तथा पशुपालन बालीको उत्पादन प्रधानता रहेको र यसैका माध्यम बाट स्थानियबासीले गुजारामुखि कृषि तथा पशुपन्छी पालन गरी आफ्नो दैनिक जीवन यापन गरिरहेको पाईन्छ ।

वर्तमान संविधान बमोजिम स्थानिय सरकारको रुपमा स्थापितमाडसेबुड गाउँपालिकाले यस वडालाई व्यवसायिक कृषि तथा पशुपालनको हवको रुपमा विकास गर्ने हेतुले यसको सम्भाव्यता अध्ययन गर्ने र सोहि बमोजिम आगामि योजनाहरु तर्जुमा गरी अधि बढ्ने नीति अवलम्बन गरेको पाइन्छ जो आफैमा एक महत्वपूर्ण र सकारात्मक विषय वस्तुको रुपमा लिन सकिन्छ । यति हुदाहुदै पनि यस क्षेत्रमा गरिने प्रयास सबै कृषि तथा पशुपन्छी बालि उत्पादन गुजारामुखि उत्पादन र परम्परागत शैलि र प्रकृयाको रुपमा मात्र रहेका र केहि समय अधि बाट फलफूल बालीको हकमा किवि खेति र केहि तरकारी जन्य उत्पादन व्यवसायिक रुपमा गर्ने गरिएको छ । यहाँका धेरै मानिसहरु

खण्ड २ (दुई)
व्यवसायिक कृषि तथा पशुपन्छी पालनको सम्भाव्यता अध्ययनको
औचित्य, उद्देश्य, कार्य परिधि
तथा
अध्ययन विधि र प्रकृया

२.१ व्यवसायिक कृषि तथा पशुपन्छी पालनको सम्भाव्यता अध्ययनको औचित्य:

२.१.१ राष्ट्रिय सङ्कल्य:

आज हामी संघीय लोकतान्त्रिक गणतन्त्रको संस्थागत कार्यान्वयनको प्रकृत्यामा छौं । वर्तमान संविधानको निर्माण तथा कार्यान्वयन सँगै भण्डै १९ वर्षको अन्तराल पछि स्थानिय तहमा जनप्रतिनिधिको रिक्तताको अन्त्य भएको छ । लामो समय सम्म स्थानिय तह जनप्रतिनिधि विहिन भए । नयाँ संविधानको कार्यान्वयन सँगै स्थानिय आवश्यकता बमोजिमका आर्थिक, सामाजिक, भौतिक तथा सास्कृतिक विकासका योजनाहरु प्रकृत्यागत रुपमा समयबद्ध ढंगले अगाडि बढ्न सकेनन् ।

साविकका न्यून पूर्वाधार सहितका गाउँ विकास समिति अन्तरगतका ग्रामिण टोल वस्तिहरुलाई एकिकृत गरी स्थापित भएको कारण माडसेबुङ्ग गाउँपालिका भित्रका अधिकांस पूर्वाधारयुक्त संरचनायुक्त अवसर र सम्भावनाहरुलाई ग्रामिण विकासको मुल आधार बनाउँदै समृद्ध नेपाल शुःख नेपालीको लक्ष्य प्राप्त गर्न यस गाउँपालिका भित्र उपलब्ध भौगोलिक बनावट र अवस्थितिलाई ग्रामिण आर्थिक पूर्वाधार विकासको अवसरमुखि क्षेत्रको रुपमा स्वीकार्दै आगामि २० वर्ष भित्र ग्रामिण सुविधा सम्पन्न समृद्ध गाउँपालिकाको रुपमा विकास गर्ने कार्यको जग प्रारम्भ बाटै बसाउन र विना अध्ययन गरिएका कार्यले सफलता प्राप्त गर्न कठिनाई हुने भए बाट तथा कुनैपनि योजनाको सफल कार्यान्वयन स्थानियबासिको सहभागितामा गरिएको अध्ययन र पहिचानले मात्र सम्भव हुने भएका कारण यस गाउँपालिकाको आर्थिक समृद्धि गाउँपालिकाको रुपमा विकास गर्ने कार्यको जग प्रारम्भ बाटै बसाउन र विना अध्ययन गरिएका कार्यले सफलता प्राप्त गर्न कठिनाई हुने भए बाट तथा कुनैपनि योजनाको सफल कार्यान्वयन स्थानियबासिको सहभागितामा गरिएको अध्ययन र पहिचानले मात्र सम्भव हुने भएका कारण यस गाउँपालिकाको आर्थिक समृद्धिको एक प्रमुख आधारको रुपमा मानिएको कृषि तथा पशुपक्षि पालन व्यवसायको सम्भावना अध्ययन गर्ने र उक्त अध्ययन बाट प्राप्त निस्कर्ष बमोजिम प्राथमिकताका साथ कार्यान्वयनमा लैजाने नीति निर्माण गरेको छ ।

विगतका गलत नीति र योजनाका कारण कृषिको व्यवसायीकरण र औद्योगिक विकासमा नेपाल पछाडि पर्न गयो मात्र हैन गरिवीको मार र भार बाट नेपाली नागरिक मुक्त हुन सकेनन् । हाम्रा अधिकांस आवश्यकताहरु विदेशी उत्पादनमा निर्भर रहनुपर्ने परिस्थितिको श्रृजना भयो । नेपाल सरकारले आर्थिक विकास र समृद्धि निर्माणमा समृद्ध नेपाल, सुखी नेपालीको सपना साकार पार्ने लक्ष्यका साथ अघि बढ्ने अठोट लिएको यस अवस्थामा कृषिको व्यवसायीकरण र कृषि उत्पादनमा आधारित औद्योगिक तथा व्यवसायीक विकास विना देशको समृद्धि कल्पना गर्न सकिदैन मात्र हैन गुणस्तरीय तथा निकासीयोग्य कृषि तथा औद्योगिक उत्पादन प्रतिस्पर्धात्मक आन्तरिक तथा विश्व बजारका प्रमुख सम्बाहक भएकोले औद्योगिक तथा व्यवसायीक विकासमा स्थानीय उत्पादन र निजी क्षेत्रको भुमिका र हिस्सेदारीलाई नजर अन्दाज गर्न सकिने अवस्था देखिदैन ।

कृषि र उद्योगमा आधारित उत्पादनशील क्षेत्रको स्थपना, विकास र विस्तार तीनै तहका सरकारको नीति, योजना र कार्यक्रम तथा तीनको सार्थक कार्यान्वयनले मात्र सम्भव हुने भएकाले व्यवसायीक कृषि उत्पन्नदन र तीनमा आधारित उद्योगको स्थपना, विकास र विस्तार तीनै तहका सरकारको प्रथम प्राथमिकता भित्र समेट्न सक्नु नै वर्तमान सरकारको लक्ष्य पुरा गर्ने प्रमुख आधार हुन जान्छ । राष्ट्रिय पूँजीको संरक्षण, विकास र विस्तार तथा स्थान, उर्जा, प्रविधि, यातायत सञ्जाल र साधन, श्रम शक्ति, सुरक्षा र अवसर औद्योगिक तथा व्यवसायीक विकासमा आधारभूत आवश्यकता हुन ।

यिनै आधारमा नेपाल सरकारको देहायका लक्ष्य स्थापित गरी आफ्नो कार्यदिशा सुस्पष्ट गरिसकेको पाइन्छ, जुन यस प्रकार छन्:

- १० लाख रोजगारीको सृजना
- २ अङ्कको आर्थिक वृद्धि
- उर्जा विकास
- कृषिको व्यवसायीकरण
- स्वदेशी कच्चा पदार्थको प्रयोग
- औद्योगिक विकास, प्रबर्द्धन र संरक्षण
- आयात प्रतिस्थापनको माध्यमबाट आत्मनिर्भरताको सुनिश्चितता

विद्यमान सिमित स्रोत र साधनका विच विना योजना गरिने विकास निर्माका कार्य सिमित घेरा भित्रै अस्थाई हुने मात्र हैन कमजोर समेत हुने गरेका कयौ उदारण हाम्रा सामु छन् । जनताका आधारभूत आवश्यकता एकातिर, सञ्चालनमा रहेका योजना अर्कातिर भएका समेत कयौ घटना परि घटना हाम्रो माभ्रमा रहने गरेका छन् । पुराना र महत्वपूर्ण योजना सम्पन्न नहुदै प्रत्येक वर्ष स्थानिय तहले थप योजनाको खोजी र सञ्चालनमा धेरै समय र लागत खर्चिनु परिरहेकोछ । तसर्थ जनताको माभ्रबाट स्थापित आवश्यकता बमोजिमका दिगो विकासमा आधारित आर्थिक विकास संग सम्बन्धित योजनाहरुको पहिचान, छनौट, प्राथमिककरण गरेर आवश्यक स्रोत र साधनको व्यवस्थापन सहित कार्यान्वयनको थालनि गर्न अपरिहार्य भएकोले यो अध्ययनको कार्य गरिएको छ ।

दिगो विकास र समृद्धिमा आधारित आर्थिक विकासको गतिलाई सुरुवातै व्यवस्थित रुपमा सञ्चालन गर्ने मान्यताका साथ माडसेबुङ्ग गाउँपालिकाले सर्वप्रथम बडा नं. ३ बाट यो अध्ययन कार्य अघि बढाउने अठोट गरे बमोजिम प्रस्तुत दस्तावेजलाई समय सापेक्ष बनाउने प्रयास गरेर यो स्वरुपमा प्रस्तुत गरिएको हो । प्रस्तुत अध्ययन पूतिजृदनमा उपयोग गरिएका यस गाउँपालिकाको कार्यालय बाट प्राप्त विवरणहरु, सथलगत अध्ययन र बडा तथा गाउँपालिका स्तरीय भेला बैठक बाट समेत विवरण सङ्कलनका साथ जनप्रतिनिधि र सर्वसाधारण गाउँपालिकाबासी साथै विषयगत संस्थाहरूसंग रहेका वर्तमान तथ्याङ्कलाई समेत समेटने प्रयास गरिएको छ । उपलब्ध विवरण, जनप्रतिनिधिहरुले समेत औल्याएका विषय वस्तु समेतका आधारमा तयार पारिएकाले यसले माडसेबुङ्ग गाउँपालिका बडा नं. ४ को यो अध्ययन यथार्थपरक परिवेसमा तयार गरिएको मात्र नभई यसले समग्र सन्दकपुर गाउँपालिकाको आर्थिक विकासको भावि लक्ष्यलाई सम्बोधन गर्ने विश्वास गरिएको छ ।

२.१.२ दिगो विकास लक्ष्य :

सेप्टेम्बर २०१५ मा सम्पन्न ऐतिहासिक राष्ट्रसंघीय महासभाबाट १९३ सदस्य मुलुकहरुले पारित गरेर जनवरी १, २०१६ देखि लागु गरेको दिगो विकास लक्ष्यहरु (Sustainable Development Goals) नेपालको सन्दर्भमा अत्यन्तै समय सान्दार्भिक रहेका छन् । यो लक्ष्य मानव समाजका सबै पक्ष बाट निरपेक्ष गरिवीको अन्त्य गर्ने एउटा ऐतिहासिक, साहासिक र विश्वव्यापी सहमति हो । सन् २०३० भित्र मानव जाती र पृथ्वीकालागि समतापूर्ण, ज्यायसंगत र सुरक्षित विश्व निर्माण गर्नु रहेको छ । दिगो विकासका १७ लक्ष्य र १६९ कार्य लक्ष्यहरु यस सन्सारलाई बदल्ने र सभ्य र विकसित समाजमा स्थानिय तहहरुबाटै प्रारम्भ गर्ने तथा योगदान पुऱ्याउने भएकाले यस व्यवसायीक कृषि विकासको सम्भावनाका बारेमा यथार्थता बुझ्ने प्रयत्न गरिएको छ । दिगो विकास लक्ष्यका मुख्य विषय वस्तु देहाय बमोजिम उल्लेख गरिएका छन् ।

दिगो विकासका आधारभुत लक्ष्यलाई तालिका नं. ३ मा उल्लेख गरिएको छ ।

- गरिवी दरलाई २१.६ बाट ४.९ भार्ने
- पुङ्को पनलाई ३६ प्रतिशत बाट १५ प्रतिशतमा ल्याउने
- मातृ मृत्युदरलाई २५८ प्रतिलाख बाट ६९ मा ल्याउने
- ७५ प्रतिशत युवाहरुलाई रोजगारी सृजना गर्ने
- व्यवसायिक तथा प्राविधिक काममा महिलाको सहभागिता २४ प्रतिशत बाट ४० प्रतिशत पुऱ्याउने

- पाइपलाईन बाट खानेपानी वितरणलाई ४९.५ प्रतिशत बाट ९० प्रतिशत पुर्याउने
- विद्युत पहुँचलाई ७४ प्रतिशत बाट ९९ प्रतिशत पुर्याउने
- युवा बेरोजगार दरलाई ३५.८ प्रतिशत बाट १० प्रतिशतमा झार्ने
- कार्वन उत्सर्जन तह ०.१० मेट्रिक टन प्रति व्यक्ति बाट ०.०५ मा सिमित गर्ने
- जोखिमपूर्ण अवस्थामा काम गरिरहेका बालबालिकाको दर ३० प्रतिशत बाट झण्डै शून्यमा पुर्याउने

तालिका ३: दिगो विकास लक्ष्य सन २०१५-२०३० लक्ष्य १७

१. गरिवीको अन्त्य	२. भोकमरीको अन्त्य
३. स्वास्थ्य र समुन्नत समाज	४. गुणस्तरीय शिक्षा
५. लैङ्गिक समानता	६. स्वच्छ पानी तथा सरसफाई
७. स्वच्छ उर्जामा सहज पहुँच	८. मर्यादित रोजगार तथा आर्थिक वृद्धि
९. उद्योग पूर्वाधार र नवीन सिर्जना	१०. असमानता न्यूनिकरण
११. दिगो शहर र समुदायहरू	१२. जिम्मेवारपूर्ण उपभोग तथा उत्पादन
१३. जलवायु परिवर्तनमा तत्काल पहल	१४. जलमृत्तिको जैविक विविधताको संरक्षण
१५. जमिन माथिको जैविक विविधताको संरक्षण	१६. शान्ति न्याय र सशक्त निकाय
१७. लक्ष्य प्राप्तिका लागि साभेदारी	

श्रोत: राष्ट्रिय योजना आयोग तथा नेपाल सरकार

२.१.३ पन्ध्रौं योजनाको आधार पत्र (२०७६/७७ -२०८०/८१)

नेपालको हकमा समृद्धिको एक मात्र प्रमुख मार्ग कृषिको व्यवसायिकीकरण र कृषिमा आधारित औद्योगिक उत्पादन नै हो। नेपालमा योजना बद्ध विकासको क्रम सुरु भएको ६ दसक नाघिसकेको अवस्था छ। यस अवधिमा ९ वटा पञ्चवर्षीय र ५ वटा त्रिवर्षीय योजना कार्यान्वयनमा आए। आ.व. २०७५/७६ चौधौं योजनाको अन्तिम वर्षको अन्त्य सम्म आईपुग्दा देशमा राजनीतिक रूपले युगान्तकारी परिवर्तन भए तापनी आर्थिक, सामाजिक तथा आधुनिक पूर्वाधार विकासको क्षेत्रमा अपेक्षित उपलब्धि हासिल हुन सकेको छैन। विगतको तुलनामा नेपाली जनतामा सचेतनामा अभिवृद्धि भएको, समाज आधुनिकतामा प्रवेश गरेको, जातीय, लैङ्गिक र वर्गीय विभेद, बहिस्करण र असमानता पूर्ण रूपले समाप्त नभए तापनि सुधारोन्मुख रहेको, शिक्षा, स्वास्थ्य, खानेपानी, सामाजिक सुरक्षा आदि क्षेत्रमा महत्वपूर्ण उपलब्धि हासिल भएको, पूर्वाधार क्षेत्र अन्तरगत सडक यातायात, सञ्चार तथा सुचना प्रविधि र सहरी पूर्वाधारमा उल्लेख्य विकास भए तापनि अधिकांस पूर्वाधारहरूको गुणस्तर सुनिश्चित हुन नसकेको मात्र हैन जलविद्युत, हवाई यातायात लाग्यतका अन्य पूर्वाधार निर्माणमा थप प्रयासको आवश्यकता रहेको साथै प्रविधियुक्त विश्व परिवेशका आधारमा जनताको बढ्दो अपेक्षाको सम्बोधन र समृद्ध तथा समुन्नत राष्ट्रको रूपमा विकास गर्न अल्पकालीन, मध्यकालीन तथा दीर्घकालीन योजना तर्जुमा गरी कार्यान्वयन गर्नु पर्ने आवश्यकता त्यतिकै टड्कारो रूपमा देखा परेको छ।

नेपालको विकासको गतिलाई अभै गहिरिएर अध्ययन गर्दा योजनाका यी अवधिहरूमा निरपेक्ष तथा बहुआयामिक गरिवीमा उल्लेख कमि आएको भए तापनि अभै पनि जनसंख्याको ठूलो हिस्सा निरपेक्ष गरिवीको रेखा मुनि बाँच्न बाध्य छ। स्वादेशमा रोजगारको अभावका कारण युवा श्रम शक्ति रोजगारीकालागि विदेशिने क्रम यथावत छ। अर्थतन्त्रमा औद्योगिक क्षेत्रको योगदान घटिरहेको छ मात्र हैन निर्यात-आयात अनुपात तिव्र रूपमा बढी रहेको छ। विप्रेषणले अर्थतन्त्रको ठूलो आकार ओगटेको छ। आर्थिक वृद्धि, उत्पादन र उत्पादकत्व, औद्योगिकीकरण, गुणस्तरीय शिक्षा तथा स्वास्थ्य, स्वच्छ र प्रदुषणमुक्त वातावरण र सुशासन लगायतका क्षेत्रमा योजनाले लिएका लक्ष्यहरू अपेक्षित रूपमा हाँसिल हुन सकेका छैनन्। चौधौं योजना अवधिमा देशले राजनीतिक रूपमा युगान्तकारी परिवर्तन प्राप्त गर्न सफल भए तापनि यस अवधिमा समेत आर्थिक, सामाजिक तथा भौतिक उपलब्धि लक्ष्य बमोजिम हाँसिल गर्न नसकिएको तितो यथार्थ हाम्रो सामु चुनौतिको रूपमा उभिएको छ। चौधौं योजना अवधिमा राज्यले प्राप्त गरेको उपलब्धिको संक्षिप्त विवरण तालिका नं. ४ र ५ मा उल्लेख गरिएको छ।

तालिका नं. ४: चौधौ योजनाको आर्थिक, सामाजिक र भौतिक उपलब्धि

क्र. सं.	सूचक	आधार वर्ष (२०७२/७३)	आ.व. २०७५/७६ सम्मको लक्ष्य	आ.व. २०७४/७५ सम्मको उपलब्धि
१	वार्षिक औषत आर्थिक वृद्धि दर %	०.८	७.२	६.९
२	कृषि क्षेत्रको वार्षिक औषत आर्थिक वृद्धि दर %	१.३	४.७	४.२
३	गैर कृषि क्षेत्रको वार्षिक औषत आर्थिक वृद्धिदर %	०.६	८.४	८.०
४	मुद्रास्फीति %	९.५	७.५	४.२
५	प्रति व्यक्ति कुल गार्हयस्त उत्पादन (रु हजारमा)	७९.४	११६.५	११७.५
६	गरिवीको रेखा मुनिको जनसंख्या %	२१.६	१७	१८.७
७	मानव विकास सुचकाङ्क	०.५४	०.५७	०.५७४
८	लैंगिक सशक्तीकरण सुचकाङ्क	०.५६	०.५८	०.५६८
९	अपेक्षित आयु (जन्मेको समयमा वर्ष)	६९	७२	६९.७
१०	खानेपानी सेवा पुगेको जनसंख्या %	८३.६	९०	८८
११	माध्यमिक तहमा खुद भर्नादर %	३७.७	४५	४३.९
१२	१५-२४ वर्ष सम्मको साक्षरता दर %	८८.६	९२	८५
१३	विद्युत उत्पादन (जडित क्षमता, मेघावट)	८५१	२३०१	१०२०
१४	विद्युत पहुँच प्राप्त परिवार %	७४	८७	९०.७
१५	सिँचाइए (हेक्टर लाखमा)	१३.९	१५.२	१४.७
१६	इन्टरनेट सेवामा पहुँच प्राप्त सेवामा जनसंख्या %	४४.४	६५	५५.४

श्रोत: पन्ध्रौ योजनाको आधार पत्र (२०७६/७७-२०८०/८१)

तालिका नं. ५: आर्थिक विकासमा कृषि क्षेत्रको योगदान (कृषि, खाद्य सुरक्षा र सिँचाई)

क्र. सं.	आ.व	लक्षित क्षेत्र	लक्षित वृद्धि दर	उपलब्धि	कारण	
१	२०७३/७४	कृषि उत्पादन	४.५	५.२	प्रमुख खाद्यान्न वाली धान, गहुँ, मकै को उत्पादन वृद्धि भएकोले सो लक्ष्य हाँसिल गर्न सकेको हो । समयमानै मनसुनको सुरुवात हुनु, कृषि व्यवसायीकरण बढ्दै जानु, रासायनिक मलको विसतार हुँदै जानु यसका प्रमुख प्रभाव योग्य कारणहरु रहेका छन् ।	
	२०७४/७५		४.७	२.८		खडेरी, पहिरो तथा बाढी जस्ता प्राकृतिक प्रकोपले खाद्यान्न वालीको क्षेत्रफलमा ह्रास
	२०७५/७६		४.९	५.०		अनुकूल वातावरण
२	२०७३/७४	दुग्ध उत्पादन (मे.टन)	२०३९०००	१९९९०००	सरकारीको उत्पादनमा मुलुक आत्म निर्भर हुँदै गएको छ भने फलफूलको उत्पादनमा अपेक्षित वृद्धि हाँसिल गर्न सकिएको छैन । पशुपालनप्रति कृषकहरुको बढ्दो आकर्षण र सरकारी नीति	
	२०७४/७५		२२९६०००	१९९९०००		
३	२०७३/७४	मासु उत्पादन (मे.टन)	३४४०००	३३२०००	अनुकूल रहेका कारण मुलुक अण्डामा आत्म निर्भर भएको छ भने दुध र मासुमा आत्म	
	२०७४/७५		३७९०००	३४७०००		
४	२०७३/७४	अण्डा उत्पादन (गोटा, करोडमा)	१३५	१३५	अनुकूल रहेका कारण मुलुक अण्डामा आत्म निर्भर भएको छ भने दुध र मासुमा आत्म	
	२०७४/७५					

			१४५	१४७	निर्भर हुँदै गएको छ ।
५	२०७३/७४	प्रति व्यक्ति प्रति वर्ष खाद्यान्न उपलब्धता (के.जी)	३०२	३४०	कृषि उत्पादनमा वृद्धि र दुर्गम जिल्लामा ढुवानीको पहुँचमा भएको वृद्धि
	२०७४/७५		३४०	३४३	
६	२०७३/७४	सिँचाई (लक्ष्यको प्रतिशत)		८५	भौगोलिक विकटता, जमिनको असहज अवस्थिति, जल स्थानान्तरण, जलाशययुक्त बहुउद्देशिय आयोजनाको ढिलाई, प्राकृतिक प्रकोप बाट क्षति
	२०७४/७५			७९	

श्रोत: पन्ध्रौ योजनाको आधार पत्र (२०७६/७७-२०८०/८९)

२.१.३.१ पन्ध्रौ योजनाले स्थापित गरेको “दीर्घकालीन सोच र राष्ट्रिय लक्ष्य”

नेपाली जनताको लामो संघर्ष र बलिदानी बाट प्राप्त संघीय लोकतान्त्रिक गणतन्त्रात्मक शासन व्यवस्थाको माध्यमबाट दिगो शान्ति, सुशासन, विकास र समृद्धि हाँसिल गर्ने गरी नेपालको संविधानले माग प्रशस्त गरेको छ । मुलुकमा राजनैतिक स्थायित्वपछि नागरिकले आफ्नो जीवनस्थर सुधार हुने तथा आधुनिक सुविधासम्पन्न, सुखी जीवन अनुभूति गर्ने आकांक्षा राखेका छन् । वर्तमान सरकारले दीर्घकालीन सोच सहितका नीति तथा कार्यक्रम अगाडि सारेको छ । यसमा नेपालको संविधानले निर्दिष्ट गरेको विवासको मार्ग र निर्वाचनका बेला राजनीतिक दलहरूले जनताका बीचमा गरेका प्रतिबद्धता अन्तरनिहित छन् । नागरिकका समृद्धि र समुन्नतिका यी अपेक्ष र प्रतिबद्धता पूरा गर्न विकासका अल्पकालीन र मध्यकालीन योजना कार्यान्वयन गर्न पन्ध्रौ योजना मार्फत नीतिगत मार्गचित्र सहितको देहाय बमोजिमको **दीर्घकालीन सोच** प्रतिपादन गरिएको पाईन्छ ।

“समृद्ध नेपाल, सुखी नेपाली”

समुन्नत, स्वाधिन र समाजवाद उन्मुख अर्थतन्त्र सहितको समान अवसर प्राप्त स्वास्थ्य, शिक्षित, मर्यादित र उच्च जीवरस्तर भएका सुखी नागरिक बसोवास गर्ने मुलुक हुने कुरा यस योजनाले परिकल्पना गरेको अवस्था छ । जसले समृद्धि र सुखकालिग देहाय बमोजिमका आधार लक्ष्यहरू निर्धारण गरेको अवस्था छ । पन्ध्रौ योजनाले निर्धारण गरेका समृद्धि नेपाल सँग जोडिएका ४ वटा र सुखी नेपाली सँग जोडिएका ६ वटा दीर्घकालीन राष्ट्रिय लक्ष्य तालिका नं. ६ मा उल्लेख गरिएका छन् ।

तालिका नं. ६: दीर्घकालीन राष्ट्रिय लक्ष्य:

१. समृद्धि (Prosperity)	२. सुख (Happiness)
१.१ सर्वसुलभ आधुनिक पूर्वाधार एवम् सघन अन्तर आवद्धत (Accessible modern infrastructure and intensive connectivity)	२.१ परिस्कृत तथा मर्यादित जीवन (Well-being and decent life)
१.२ मानव पुँजी निर्माण तथा संभावनाको पूर्ण उपयोग (Development and full utilization of human capital potectials)	२.२ सुरक्षित, सभ्य र ज्यापूर्ण समाज (Safe, civilized and just society)
१.३ उच्च र दिगो उत्पादन तथा उत्पादकत्व (High and sustainable production and productivity)	२.३ स्वस्थ र सन्तुलित पर्यावरण (Healthy and balanced environment)
१.४ उच्च र समतामूलक राष्ट्रिय आय (High and equitable national income)	२.४ सुशासन (Good governance)
	२.५ सवल लोकतन्त्र (Comprehensive democracy)
	२.६ राष्ट्रिय एकता, सुरक्षा र सम्मान (National unity, security and dignity)

श्रोत: पन्ध्रौ योजनाको आधार पत्र (२०७६/७७-२०८०/८९)

२.१.३.२ दीर्घकालीन राष्ट्रिय रणनीति:

विगतका संस्थागत विकास योजना तथा तीनबाट प्राप्त उपलब्धिको समिक्षा साथै बदलिएको राज्यको राजनीतिक परिवर्तन र जनताको चाहाना, आवश्यकता र अपेक्षा समेतलाई केन्द्रविन्दुमा राखेर योजनाको आधार पत्र (२०७६/७७-२०८०/८१) देहाय बमोजिमको ८ वटा बुदागत शिर्षकमा दीर्घकालीन राष्ट्रिय रणनीति अवलम्बन गर्ने निधो गरेको अवस्था छ ।

१. तीव्र, दिगो र रोजगारमूलक आर्थिक वृद्धि गर्ने
२. सुलभ तथा गुणस्तरीय स्वास्थ्य सेवा र शिक्षाको सुनिश्चितता गर्ने
३. आन्तरिक तथा अन्तरदेशीय अन्तरआवद्धता एवम् दिगो शहर / बस्ती विकास गर्ने
४. उत्पादन र उत्पादकत्व वृद्धि गर्ने
५. पूर्ण, दिगो र उत्पादनशील सामाजिक सुरक्षा तथा संरक्षण गर्ने
६. गरीबि निवारण र आर्थिक सामाजिक समानता सहितको न्यायपूर्ण समाज निर्माण गर्ने
७. प्राकृतिक स्रोतको संरक्षण र परिचालन तथा उत्थानशीलता विकास गर्ने र
८. सार्वजनिक सेवाको सुदृढिकरण, प्रादेशिक सन्तुलन र राष्ट्रिय एकता सम्बर्द्धन गर्ने

२.१.३.३ रुपान्तरणका प्रमुख सम्बाहक :

दीर्घकालीन सोच र तीनमा आधारित रणनीतिको सफल कार्यान्वयन गरी राष्ट्रिय लक्ष्य हाँसिल गर्न देहाय बमोजिम सामाजिक तथा आर्थिक रुपान्तरणका सम्बाहक अवलम्बन गर्ने अठोट गरिएको छ ।

१. गुणस्तरीय एकीकृत यातायात प्रणाली, सूचना प्रविधि तथा सञ्चार पूर्वाधार र बृहत सञ्जालीकरण
२. गुणस्तरीय मानव पूँजी निर्माण, उद्यमशील कार्य सस्कृति विकास र सम्भानाको पूर्ण उपयोग
३. जलविद्युत उत्पादन वृद्धि र हरित अर्थतन्त्र प्रवर्द्धन
४. उत्पादन, उत्पादकत्व र प्रतिस्पर्धात्मक क्षमता अभिवृद्धि
५. गुणस्तरीय पर्यटन सेवाको विकास र विस्तार
६. आधुनिक, दिगो र व्यवस्थित सहरीकरण, आवास र बस्ती विकास
७. प्रादेशिक र स्थानिय अर्थतन्त्रको विकास र सुदृढिकरण तथा औपचारिक क्षेत्रको विस्तार
८. सामाजिक संरक्षण र सुरक्षाको प्रत्याभुति र
९. शासकीय सुधार र सुशासन अभिवृद्धि

२.१.३.४ सहयोगी क्षेत्र:

दीर्घकालीन सोचका लक्ष्य हाँसिल गर्ने सन्दर्भमा रुपान्तरणका संबाहक क्षेत्रको प्रभावकारी परिचालन गर्न देहायका क्षेत्रहरूलाई प्रमुख सहयोगी क्षेत्रका रुपमा लिईएको पाईन्छ ।

१. संविधान, लोकतन्त्र र विकास प्रतिको राजनीतिक प्रतिबद्धता
२. जनसाँख्यिक लाभ र जागरिक सचेतना
३. भौगोलिक अवस्थिति र प्राकृतिक विविधता तथा सम्पन्नता
४. सामाजिक, सांस्कृतिक विविधता तथा मौलिक पहिचान
५. सामाजिक पूँजी र विश्वभर फैलिएका नेपाली समुदाय
६. स्वच्छ र नवीकरणीय उर्जा
७. मित्र राष्ट्र र अन्तराष्ट्रिय समुदायको सद्भाव र
८. संघीय शासन प्रणाली र वित्तीय संघीयता

२.१.३.५ दीर्घकालीन सोचको परिदृश्य र परिमाणात्क लक्ष्यहरू :

पन्ध्रौ योजनाको आधार पत्र मार्फत राज्यले वर्तमान परिवेश बमोजिम निर्धारण गरेको दीर्घकालीन सोच, यसको सफल कार्यान्वयनकालागि अवलम्बन गर्ने रणनीतिहरू, उक्त रणनीतिमा आधारित वर्तमान अवस्थाको पूर्ण रुपान्तरणकालागि सूचिकृत गरिएका प्रमुख सम्बाहक र सहयोगी क्षेत्रको सहि परिचालन गर्न सके पन्ध्रौ योजनाले परिकल्पना र अपेक्षा गरेको समग्र विकासको गति र त्यसले बनाएको आधारभूत स्तरमा टेकेर त्यस पछिका योजनाले खेल्ने भूमिका समेतको आँकडा समेतलाई मध्यनजर गरी आगमि २५ वर्ष भित्र भन्नाले आ.व. २१००/०१ सम्ममा

एक समृद्ध राष्ट्रको रूपमा विकास गर्न सकिने र त्यस अवस्थामा राज्यले देहाय बमोजिमका परिमाणत्मक लक्ष्यहरू प्राप्त गर्ने परिकल्पना नं. ७ मा उल्लेख गरिएको छ।

तालिका नं. ७: दीर्घकालीन सोचको परिदृश्य र परिमाणात्मक लक्ष्यहरू:

क्र.सं.	राष्ट्रिय लक्ष्य, गन्तव्य र सूचकहरू	एकाई	आ.व. २०७४/७५ को यथार्थ	आ.व. २१००/०१ को लक्ष्य
१	आर्थिक वृद्धि दर (औषत)	%	६.८	१०.५
२	कुल गार्हस्थ्य उत्पादनमा कृषि तथा वन क्षेत्रको योगदान	%	२७	९
३	कुल गार्हस्थ्य उत्पादनमा उद्योग क्षेत्रको योगदान	%	१५.२	३०
४	कुल गार्हस्थ्य उत्पादनमा सेवा क्षेत्रको योगदान	%	५७.८	६१
५	प्रति व्यक्ति कुल राष्ट्रिय आय	%	१०४७	१२१००
६	गरिवीको रेखामुनी रहेको जनसङ्ख्या (निरपेक्ष गरीवि)	%	१८.७	०
७	बहुआयामिक गरिवीमा रहेको जनसंख्या	%	२८.६	३
८	आम्दानीको माथिल्लो १० र तल्लो ४० % जनसंख्याको अनुपात	अनुपात	१.३	१.१
९	सम्पत्तिमा आधारित जिनी गुणक	गुणक	०.३१	०.२५
१०	श्रम सहभागिता दर (१५ वर्ष भन्दा माथि)	%	३८.५	७२
११	बेरोजगारी दर	%	११.४	३
१२	रोजगारीमा औपचारिक क्षेत्रको हिस्सा	%	३६.५	७०
१३	जलविद्युत तथा नवीकरणीय उर्जा उत्पादन -जडित क्षमता)	%	१०७४	४००००
१४	विद्युतमा पहुँच प्राप्त परिवार	%	९०.७	१००
१५	प्रति व्यक्ति विद्युत उपभोग	%	१९८	३५००
१६	३० मिनेट सम्मको दुरीमा यातायात पहुँच भएको परिवार	%	७८.९	९९
१७	राष्ट्रिय र प्रादेशिक लोकमार्ग	%	६९.७९	३३०००
१८	द्रुत मार्ग (भूमिगत मार्ग समेत)	%	०	२०००
१९	रेलमार्ग	%	४२	२२००
२०	इन्टरनेट प्रयोग कर्ता (कुल जनसंख्यामा)	%	५५.२	१००
२१	अपेक्षित आयु -जन्म हुँदाको)	%	६९.७	८०
२२	मातृ मृत्यु दर (प्रतिलाख जीवित जन्ममा)	%	२३९	२०
२३	पाँच वर्ष मुनिको बालमृत्यु दर (प्रति हजार जीवित जन्ममा)	%	३९	८
२४	पाँच वर्ष मुनिका कम तौल भएको बालबालिका	%	२७	२
२५	साक्षरता दर (१५ वर्ष माथि)	%	५८	९८
२६	माध्यमिक तह -९-१२) मा खुद भर्ना दर	%	४३.९	९५
२७	उच्च शिक्षामा कुल भर्ना दर	%	९.५	४०
२८	उच्च माध्यम स्तरको खाने पानी सुविधा पुगेको जनसंख्या	%	२०	९५
२९	आधारभूत सामाजिक सुरक्षामा आवद्ध जनसंख्या	%	१७	१००
३०	लैंगिक विकास सूचाङ्क	%	०.९२५	१
३१	मानव विकास सूचाङ्क	%	०.५७४	०.७६०

श्रोत: पन्ध्रौं योजनाको आधार पत्र (२०७६/७७-२०८०/८१)

२.१.३.६ कृषि, वन तथा प्राकृतिक स्रोत विकासको सोच:

पन्ध्रौं योजनाले परिकल्पना गरेका समृद्ध निर्माण विकासका आधारहरु मध्ये प्रमुख सम्बाहकका रूपमा स्वीकारिएको कृषि क्षेत्रको विकास र व्यवसायीकीकरण एक अनिवार्य सर्त हो । कृषि क्षेत्रको विकास र वयवसायीकीकरणलाई नजिर बाट साथ दिन वन तथा समग्र प्रकृति स्रोतको परिचालन अर्को महत्वपूर्ण अङ्गको रूपमा स्वीकारिएको छ । आधार पत्रमा उल्लेख भए बमोजिम कृषि, वन, भूमि र अन्य प्राकृतिक स्रोत नेपालको आर्थिक विकास र समृद्धिको लागि महत्वपूर्ण क्षेत्रको रूपमा रहेका छन् । विगतमा गरिएको असल अभ्यास र सिकाईलाई आत्मसात् गर्दै दिगो विकासका माध्यम बाट देशलाई समुन्नत र समृद्ध बनाउने परिकल्पना यस आधार पत्रमा गरिएको पाइन्छ । पन्ध्रौं योजना अवधिमा वैज्ञानिक, व्यासायिक, बजार तथा उपभोक्तामुखी कृषि प्रणाली मार्फत कृषिको उत्पादन र उत्पादकत्व अभिवृद्धि गर्ने, खाद्य तथा पोषण सुरक्षाको सुनिश्चित गर्न राष्ट्रिय कृषि अन्वेषण प्रणाली एवम् आवश्यक संरचनाको विकास मार्फत कृषि क्षेत्रको आधुनिकीकरण, यान्त्रिकीकरण र औद्योगिकीकरण गर्ने, विज्ञान तथा प्रविधि र जैविक विविधतामा आधारित जलवायु अनुकूलन सहित दिगो कृषि प्रणाली मार्फत कृषिश्रम र उत्पादनमा विशिष्टीकरण तथा कृषिजन्य वस्तुहरुको बजार र उपभोगमा विविधीकरण गर्ने, खाद्य अधिकार तथा खाद्य सम्प्रभुताको सुनिश्चितता गर्दै योगदानमा आधारित किसानलको पेन्सन समेतको हक र अधिकार सुनिश्चित गर्ने, कृषि क्षेत्रमा युवाको आकर्षण बढाउन प्रविधिमैत्ति, यान्त्रिकृत, व्यवसायिक, उच्च प्रतिफलदायी एवम् मर्यादित पेशाको रूपमा रूपान्तरण गर्ने, कृषि भूमि लगायतका व्यवसायिक हक अधिकार सुनिश्चित गर्दै उत्पादन सामाग्रीको आपूर्ति सुनिश्चितता एवम् वित्तिय उत्प्रेरणाको उत्पादनशील क्षेत्रमा पूर्ण उपयोग गर्ने अठोट गरिएको छ ।

यसै योजनाको दीर्घकालीन सोच अनुसार आगामि २५ वर्षमा कृषि तथा वन क्षेत्रको औषत वार्षिक वृद्धि दर ५.५ % कुल गार्हस्थ्य उत्पादनमा यस क्षेत्रको योगदान ९ % तथा कृषि क्षेत्रमा देशको आश्रित जनसंख्या २० % मा रहने अनुमान गरेको छ । कृषि क्षेत्रमा रहेका अर्ध बेरोजगारीको अन्त्य गर्न तथा कृषि क्षेत्रको उत्पादकत्व अभिवृद्धि गर्न समेत यस योजनाले सहयोग पुऱ्याउने अपेक्षा गरिएको छ । आधुनिकीकरण तथा व्यवसायीकीकरणको माध्यम बाट कृषिलाई आधुनिक प्रविधिमा आधारित उद्योगको रूपमा विकास गर्ने, माटोमा प्राङ्गारिक पदार्थको मात्रा ५.५ तथा सम्पूर्ण सिँचाईयोग्य जमिनमा सिँचाई पुगेको हुने, प्रमुख वालीहरुको वीड प्रतिस्थापन दर ७०% भन्दा माथि पुऱ्याई जमिनको उत्पादकत्व अमेरिकी डलर ९५०० प्रति हेक्टर र कृषि श्रमको उत्पादकत्व अमेरिकी डलर २७९५ प्रतिश्रम पुऱ्याउने, गम्भीर खाद्य असुरक्षा तथा खाद्य गरिवी सून्यमा पुऱ्याउने, प्राङ्गारिक खेतीमा आधारित तुलनात्मक लाभ भएका वाली वस्तुहरुको उत्पादनले कृषिजन्य व्यापारमा प्रमुख हिस्सा रहेको हुने कृषि तथा पशुपन्ध्रीजन्य उत्पादनमा मुलुक आत्मनिर्भर हुनुको साथै कृषि क्षेत्रको निर्यात व्यापार समेत उल्लेख्य रूपमा वृद्धि हुने परिकल्पना गरिएको अवस्था छ । दिगो वन व्यवस्थापन र सन्तुलित वातावरण बाट आर्थिक समृद्धि र नागरिकमा सुखको अनुभूति सिर्जना गर्न सहयोग पुग्ने, सोच अवधिमा वनले ढाकेको क्षेत्रफल ४५ % कायम राखी अर्थतन्त्रमा यसको योगदान उल्लेख्य वृद्धि गर्ने, सबै संरक्षित क्षेत्रहरुमा जैविक विविधताको संरक्षण गर्दै गुणात्मक पर्यटनको गन्तव्य स्थानको विकास गर्ने, विद्यमान संरक्षणमुखी सोचमा आधारित वन व्यवस्थापनलाई दिगो प्रयोग र सो बाट प्राप्त लाभको समन्यायीक बाँडफाँटको व्यवस्था गर्ने, राष्ट्रिय वनको ७५ % क्षेत्रफल समुदायहरुबाट व्यवस्थापन गरी उच्चतम लाभ प्राप्त गर्ने व्यवस्था गर्ने, कृषि वनको अत्याधिक प्रयोग बाट जलधार व्यवस्थापन र पर्यावरणीय पद्धती संरक्षण गरि कृषि जमिनको गुणात्मक सुधार र उत्पादकत्वमा वृद्धि गर्ने, प्रति वर्ष १३ करोड क्यूबिक फिट काठ दिगो रूपमा उत्पादन गरी त्यस्ता काष्ठजन्य उद्योगहरुबाट प्राप्त हुने लाभको समन्यायीक लाभको वितरण व्यवस्था गर्ने, वनजन्य तथा जडिबुटिको उत्पादनमा उल्लेख्य वृद्धि भई यी उत्पादनको हिस्सा कुल निर्यातको १० % पुग्ने भए बाट उल्लेखित व्यवसायहरुको माध्यम बाट १५ लाखले रोजगार पाउने अनुमान गरिएको छ ।

कृषि, खाद्य सुरक्षा, सहरी विकास एवम् विपद व्यवस्थापन लगायतका क्षेत्रमा भूमिको उपयोग गर्न भू-उपयोग नीतिको समयानुकुल परिमार्जन गर्दै सबै स्थानिय तहमा भूमिकाको वर्गिकरणमा आधारित भू-उपयोग कार्यान्वयन मार्फत भूमिको महत्तम उपयोग र व्यवस्थापन गर्ने, आधुनिक नाप नक्सा तथा भौगोलिक सूचना प्रविधि मार्फत शुद्ध, विश्वासनीय र प्रभावकारी भू-सूचनाको उपलब्धता सुनिश्चित गर्ने, सबै प्रकारका भू-सम्बन्धहरुको उचित पहिचान र व्यवस्थापन गरिने भए बाट करिव १५ लाख भूमिहिन सीमान्तकृत परिवारहरुको बसोबास व्यवस्थित गर्ने अनुमान गरिएको छ । आगामि २५ वर्षमा नेपालका सबै जलसम्पदाको उपयोग गर्दा कृषियोग्य जमिनमा सिँचाई अभिवृद्धि गर्ने, यसै अवधिमा २२ लाख हेक्टर कृषि योग्य भूमिमा भरपर्दो सिँचाई व्यवस्था पुऱ्याने, प्रमुख नदि किनाराहरुमा बाढी पहिरो नियन्त्रण र व्यवस्थापन गरिने, पर्यावरणीय पद्धती र जलवायु परिवर्तन सम्बन्धी अन्तराष्ट्रिय स्तरको मापन

केन्द्रहरुबाट वास्तविक र यथार्थ समय सूचना प्रवाह गर्ने, जलश्रोत र उर्जा सम्बन्धी तथ्याङ्कहरुको प्रभावकारी सङ्कलन, व्यवस्थापन र सम्प्रेषण गर्ने, एकीकृत जलाधार व्यवस्थापनको माध्यमद्वारा जलवायु परिवर्तनबाट जलश्रोत उपलब्धता र उपयोगमा पर्ने प्रभाव न्यून गरिने भए बाट पर्यावरणीय सन्तुलनमा उल्लेख्य सुधार हुने अनुमान गरिएको छ । यसरी पन्ध्रौं योजनाको आधार पत्रले सुस्पष्ट रूपमा समृद्धिका आधार मार्गहरुको पहिचान र निर्धारण गरेको हुँदा यस महान लक्ष्यलाई प्राप्त गर्न सबै स्थानिय तहको तहको अहम भूमिका र जिम्मेवारी रहनु पर्ने परिस्थितिको श्रृजना भएको छ ।

२.१.४ स्थानिय तहको प्राथमिकता:

नेपालका ३ तहका सरकार मध्ये स्थानिय स्तरमा रहेर जनताका आधारभुत आवश्यकताको पहिचान गरी सेवा प्रवाह तथन विकास निर्माणको जिम्मेवारी सम्हालिरहेका स्थानिय तह संघीय लोकतान्त्रिक शासन पद्धतिका जग हुन । संघीय शासनको सफलता र असफलता यीनै स्थानिय तहको सफलता र असफलतामा निर्भर रहन्छ । स्थानिय स्तरमा सुशासनको माध्यम बाट सेवा प्रवाह र विकास निर्माणको गती प्रदान गर्ने दायीत्व र कर्तव्य यीनिहरुको नै रहन्छ । जनता सँग सधै जसो सम्पर्क स्थापित गर्ने माध्यम पनि यीनै हुन । आफ्ना आवश्यकता पुरा गर्न गराउन जनताको प्रत्यक्ष र छिटो सम्पर्क स्थापित गर्ने माध्यम पनि यीनै हुन् । मुलुकको आर्थिक विकास र समृद्धिको जग पनि यहि बाट यीनैले निर्वाह गर्नु पर्दछ । तसर्थ राष्ट्रिय सङ्कल्प बमोजिम कृषि तथा पशुपक्षि पालनको व्यवसायीकरण र विकासको आधार तयार पार्ने जिम्मेवारी पनि स्थानिय तहहरुको नै रहने कुरामा दुइ मत हुन सक्दैन । वर्तमान संविधानले स्वीकारेको र निर्धारण गरेको क्षेत्राधिकार भित्र रहि स्थानिय श्रोत र साधनको उचित सदुपयोग, संरक्षण र प्रवर्धनको सुनिश्चितता गर्न स्थानिय स्तरमा जनता सँग प्रत्यक्ष समन्वय र सहकार्य गरी कृषि तथा पशुपक्षिवाली उत्पादनको आधार निर्माण गर्ने साथै उक्त उत्पादन बाट प्राप्त औद्योगिक कच्चा पदार्थ लाई स्थानिय स्तरमा नै उद्योगहरुको स्थापना र विकास गर्नु स्थानिय तहको प्रथम प्राथमिकता भित्र पर्ने भएकाले यसलाई गति प्रदान गर्नु स्थानिय सरकारको अहम् जिम्मेवारी र भूमिका रहेको छ ।

२.२ अध्ययनको उद्देश्य:

- वर्तमान संविधान तथा स्थानिय सरकार सञ्चालन ऐन लगायत प्रचलित ऐन कानूनको अधिनमा रहि यस गाउँपालिकाको समृद्धिको मार्ग प्रशस्त गर्न स्थानिय आवश्यकता बमोजिम गाउँपालिकाको आर्थिक विकासका आधारहरुको खोजी गरी दिगो विकासको जग बलियो बनाउनु ।
- वर्तमान अवसर र भावि संभावना समेतका आधारमा गाउँपालिकाको दीर्घकालीन सोचअनुरूप दिगो विकास लक्ष्यमा आधारित आर्थिक विकास योजनाले स्थापित गरेका विकास लक्ष्य प्राप्त गर्न गुरु योजना समेत तर्जुमा गरी कार्यान्वयन गर्न सहज बनाउने ।
- गाउँपालिकाको सर्वाङ्गीण विकासकालागि आर्थिक विकासको पाटोमा उभिएको व्यवसायिक कृषि तथा पशुपन्छी पालनको हकमा माडसेबुङ्ग गाउँपालिका वडा नं. ३ को अवस्था पहिचान गरी विषयगत क्षेत्रहरु र तदनुरूप लक्ष्य, उद्देश्य, नतिजा, राणनीति, कार्यक्रमहरु, बजेट निर्धारण तथा सरोकारवालाहरुको पहिचानलाई समेत समेटी अल्पकालीन तथा दिर्घकालिन योजना तर्जुमा गर्न सहयोग पुऱ्याउनु ।
- कृषि, आवस, औद्योगिक लगायतका क्षेत्राधिकारहरु सहितको भू-उपयोग नीतिको मापदण्ड निर्धारण गर्न सहयोग पुऱ्याउने
- कृषि व्यवसायमा आधारित योजनाहरुको सफल कार्यान्वयनबाट माडसेबुङ्ग गाउँपालिकालाई एक व्यवस्थित, सक्षम र समृद्ध गाउँपालिकाको रूपमा विकास गर्ने
- दिगो विकास लक्ष्यले निर्धारण गरेका विषय वस्तुलाई स्थानियकरण गरी समृद्धि निर्माणमा सबै सरोकारवालालाई सकृय सहभागि गराउने
- गाउँपालिकाको दिगो विकासमा आधारित योजना तर्जुमा र कार्यान्वयनमा सहभागि गराएर स्थानियबासीको अपनत्व स्थापित गर्ने
- स्थानियबासी समक्ष विकास निर्माणका विषयमा गरिएका प्रतिबद्धतालाई सुशासनको माध्यम बाट साकार पार्ने
- समग्रमा माडसेबुङ्ग गाउँपालिकालाई कृषिको व्यवसायिककरणको माध्यम बाट एक मानव बसोबास योग्य सुविधा सम्पन्न र समृद्ध गाउँपालिकाको रूपमा निर्माण र विकास गर्ने आधारको खोजी गर्ने ।

२.३ कार्य परिधि:

नेपालका ७७ जिल्ला मध्येको प्रदेश नं. १ मा रहेको एक महत्वपूर्ण जिल्लाको रूपमा स्थापित इलाम जिल्लालाई पछिल्लो पुनरसंरचना बमोजिम राजनीतिक तथा प्रशासनिक सेवा प्रवाहका हिसावले ४ वटा नगरपालिका र ६ वटा गाउँपालिका गरी जम्मा १० वटा स्थानिय तहमा विभाजन गरिएको छ । इलाम जिल्लामा अवस्थित गाउँपालिका मध्ये माडसेबुङ्ग गाउँपालिकाले अवलम्बन गरेका नीति तथा योजना बमोजिम यस गाउँपालिकाको वडा नं. ३ मा गरिएको कृषि तथा पशुपन्छी पालनको सम्भाव्यता अध्ययनको कार्यपरिधि देहाय बमोजिम रहेको छ ।

- माडसेबुङ्ग गाउँपालिकाको वडा नं. ३ को अवस्था र भावि सम्भावनाको मात्र अध्ययन गरिएको ।
- कृषिको व्यवसायिक प्रवर्द्धनका लागि नेपाल सरकारले निर्धारण गरेका मापदण्डहरूलाई प्रमुख आधारभूत गन्तव्य बनाई अध्ययनको कार्य सञ्चालन व्यवस्थापन गरिएको ।
- व्यवसायिक कृषि विकास कार्यकालागि आवश्यक न्यूनतम पूर्वाधारहरूको मात्र खोजि गरिएको साथै यसले अन्य क्षेत्रमा पार्ने प्रभावलाई समेत अध्ययनको सिमा निर्धारण गरिएको
- सम्बन्धित वडाको सिमा क्षेत्र भित्र केन्द्रित भएर अध्ययन कार्य सम्पन्न गरिएको
- अध्ययन कार्यकालागि सम्भौतामा निर्धारित समय सिमा भित्र अध्ययन कार्य सम्पन्न गरिएको
- स्थानिय वडावासि, संघसंस्थाका प्रतिनिधि र जनप्रतिनिधिहरूको सकृया सहभागितामा अध्ययन कार्यलाई अधि बढाईएको

२.४ अध्ययन विधि र प्रकृया:

माथि उल्लेखिय उद्देश्यहरू पुरा गर्न निम्न प्रकारका अध्ययन विधि र प्रकृया अवलम्बन गरी कार्य सम्पन्न गरिएको छ ।

- क. अध्ययनको सिलसिलामा दिगो विकास लक्ष्य, पन्ध्रौ योजनाको आधार पत्र, आवधिक योजना तर्जुमा राष्ट्रिय अवधारणा लगायत विभिन्न पुस्तक, लेख, अनुसन्धानात्मक कृतिहरू, माडसेबुङ्ग गाउँपालिकाको वस्तुस्थिति विवरण, वार्षिक प्रतिवेदन, वार्षिक कार्यक्रम, योजना मापदण्ड, भौतिक विकास योजना प्रतिवेदन आदि संकलन तथा अध्ययन गरिएको ।
- ख. इलाम जिल्ला लगायत माडसेबुङ्ग गाउँपालिकामा भू-उपयोग तथा पूर्वाधारहरू (सडक, खानेपानी, वर्षेढल लगायत) तथा कृषि, उद्योग, वन, पर्यटन विकास सम्बन्धी वर्तमान स्थितिका बारेमा जानकारी प्राप्त गरिएको ।
- ग. माडसेबुङ्ग गाउँपालिका वडा नं. ३ का वडाअध्यक्ष र वडासमितिका सदस्यज्यूहरू, कार्यालयका जिम्मेवार कर्मचारीहरू, स्थानिय वडाबासीहरू लगायत सरोकारवाला पक्ष र क्षेत्र समेतलाई समेटेर स्थानिय स्तरका नागरिक समाजका प्रतिनिधि, वृद्धिजीवीहरू, समाजसेवीहरूको सहभागितामा वार्ड भेला समेत गरी सहभागितात्मक सुभावा तथा सरसल्लाह लिने कार्य गरिएको ।
- घ. कार्य विवरणमा उल्लेख भए बमोजिम माडसेबुङ्ग गाउँपालिका वडा नं. ३ को वर्तमान वस्तुस्थितिहरूको अवलोकन तथा समीक्षा (situation analysis) को आधारमा सापेक्षित मूल समस्या, सवालहरू तथा चुनौती र अवसरहरूको पहिचान गर्ने प्रयास गरिएको ।
- ङ. व्यवसायिक कृषि तथा पशुपालन सँग सम्बन्धित प्रश्नवाली निर्माण गरी गणकहरूको सहयोगमा घरपरिवार सर्वेक्षण तथा संस्थागत सर्वेक्षण गरी वस्तुगत तथ्याङ्क सङ्कलन गरिएको
- च. प्राप्त तथ्याङ्कहरूलाई कम्प्युटरमा प्रविष्ट गरी प्रशोधन गरिएको
- छ. प्रशोधित तथ्याङ्कहरूका आधारमा अध्ययन मस्यौदा प्रतिवेदन तयार गरिएको
- ज. मस्यौदा प्रतिवेदन माथि सम्बन्धित वडाका जिम्मेवार पदाधिकारीहरू समक्ष छलफल र सुभावा सङ्कलन गरिएको
- झ. छलफल बाट प्राप्त सुभावहरूलाई समेटी अध्ययनको अन्तिम प्रतिवेदन तयार गरिएको ।
- ञ. बदलिएको परिवेश सँगै दिगो विकास लक्ष्यको खाका समेतलाई ध्यानमा राखि माडसेबुङ्ग गाउँपालिका वडा नं. ३ को आर्थिक समृद्धिको मार्ग तयार गर्न प्राविधिक, आर्थिक र संस्थागत पक्षलाई दृष्टिगत गरी कृषि तथा पशुपन्छी विकास योजनाहरू तयारीका लागि ठोस सुभावको प्रस्तुत गरिएको ।

खण्ड ३ (तीन)
कृषि विकासलाई व्यवस्थित गर्न
विगत देखि वर्तमान सम्म कृषिशिला भएका
ऐन, नियम, नीति, कार्यविधि र निर्देशिकाहरु

नेपाल कृषि प्रधान देश भएको कुरामा दुइमत छैन । कृषि उत्पादन र तीनको उपयोगका विषयलाई लिएर विभिन्न समयमा विभिन्न ऐन, नियम, नीति, कार्यविधि र निर्देशिकाहरु निर्माण गरिए तर तीनहरुको सफल कार्यान्वयनमा देखिएका समस्या र चुनौतिहरुका कारण विश्वपरिवेश र नेपाल र नेपालीको आवश्यकता बमोजिम कृषिको व्यवसायीकरण, उत्पादन र उत्पादकत्वमा वृद्धि हुन नसकेको कारण वर्तमान अवस्थामा दैनिक जीवन यापनकालागि आयातमा निर्भर रहनु पर्ने अवस्था रहेको छ । नेपालले कृषि उपज र तीनको उपयोगमा विगतमा प्रतिमादन गरेका ऐन, नियमहरु देहाय बमोजिम रहेका छन् ।

३.१ ऐनहरु:

- खाद्य ऐन, २०२३
- दाना पदार्थ ऐन, २०३३
- विउविजन ऐन, २०४५
- जीवनाशक विषादि ऐन, २०४८
- राष्ट्रिय चिया तथा कफी विकास बोर्ड ऐन, २०४९
- विरुवा संरक्षण ऐन, २०६४
- कृषि तथा पशुधन बीमालेख ऐन, २०६९

३.२ नियमावलीहरु:

- खाद्य नियमावली, २०५७
- बीउ विजन नियमाली, २०६९

३.३ आदेशहरु:

- कपास विकास समिति गठन आदेश, २०३९
- चन्द्रडाँगी विउ विजन तथा दुग्ध विकास समिति गठन आदेश, २०५२
- रासयनिक मल नियन्त्रण आदेश, २०५५
- कालिमाटी फलफूल तथा तरकारी बजार विकास समिति गठन (तेस्रो संशोधन) आदेश, २०६३

३.४ नीतिहरु:

- दीर्घकालीन कृषि योजना प्रभावकारी रुपमा कार्यान्वयन गर्ने सम्बन्धी नितिगत तथा संस्थागत व्यवस्था, २०५०
- राष्ट्रिय बीउ विजन नीति, २०५६
- राष्ट्रिय चिया नीति, २०५७
- राष्ट्रिय मल नीति, २०५८
- राष्ट्रिय कफी नीति, २०६०
- सिँचाई नीति, २०६०
- राष्ट्रिय कृषि नीति, २०६१
- विज्ञान तथा प्रविधि नीति, २०६१
- जैविक प्रबर्द्धन नीति, २०६१
- कृषि व्यवसाय प्रबर्द्धन नीति, २०६३

- कृषि जैविक विविधता नीति, २०६३
- वाणिज्य नीति, २०६५
- जलवायु परिवर्तन नीति, २०६७
- औद्योगिक नीति, २०६७
- पुष्प प्रवर्द्धन नीति, २०६९
- आपूर्ति नीति, २०६९
- कृषि यान्त्रिकरण नीति, २०७०
- कृषि यान्त्रिकरण प्रवर्द्धन नीति, २०७१
- वन नीति, २०७१

३.५ निर्देशिकाहरु :

- कृषि उपज बजार स्थलको व्यवस्था तथा सञ्चालन सम्बन्धी निर्देशिका, २०५३ (संशोधन सहित)
- खाद्य पोषण सुरक्षा अभियान कार्यक्रम अन्तरगत रासायनिक मल तथा विउ विजनमा ढुवानी अनुदान सहूलियत उपलब्ध गराउने कार्यको निर्देशिका, २०५९
- प्रयोगशालाहरुको सशुल्क सेवा सम्बन्धी कार्यान्वयन निर्देशिका, २०५९/६०
- कृषि क्षेत्रकालागि वातावरणीय प्रभाव मुल्याङ्कन निर्देशिका, २०६०
- कृषि तथा सहकारी मन्त्रालय अन्तरगत करार तथा साभेदारी कार्यक्रम सञ्चालन निर्देशिका, २०६१
- कृषि विकास योजना, जनकपुरको साना सिँचाई (स्याल ट्यूबवेल) कार्यक्रम कार्यान्वयन निर्देशिका, २०६४
- हिउँदे हाईबिड मकै क्षति प्रभावित क्षेत्रमा (स्याल ट्यूबवेल) कार्यान्वयन निर्देशिका, २०६७
- प्राङ्गरिक कृषि उत्पादनको सहभागितामुलक गुणस्तर निर्धारण प्रणाली सञ्चालन सम्बन्धी मार्गदर्शन, २०६९
- बीउ विजनको दर्घिकालीन राष्ट्रिय सोच, २०७०
- व्यवसायिक बेमौसमी तरकारी उत्पादन पकेट कार्यक्रम कार्यान्वयन निर्देशिका, २०७०
- अलैचिको रोग व्यवस्थापन तथा नर्सरी स्थापना कार्यक्रम सञ्चालन निर्देशिका, २०७०
- साना सिँचाई विशेष कार्यक्रम कार्यान्वयन निर्देशिका (पहिलो संशोधन, २०७०)
- बाली तथा पशुधन बीमाको प्रिमियम अनुदान उपलब्ध गराउने निर्देशिका, २०७०

३.६ कार्यविधि तथा मार्गदर्शनहरु :

- कृषि क्षेत्रको निक्षेपण सम्बन्धी कार्य सञ्चालन कार्यविधि, २०५९
- कृषि फर्म केन्द्रहरुको दोहोरो मार्ग व्यवस्थापन प्रणाली तथा आन्तरिक कार्यक्रम सञ्चालन कोष सम्बन्धी कार्यविधि, २०६०
- सामुदायिक बीउ बैंक स्थापना सम्बन्धी कार्यविधि, २०६६
- मौरी गोला उपहार कार्यक्रमको कार्यविधि, २०६६
- बूटवल कृषि उपज थोक बजार सञ्चालन कार्यविधि, २०६७
- अभियानमुखी सुन्तलाजात बँगैचा प्रवर्धन कार्यक्रम, प्याज कार्यक्रम, मकै तथा भटमास कार्यक्रम, मत्स्य कार्यक्रम साग सम्बन्धित कार्यविधिहरु
- श्रोत संरक्षण प्रवर्धन प्रदर्शनी कार्यक्रम कार्यविधि
- सहकारी संघसस्थालाई उपलब्ध गराउने अनुदान एवम् भन्सार महसुलमा छुट सुविधा सिफरिस सम्बन्धी कार्यविधि, २०६८
- प्राङ्गरिक तथा जैविक मल नियमन कार्यविधि, २०६८
- कृषकहरुलाई उन्नत बीउ विजन खरीद मूल्यमा अनुदान उपलब्ध गराउने सम्बन्धी कार्यविधि, २०६८

- वीडु आलु आत्मनिर्भर कर्यक्रम सञ्चालन कर्यविधि, २०६८
- कृषि यान्त्रिकरण तथा पशुधन उद्योग स्थापनामा पूँजीगत अनुदान तथा भन्सार मिनाहा र मूल्य अभिवृद्धि कर छुट सुविधा सिफारिस सम्बन्धी कर्यविधि, २०६९
- राष्ट्रिय प्राङ्गारिक कृषि सम्बन्धी प्रदायक निकायको सम्बन्ध प्रदान गर्ने सम्बन्धमा व्यवस्था गर्न बनेको कर्यविधि, २०६९
- प्राङ्गारिक कृषि उत्पादनको सहभागितामूलक गुणस्तर निर्धारण प्रणाली सञ्चालन मार्गदर्शन, २०६९
- बाली तथा पशुपंक्षी बीमा निर्देशन, २०६९
- सुन्तलाजात फलफूल बँगैचा दत्ता कर्यविधि
- अदुवा बेसार प्रदर्शन कर्यक्रम सम्बन्धी कर्यविधि
- प्लाष्टिक पोखरी निर्माण कर्यविधि, २०७०
- शित भण्डार निर्माणकालगि अनुदान उपलब्ध गराउने सम्बन्धी कर्यविधि, २०७०
- अभियानमुखि तेलहन बाली उत्पादन आयोजनाको कर्यक्रम सञ्चालन कर्यविधि, २०७०
- मध्य पहाडी वृहत मकै उत्पादन कर्यक्रम कार्यान्वयन कर्यविधि, २०७०
- वीडु आलु आत्मनिर्भर कर्यक्रम कार्यान्वयन, २०६८ (प्रथम संशोधन, २०७०)
- युवा रोजगार प्रवर्द्धन कर्यक्रम सञ्चालन कर्यविधि, २०७०
- अदुवा प्रवर्धन कर्यक्रम कार्यान्वयन कर्यविधि, २०७०
- गुणस्तरीय वीडु उत्पादन कृषक पाठशाला सञ्चालन नर्मस् एवं कर्यविधि
- ग्रामीण युवा स्वरोजगार प्रवर्धन पशु विकास कर्यक्रम कर्यविधि, २०६४ (पहिलो संशोधन, २०७०)
- मौरी, च्याउ, रेशम कर्यक्रम कार्यान्वयन कर्यविधि, २०७०
- मत्स्य विकास कर्यक्रम कार्यान्वयन कर्यविधि, २०७०
- बाली उत्पादनोपरान्त क्षति न्यूनिकरण तथा गुणस्तरीय कृषि वस्तु उत्पादनको लागि कृषक, कृषक समूह, कृषि सहकारी तथा कृषि उद्यमीहरुलाई अनुदान उपलब्ध गराउने सम्बन्धी कर्यविधि, २०७०
- लघुवित्त / सहकारी संस्थासँगको साभेदारीमा कृषि औजार, उपकरण खरिद तथा सञ्चालन गर्न व्याज अनुदान परिचालन कर्यविधि, २०७०
- सामुदायिक कृषि यान्त्रिकरण सेवा केन्द्र सम्बन्धी कर्यविधि, २०७०
- विदेशमा कृषि सम्बन्धी तालिम तथा उच्च शिक्षा हाँसिल गरी स्वदेशमा व्यवसाय सञ्चालन गर्ने युवाहरुलाई प्रोत्साहन तथा अनुदान कर्यक्रम कार्यान्वयन कर्यविधि, २०७१

३.७ वर्तमान संविधान कार्यान्वयनमा आए पछि लागू तथा परिमार्जन भएका केहि रणनीति तथा कर्यविधिहरु:

वर्तमान संविधानले परिकल्पना गरे बमोजिम राज्यको समृद्धिको मुल आधारको रूपमा रहेको कृषिमा आधारित अर्थतन्त्रको जग निर्माण गर्न विगतमा गरिएको नीतिगत, कानूनी तथा सांगठनीक संरचनालाई समय सापेक्ष परिवर्तित गरी समग्र कृषि विकासको आधार निर्माण गर्ने अभिप्रायले **कृषि विकास रणनीति, २०१५-३५** कार्यान्वयनमा रहेको छ । वर्तमान संविधानको मुल मर्म, राष्ट्रको सङ्कल्प साथै कृषि विकास रणनीतिलाई कार्यान्वयनमा ल्याएर देशको समृद्ध नेपाल, सुखी नेपालीको मार्ग सुनिश्चित गर्न तत्कालिन ऐन, नियम, नीति, निर्देशन तथा कर्यविधिहरु क्रमिक रूपले समय सापेक्ष बनाउदै लैजाने क्रममा देहाय बमोजिमका केहि कर्यविधिहरु निर्माण तथा परिमार्जन गरिएका छन् । जुन यस प्रकार रहेका छन् ।

- व्यवसायिक कृषि तथा पशुपन्छी कर्जामा प्रदान गरिने व्याज अनुदान सम्बन्धी कर्यविधि, २०७३
- शितघर तथा खाद्ययन्त्र भण्डारण घर स्थापना कर्यक्रमका लागि व्याज अनुदान मापदण्ड, २०७३
- राष्ट्रिय खाद्य स्वच्छता नीति, २०७५ शुन्य शक्ति र वैकल्पिक उर्जा सिँचाई प्रणाली जडानको लागि अनुदान परिचालन कर्यविधि, २०७३
- फलफूल प्रोसेसिङ प्लाण्ड स्थापना कर्यक्रम सञ्चालन कर्यविधि -प्रथम संशोधन, २७४), २०७४

- सामुदायिक आई.पी.एम श्रोत केन्द्र सञ्चालन कार्यविधि, २०७४
- जैविक तथा वास्तविक विषादी उत्पादन, प्रयोग तथा अनुदान निर्देशिका, २०७४
- स्थानिय तह मार्फत कार्यान्वयन हुने “कृषि विकास कार्यक्रम सञ्चालन कार्यविधि”, २०७५
- बाली तथा पशुपन्छी बीमा बुकलेट, २०७५
- Inter Provincial Dependency for Agricultural Development, July, 2018
- कृषि प्रसार कार्यक्रम सञ्चालन निर्देशिका तथा नर्मस् (बाली, बागवानी, व्यवसायिक किट, बाली संरक्षण, माटो, मन्स्य, कृषि प्रसार र बजार सम्बन्धी विषयगत कृषि विकास कार्यक्रमहरु साथै नयाँ तथा परिमार्जन भएका कार्यविधि समेत) २०७४ / ७५
- मकै उत्पादन प्रवर्द्धन कार्यक्रम सञ्चालन प्रकृया, २०७६
- राष्ट्रिय कृषि वन नीति, २०७६
- कृषि विकास रणनीति, २०१५ - २०३५

खण्ड ४ (चार)
कृषि विकास रणनीति २०१५ - २०३५
तथा
यसले अवलम्बन गरेको मार्ग

नेपालको अर्थतन्त्रको ठूलो हिस्सा कृषिमा निर्भर छ। नेपालको कुल गार्हस्थ्य उत्पादनमा ३५ प्रतिशत योगदान कृषि क्षेत्रको नै रहेको छ करीब दुई तिहाई जनता कृषिमा नै निर्भर रहेका छन्। नेपालको हकमा कृषि क्षेत्रको विकास र विस्तारले मात्र देश विकासमा महत्वपूर्ण योगदान गर्दछ भन्ने कुरामा दुईमत हुन सक्दैन। कृषि लगायत प्राकृतिक स्रोतको समुचित उपयोग गरी तुलनात्मक लाभको आधारमा कृषि बालीको प्रतिस्पर्धी क्षमता बढाएर उत्पादन वृद्धि गरी मुलुकलाई खाद्यन्नमा आत्मनिर्भर बनाउनु हाम्रो प्राथमिता हुनुपर्छ र पर्न गएको पनि छ। तुलनात्मक लाभका नगदे बालीहरूमा व्यवसायीकरण, कृषि मार्फत आयात प्रतिस्थापन र आय किसानहरूको आर्थिकस्तर वृद्धि गर्दै समृद्ध नेपाल बनाउने नै हाम्रो परिकल्पना हुनुपर्दछ र छ पनि। कृषिमा औद्योगीकरण नभएसम्म देशको समृद्धिको कल्पना पनि गर्न सकिदैन र हुन सक्दैन। कृषिमा व्यवसायीकरण, विविधीकरण, आधुनिकीकरण गरी यस क्षेत्रको योगदान बढाउने र विदेश पलायन भएका र वैदेशिक रोजगारीमा गएका युवाहरूलाई कृषि क्षेत्रमा आकर्षित गरी कृषिलाई आत्मनिर्भर बनाउनु अहिलेको प्रमुख आवश्यकता हो।

यसै कुरालाई दृष्टिगत गरी कृषि क्षेत्रमा जलवायु परिवर्तनका असर कम गर्ने, सिँचाई सुविधा सर्वसुलभ बनाउने, सीमान्त भूमिमा कृषिको लागि चाप घटाउने, किटनाशक विषादीको अनुपयुक्त र असुरक्षित प्रयोगबाट वातावरण र जनस्वास्थ्यमा नकारात्मक प्रभाव घटाउने, उपलब्ध कृषि प्रविधिहरू पर्याप्त रूपमा कृषकको थलोमा पुऱ्याउने, रासायनिक मल आयात र वितरण व्यवस्था सुनिश्चित तुल्याउने, युवा जनशक्तिलाई कृषि पेशामा आकर्षित गर्ने, कृषि उपजको प्रशोधन प्रविधिको विकास र विस्तार गर्ने, कृषि एवं पशुजन्य उत्पादन, वितरण, आयात एव. निर्यातमा गुणस्तर एवं स्वच्छताको नियमन कार्य प्रभावकारी तुल्याउने, कृषि उत्पादकत्व बढाउन कृषक समूह र सहकारीको संस्थागत विकास, गरिव, महिला, जनजाति, दलित, मधेसी, मुस्लिम र दुर्गम क्षेत्रका कृषकहरूको कृषि तथा पशु सेवा कार्यक्रममा पहुँच वृद्धि गर्ने, कृषि सम्बन्धी औपचारिक र अनौपचारिक शिक्षामा पहुँच बढाउने मुख्य उद्देश्य तथा दुरगामी प्रभाव पार्ने नीति नियम कानून, त्यसलाई सहयोग गर्ने संरचना, राज्यको लगानी, नीजी सहकारी क्षेत्रको सक्रियता र किसानहरूको सचेतता, संलग्नता, लगनशीलता, मिहिनेत, दाताहरूको लगानी प्रतिबद्धताबाट कृषि क्षेत्रमा टिकाई राख्न सकिने मुल आधारका साथ यो कृषि विकास रणनीति तयार गरिएको पाइन्छ।

४.१ कृषि विकास रणनीतिले स्वीकारेका कृषि क्षेत्रका प्रमुख समस्या र सवालहरू:

कृषि विकासको क्षेत्रमा नेपालले निकै लामो समय देखि संस्थागत प्रयास गर्दै आएको पाइन्छ। करिव ८३ प्रतिशत ग्रामिण जनताको मुख्य जिविकोपार्जनको श्रोतका रूपमा रहेको नेपालको कृषि क्षेत्रले तेस्रो आवधिक योजनाबाट नै विकासको प्राथमिकतामा पर्न सफल भएता पनि अपेक्षाकृत विकास हुन सकेको छैन। कृषि क्षेत्रको विकास नीति/रणनीतिहरूमा प्राथमिकतामा परे पनि राज्यबाट हुने लगानीको प्राथमिकतामा कहिल्यै परेन। एकातिर कृषि विकासका लागि बजेटको अपर्याप्तको विषय सदैव टड्कारो रूपमा आउँछ भने अर्कातिर कृषि विकासका योजना कार्यान्वयन गर्ने निकायबाट समयमा विनियोजित बजेट खर्च गर्न नसकेको र भएको बजेटको कार्यान्वयन पनि प्रभावकारी नबनेको अवस्था छ। कृषि विकासको जिम्मा पाएका निकायहरूको समयानुकुल क्षमता अभिवृद्धि हुन नसक्दा र सुशासन सुनिश्चित गर्न नसक्दा कृषि विकासका परियोजनाबाट परिलक्षित उपलब्धिहरू हासिल हुन सकेका छैनन्। जसको परिणाम विगतमा खाद्यान्न निर्यात गर्ने मुलुक आज खाद्यान्न आयात गर्नु पर्ने अवस्थामा पुगेको छ। राष्ट्रिय कुल गार्हस्थ्य उत्पादनमा ३५ प्रतिशत योगदान गरेको कृषि क्षेत्रले यस क्षेत्रको लागि हाल आवश्यक लगानीको करिव १० प्रतिशत मात्र राज्यबाट प्राप्त गरेको छ।

भू-खण्डीकरण, प्राकृतिक प्रकोपलाई व्यवस्थापन गर्न सक्ने राज्यको अपर्याप्त क्षमता, राज्यको अस्थिर भू-नीति जस्ता कारणले कृषि क्षेत्रमा पर्याप्त मात्रामा निजि क्षेत्रको लगानी आकर्षित हुन सकेको छैन। पर्याप्त नीतिगत पुर्वाधारहरूको अभावमा व्यवसायिक कृषि तथा यसको औद्योगिकीकरणमा अन्तर्राष्ट्रिय लगानी समेत आकर्षित हुन सकिरहेको छैन। हाल सम्म पनि कृषि क्षेत्र व्यवसाय वा उद्यमको रूपमा स्थापित हुन सकेको छैन। प्राकृतिक प्रकोप तथा अन्य खतराबाट हुने क्षतिलाई परिपूर्ति गर्नका लागि विमा र क्षतिपूर्तिको उचित व्यवस्था एवं विमामा सबै

कृषकहरुको सहज पहुँच हुन सकेको छैन । नेपालमा कृषि अनुसन्धानको क्षेत्रमा राज्यको लगानी कृषि गार्हस्थ उत्पादनको करिब ०.४ प्रतिशत छ, जुन अत्यन्त न्यून हो । कृषि अनुसन्धान कृषकहरुको माग, राष्ट्रिय आवश्यकता र भौगोलिक सम्भावनाहरुलाई सम्बोधन गर्ने गरी केन्द्रीत हुन सकिरहेका छैनन् भने अर्कोतिर अनुसन्धानबाट सृजित प्रतिफलहरु सही समयमा सही ढंगले कृषक समक्ष प्रसारित हुन सकिरहेको छैन । कृषि अनुसन्धान, कृषि प्रसार र कृषि शिक्षाका विचमा समन्वय हुन सकेको छैन । कृषि अनुसन्धान र प्रसार विकेन्द्रीकरण हुन सकिरहेको छैन । प्रचूर मात्रामा पानी भएता पनि सीमित खेतीयोग्य जमिनमा मात्र सिँचाइको सुविधा छ । अधिकांश खेति योग्य जमिन आकासे पानीमा निर्भर छ । सिँचाइको अभाव नै कृषि उत्पादन तथा उत्पादकत्व वृद्धिको मुख्य व्यवधानको रूपमा देखापरेको छ । यसका अलावा सिँचाई परियोजनाको ढाँचा, बजेट विनियोजन तथा व्यवस्थापनले पनि समय मै परियोजना सम्पन्न हुने/नहुने निर्धारण गर्छ ।

कृषि क्षेत्रको पूर्वाधारका लागि बजेट निक्षेपण भए तापनि अन्य विभिन्न सरकारी निकाय वीच समन्वयको अभावका कारण कृषि क्षेत्रको नयाँ पूर्वाधार निर्माणको जिम्मेवारीका सन्दर्भमा द्विविधा देखिन्छ । अपर्याप्त प्राविधिक तथा व्यवस्थापन क्षमताका कारण स्थानिय स्तरमा सिँचाई परियोजना हस्तान्तरण गरिदैन अनि केन्द्रिकृत निर्णय प्रणालीले ठूला परियोजनालाई मात्र केन्द्र विन्दुमा राखेको पाइन्छ । कृषि सडकका नाममा ग्रामीण सडकलाई प्राथमिकता दिए पनि उत्पादन सामग्रीको पहुँच र कृषि उपजको सहज बजारीकरणमा नकरात्मक प्रभाव पर्न गई उत्पादनशील जमिनहरु बाँझो रहन गएका छन् । आन्तरिक र वाह्य आप्रवासनका कारण कृषि क्षेत्रमा कृषि मजदुरहरुको अभाव देखिन थालेको छ । ग्रामीण विद्युतीकरणको अभावमा व्यवसायिक तथा औद्योगिक कृषिका लागि अत्यावश्यक उर्जाको अभावमा कृषि व्यवसाय सफल बन्न सकिरहेको छैन । कृषि क्षेत्रको उत्पादन लागत न्यूनिकरण गर्नका लागि कृषि यान्त्रीकरण गर्न समेत विद्युत अभावका कारण नकरात्मक असर पर्न गई उत्पादन लागत बढ्न गईरहेको छ । कृषि उपजहरु जस्तै धान प्रशोधन गर्न प्रशोधनशालाहरु पर्याप्त र नविन प्रविधिका नहुँदा धान भारत निकासी हुने र सोही धान प्रशोधन पश्चात् अत्यन्तै महंगो मूल्यमा आयात हुने अवस्था श्रृजना भएको छ ।

यती मात्र हैन आलु, प्याज, तरकारी तथा फलफूल जस्ता कृषि उपजहरुको लागि उचित भण्डारणको सुविधा नहुँदा उत्पादन हुने मौसममा सडेर जाने वा न्यून मूल्यमा निर्यात हुने तथा बेमौसममा अत्यन्तै महंगो मूल्यमा आयात हुँदा कृषि उत्पादनमा अपेक्षित विकास नहुनुका साथै राष्ट्रको व्यापार घाटा समेत दिनानुदिन बढ्दै गईरहेको छ । गुणस्तरीय कृषि उपजहरुको उत्पादन, प्रशोधन तथा प्याकेजिङ्ग प्रविधिको विकास, विस्तार र नियमन हुन नसक्दा निर्यात भैईरहेका कृषि उपजहरु समेत निरन्तर घट्दै गएका र निर्यात हुनबाट बञ्चित हुन थालेका छन् । राज्यले विगत केहि वर्षहरुबाट मलमा अनुदान उपलब्ध गराउन शुरु गरे तापनि राष्ट्रिय आवश्यकताको सानो अंशलाई मात्र सम्बोधन गर्न सकेको छ । मल वितरण प्रणाली समानुपातिक तथा समतामूलक बन्न सकेको छैन । दूर दराजमा रहेका कृषकहरु यस सुविधाबाट बञ्चित भएका छन् । राज्यले उचित परिमाणमा, उचित समयमा र उचित स्थानहरुमा मल वितरण गर्न नसक्दा कृषि उत्पादनमा अपेक्षाकृत बढोत्तरी हुन सकेको छैन । देशमा मलको अपर्याप्तताले गर्दा भारतबाट महंगोमा चोरी निकासीका माध्यमबाट मल आयात हुने र त्यस्तो मलको गुणस्तर कमसल हुने तथा म्याद गुज्रिसकेका मलहरु भित्रिने समस्या रहेको छ । मलको गुणस्तरीयतालाई नियमन गर्ने निकाय तथा प्रकृया प्रभावकारी नहुँदा राज्य तथा कृषकहरुको सीमित श्रोत र मेहनत खेर गईरहेको छ ।

ग्रामीण क्षेत्रमा कृषि बाहेकको वैकल्पिक रोजगारीको अवसर नहुनु, कृषि क्षेत्रले समेत पर्याप्त रोजगारी श्रृजना गर्न नसक्नु र कृषिलाई प्रतिष्ठित पेशाको रूपमा नहेरिएका कारण ग्रामीण भेगका युवाहरुको विदेश पलायनले हालका दिनमा कृषि व्यवसायलाई महिला, वृद्ध तथा बालबालिकाको पेशाका रूपमा रुपान्तरण भएको देखिन्छ । कृषिको विकास नै ग्रामिण क्षेत्रको दिगो आर्थिक रुपान्तरणको प्रमुख आयाम भएता पनि कृषि क्षेत्रमा नीतिगत तथा पूर्वाधार विकेन्द्रीकरण हुन नसक्दा समग्र ग्रामिण विकासलाई नै प्रभावित गरेको छ । राज्यका तर्फबाट कृषि सेवा प्रदान गर्ने निकाय र विज्ञ जनशक्तिहरुको ठूलो जमात राजधानी र जिल्ला सदरमुकाममा सीमित भएर बसने हालको व्यवस्थाले नविन र वैज्ञानिक कृषि प्रविधिहरु ग्रामीण क्षेत्रमा पुग्न सकिरहेको छैन । अनुगमन तथा मुल्याङ्कन प्रणाली मार्फत राज्यबाट भएको लगानी देखिने गरी सेवा प्रवाहको उचित प्रतिफल भल्कन नसक्दा कृषि विकासको समग्र सेवा प्रवाह, पारदर्शिता र सुशासनमा समेत प्रश्न उठ्न थालेको छ ।

नेपालमा कृषिको असफलता ऐन, नियमसँग पनि जोडिएको विषय हो, नीतिको आधारमा समयानुकूल ऐन, कानूनको संशोधन र किसान अनुकूल, कृषक ऐन र कृषि विकास ऐन निर्धारित समय भित्र बनाउन नसक्नु पनि यस क्षेत्रको विकास नहुनुको एउटा कारण हो। उत्पादनलाई विविधिकरण, प्रतिस्पर्धी र बजारमुखी बनाउन सकिएको छैन। कृषि रणनीतिको कार्यान्वयन कृषि विकास मन्त्रालयको मात्र गरेर पुग्दैन। यसको लागि सम्बद्ध सबै मन्त्रालय र लाइन एजेन्सीहरूको पनि त्यतिकै सहयोग चाहिन्छ। केन्द्रीय स्तरमा अन्तर मन्त्रालयमा समन्वयको अभाव देखिन्छ भने कार्यान्वयन तहमा सम्बद्ध सबै निकायहरूकाबीच समन्वय र सहकार्य हुनु पर्नेमा समन्वय र सहकार्य नहुनु विडम्बना नै भएको छ।

वर्तमान कृषि विकास रणनीतिले विगतका कमी कमजोरी नदोहोरिने, कृषिमा नयाँ क्रान्ति ल्याउने, अन्तराष्ट्रिय अनुभवलाई आत्मसात गर्ने, समस्त किसानमा सकारात्मक प्रभाव पार्ने, कृषि उत्पादनका आधार जल, जमिन, जंगल, जैविक विविधता र कृषि पूर्वाधारको विकास, अनुसन्धान, वास्तविक प्रसार, प्रविधि, लगानी र बजारको न्यायनेजित सम्बर्धन गर्ने गरी तयार गर्न प्रयास गरिएको पाइन्छ।

४.२ कृषि विकास रणनीतिको महत्वपूर्ण पक्ष:

नेपालमा कृषि विकासको संस्थागत प्रयास सुरुभएदेखि आजसम्म आइपुग्दा धेरैवटा दीर्घकालीन कृषि नीति र रणनीति बनाई कार्यान्वयन समेत भइसकेका छन्। पछिल्लो अवधिमा दीर्घकालीन कृषि नीतिको समीक्षा गर्दै यसले लक्ष्य प्राप्त गर्न नसकेको कारण नयाँ कृषि विकास रणनीति बनाई लागू गरिएको छ। यस कृषि विकास रणनीतिले देहायका सकारात्मक पक्षलाई केन्द्र विन्दुमा राखेर कार्यान्वयनको पक्षलाई अधि बढाएको छ।

४.२.१ सकारात्मक पक्षहरू:

- कृषि विकास रणनीति (एडीएस) ले अगामी २० वर्षका लागि नेपालको कृषि क्षेत्रसंगै कृषि व्यवसायको पनि अभिवृद्धि हुने अपेक्षा लिएको।
- रणनीतिलाई असफल हुन नदिन कार्यान्वयन गर्ने निकाय, राजनैतिक दल, अन्य सरोकारवाला र विशेषता: खेतिमा संलग्न किसानहरूको सहभागिता र स्वामित्व लाई प्राथमिकतामा राखेको।
- अन्तराष्ट्रिय मापदण्ड अनुसारको बजारमा प्रतिस्पर्धा गर्न सक्ने उत्पादनहरूतर्फ ध्यान दिएको।
- कृषिको विकास मुलुकको विकासको मेरुडण्ड मात्र नभई खाद्य संप्रभुता र खाद्य अधिकारको महत्वपूर्ण आधारको रूपमा स्वीकारिएको।
- मानिसको व्यक्तित्वसँग जोडिएको जमिनको न्यायपूर्ण स्वामित्व, सामाजिक प्रतिष्ठा र गौरवलाई विशेष ध्यानमा राखिएको।
- गरिवी निवारण, खाद्य सुरक्षा, रोजगारीको स्रोत र नेपाली अर्थतन्त्रको मुख्य आधार कृषिलाई मानिएको।
- कृषि बहुआयामिक सम्बन्ध राख्ने प्राकृतिक स्रोतमा आधारित जलवायु र मौसमको अनुकूलता प्रतिकूलतामा अन्तरनिर्भर रहने जैविक उत्पादन पद्धति समेत भएको प्राकृतिक वस्तुको रूपमा परिभाषित गरिएको।
- नेपाल सरकारका १० वटा मन्त्रालय -कृषि, सिचाई, जलस्रोत, आपूर्ति, उद्योग, सहकारी, संघीय मामिला तथा सामान्य प्रशासन, भौतिक पूर्वाधार र शहरी विकास, अर्थ र शिक्षा मन्त्रालय) को साझा जिम्मेवारी रहेको विषय प्राथमिकताका साथ ओल्याईएको।
- वर्तमान कृषिमा संलग्न ६६ प्रतिशत जनसंख्यालाई खाद्यसुरक्षाको प्रत्याभूति गरी बाँकी ३४ प्रतिशत जनसंख्यालाई खाद्य सुरक्षा प्रदान गर्न थप उत्पादन वृद्धि अत्यन्त जरुरी रहेको विषयलाई सम्बोधन गरिएको।
- तुलनात्मक लाभको बालीको उत्पादन गरी विशाल दुई छिमेकी मुलुकमा निर्यात गर्ने लक्ष्य लिएको।
- खेती गर्ने किसानमा जमिनको स्वामित्वको प्रत्याभूति, कृषि उत्पादनका सहायक अन्य साधन स्रोतमा कृषकको सहज पहुँच, कृषि लगानीमा वृद्धि, सीमान्त किसानलाई कृषि उत्पादन लागतमा कम्तीमा ५० प्रतिशत अनुदानको सुनिश्चितता गरी कृषक ऐन र कृषि श्रमिक ऐनको नयाँ व्यवस्था गर्नु र यथोचित भौतिक पूर्वाधारसँग कृषि व्यवसायीकरणमा जोड दिँदै बजारको प्रत्याभूति र त्यसको नियमन सम्बन्धी व्यवस्थाको सुनिश्चिततको सम्बोधन कृषि रणनीतिको महत्वपूर्ण पक्ष हो।

- नेपालको कृषि जल, जमिन, जंगलसँग जोडिएको मौलिक पद्धति हो र नेपालको पहिचान, संस्कृति र राष्ट्रियतासँग यसको अन्योन्यासित सम्बन्ध रहेको ।
- कृषिमा आत्मनिर्भर भई खाद्य संप्रभुताको प्रत्याभूति गर्न नेपालको संविधान, २०७२ ले मार्गनिर्देश गरेको कारण राज्यको वर्तमान पुनसंरचना बमोजिम विगतका कयौं ऐन कानून र निर्देशनलाई पुनः परिभाषित गर्नु पर्ने आवश्यकता रहेको छ भने थप नयाँ ऐन कानून समेत निर्माण गर्न आवश्यक रहेको ।
- कृषि नीति कृषि कर्ममा लाग्नेकालागि हो भन्ने कुरा यस रणनीतिले आत्मसात गरेको ।
- भूमिको स्वामित्व र अनुपस्थित जमिन्दारीको उन्मूलन र खेतियोग्य बाँफो जमिनको उपयोग, भू-खण्डीकरण रोकथाम कृषि उत्पादन वृद्धि गर्ने र व्यवसायीकरण गर्ने आजका प्रमुख आवश्यकता रहेको ।
- जमिनको चक्कावन्दी, सामूहिक र सहकारी मार्फत खेती गर्नु र कृषिको व्यवसायीकरण गर्नु नै उत्पादन वृद्धिको लागि महत्वपूर्ण विषय भएको ।
- कृषि उत्पादन वृद्धिको महत्वपूर्ण स्रोत पानी अर्थात सिँचाई हो ।
- कृषिको आधुनिकरण र व्यवसायीकरणको नाममा हुने र सिधै कृषिमा वैदेशिक लगानीको परिकल्पनाले नेपाली किसानको विस्थापन हुने क्रमशः किसान श्रमिकमा परिवर्तन हुने र नेपाल सुकुम्बासी र बेरोजगारहरूको थलो बन्दै जान सक्ने खतरातर्फ हेक्का राख्नै पर्ने कुरा औल्याईएको ।
- खाद्यन्नको आपूर्ति सुपरमार्केटबाट गरिने कोरा कल्पना नेपालको भौगोलिक विविधता, जलवायु र मौसमको विविधताले अनुमति नदिने कुरातर्फ पनि सरकारको ध्यान जानै पर्ने कुरालाई प्राथमिकतामा राखिएको ।

४.२.२ कृषि विकास रणनीतिका केहि कमजोर पक्षहरु:

कृषि विकास नेपाल र नेपालीको मौलिक पहिचान, गौरव, सामाजिक न्याय, जीविका र खाद्य सुरक्षा, रोजगारी र वैदेशिक मुद्रा आर्जन गर्ने प्रमुख स्रोत भएको समेत कृषि विकास रणनीतिका अनेकौं सकारात्मक पक्ष हुँदा हुँदै पनि यसका केहि लक्ष्य र प्रक्षेपण यथार्थता भन्दा माथि र महत्वकाक्षी देखिन्छन् । जसको निम्ति राज्यको धेरै काम समय बढ्द रुपमा सञ्चालन गर्न आवश्यक छ र रहन्छ पनि । जस्तै:

- सन् २०२२ सम्ममा देशलाई अल्पविकसितबाट विकासोन्मुख मुलुक बनाउने जुन परिकल्पना गरिएको छ । त्यसलाई साकार रूप दिन कृषिको योगदान कति हुनु पर्ने हो ? दृष्टिकोण, उद्देश्य, रणनीति र कार्यक्रमबीच एकरूपता कसरी कायम गर्ने ? यसमा गैरसरकारी संस्थाको प्रतिनिधित्व र सहभागिता कसरी गराउने ? रणनीतिमा दाताहरूको प्रत्यक्ष प्रभाव नेपालको कृषि अनुकूल हुन सक्छ, कि सक्दैन ? भन्ने कुरामा थप स्पष्ट हुनु पर्ने अवस्था छ ।
- दातामा आश्रित रणनीति कार्यान्वयनमा सरकारी प्रतिवद्धताको अभाव रहेको देखिन्छ भने वीउविजन उद्योग स्थापनाको विषय, किटनाशक औषधि र रासायनिक मलको प्रतिकूल असरको विश्लेषण गर्न बाकि रहेको देखिन्छ ।
- कृषि वन र कृषि पर्यटनलाई सँगै लाने, सूचना/तथ्याङ्क अद्यावधिक गर्न नयाँ तथ्याङ्कको प्रयोग कसरी भएको छ ? कृषि वन बीचको अन्तरसम्बन्ध के हो ? जलवायु परिवर्तनबाट कृषिमा गर्ने असर, पारिवारिक खेति मार्फत खाद्यान्नमा आत्म निर्भर हुन सक्ने अवस्था छ, छैन ? भन्ने कुरा रणनीतिले स्पष्ट गरेको देखिदैन ।
- कृषिमा श्रम शक्ति बढाउने र वैदेशिक रोजगारीमा जानेलाई कृषि पेशामा आकर्षित गर्न प्रोत्साहन गर्ने ठोस र कामयावी प्रस्ताव पनि प्रस्तुत भएको पाइदैन ।
- माटोको उपचार, जैविक खेति र यसको लागि क्षेत्र निर्धारण, कृषकको अधिकार, उत्पादकत्व बढाउने भूमिसुधार, भूमिको स्वामित्व, भू-उपयोग नीतिको कार्यान्वयन र सिमान्तकृत किसानको सम्बोधन, ठूला कृषिको संरचना अनुसारको भूमि उपलब्ध गराउने विषय, उब्जाउ भूमिको संरक्षण र जग्गा बाँफो राख्न नपाउने व्यवस्था, कृषिमा समावेशी, महिलाको संलग्नता, पहिचान र मूल्य श्रृङ्खला संयन्त्रका विषयलाई पनि रणनीतिले सन्तोषजनक उत्तर दिन सकेको पाइदैन ।

यद्यपि नेपालमा कृषि उत्पादनमा यथेष्ट सम्भावना छ र रणनीतिले ती संभावनालाई उजागर गर्न महत्वपूर्ण भूमिका खेल्ने अपेक्षा गरिएको छ । न्यून लगानीको कृषि अनुसन्धान, किसानलाई जोड्ने प्रभावकारी संयन्त्रको अभाव, सिँचाईको न्यून उपलब्धता, मल, विउ लगायतका मुख्य सामग्री र पूर्वाधारको सीमित उपलब्धता लगायतका कारणले

गर्दा उत्पादकत्व स्तर वृद्धि र न्यून छ । खाद्यान्न र कृषि सामग्रीको निर्यातमा वृद्धि र आयात प्रतिस्थापन हुन सकेको छैन । तथापि यी सम्भाव्यताको खोजी र चुनौतिको सम्बोधन गर्न रणनीतिले पर्याप्त आधार दिनेछ, भन्ने अपेक्षा सबैको रहेको पाइन्छ ।

४.३ सारांशमा कृषि विकास रणनीति (SUMMARY OF AGRICULTURE DEVELOPMENT STRATEGY)

नेपाल सरकारले विभिन्न सहयोगि तथा साभेदार संघ सस्थाको सहयोगमा कृषि विकासको क्षेत्रमा आमूल परिवर्तन गरी देशलाई आत्मनिर्भर मात्र हैन निकासी क्षमता सहितको राज्यमा रुपान्तरण गर्ने मुलभूत लक्ष्य र उद्देश्यका साथ तयार गरिएको कृषि विकास रणनीति माडसेबुङ्ग गाउँपालिका वडा नं. ३ को कृषिको व्यवसायीकरण अध्ययन बखत एक श्रोत दस्तावेजका रुपमा स्वीकारिएको र यसले वर्तमान अवस्थामा कृषिको क्षेत्रमा राज्यले गरेको परिकल्पना, नेपाली जनताको दायीत्व र त्यसले भविष्यमा कृषि विकासको क्षेत्रमा पुऱ्याउने योगदान समेतलाई बुझ्न सहजहोस भन्ने अभिप्रायले त्यस रणनीतिको सारांश यहाँ जस्ताको त्यस्तै प्रस्तुत गरिएको छ । जुन यस प्रकार छ ।

४.३.१ रणनीति तयारीमा साभेदारी र अपेक्षा :

क. कृषि विकास रणनीति यसपछि एडीएस भनिएको प्रतिवेदन कृषि विकास मन्त्रालयले राष्ट्रिय किसान संजाल संगको सहकार्यमा र एशियाली विकास बैंक लगायतको प्राविधिक सहायता टोलीको सहयोगमा तयार गरेको हो । यसका एसियाली विकास बैंक (ADB), कृषि विकासका लागि अन्तराष्ट्रिय कोष (IFAD), युरोपेली युनियन (EU) , खाद्य तथा कृषि संगठन (FAO)विकास र सहायताका लागि स्विस नियोग(SDC), जापान अन्तरराष्ट्रिय सहयोग नियोग(JICA)अन्तराष्ट्रिय विकासका लागि डेनमार्क नियोग(DANIDA), विश्व खाद्य कार्यक्रम (WFP)अन्तराष्ट्रिय विकासका लागि संयुक्त राज्य अमेरिकी नियोग(USAID), अन्तराष्ट्रिय विकास विभाग(DFID), विश्व बैंक, अन्तराष्ट्रिय विकासका लागि अष्ट्रेलियाली नियोग(AuSAID)र लैंगिक समानता तथा महिला सशक्तिकरणका लागि संयुक्त राष्ट्रसंघीय निकाय(UN Women)को सहयोग र नेपाल सरकारको लगानी रहेको छ ।

ख. कृषि विकास मन्त्रालयले अन्तिम रुप दिएपश्चात कृषि विकास रणनीतिमा व्यवस्थापिका संसदको कृषि तथा जलस्रोत समिति र राष्ट्रिय योजना आयोग बाट विशेष रुचि एवं स्वामित्व लिईयो । व्यवस्थापिका संसदको कृषि तथा जलस्रोत समितिबाट दस्तावेजलाई थप प्रभावकारी बनाउनको लागि विभिन्न सरोकारवाला निकायहरु जस्तै राष्ट्रिय योजना आयोग, नेपाल सरकारका मुख्य सचिव एवंसम्बन्धित मन्त्रालयहरु -कृषि विकास, सिँचाई, उर्जा, वाणिज्य तथा आपूर्ति, उद्योग, सहकारी तथा गरिवी निवारण, भौतिक पूर्वाधार तथा यातायात, शहर विकास, अर्थ, भूमि सुधार तथा व्यवस्थापन र शिक्षा) सँग विभिन्न तहमा छलफल र परामर्श गरियो । साथै सम्बन्धित विज्ञ, किसान एवं मूल्य श्रृङखलाका प्रतिनिधिहरूसँग पनि सुभाब संकलन गरि कृषि विकास मन्त्रालयलाई सुभाब सहित पृष्ठपोषण गरियो । त्यस्तै रणनीतिको प्रभावकारी कार्यान्वयनको लागि आवश्यक स्रोत र साधनको सुनिश्चितता गर्नको लागि सो समितिको तर्फबाट दातृ निकायहरूसँग पनि विभिन्न चरणमा छलफल र बैठक सम्पन्न गरियो । यसैविच राष्ट्रिय योजना आयोगबाट समेत सुभाबहरु प्राप्त भए । बृहत परामर्श र अभ्यासबाट प्राप्त ती महत्वपूर्ण सुभाबहरुलाई कृषि विकास मन्त्रालयले कृषि विकास रणनीतिको अभिन्न अंगको रुपमा ग्रहण गरेको छ । यी सुभाबहरुलाई नीतिगत, कार्यक्रम र संस्थागत गरि तीन तहमा वर्गिकरण गरि प्राप्त भएका सबै संस्थागत सुभाबहरु यस दस्तावेजमा समावेश गरिको छ भने नीतिगत सुभाबहरुलाई पनि अधिमतम संबोधन गरिएको छ । त्यसै गरि सम्बन्धित मन्त्रालयहरु तथा अन्य सरोकारवाला निकायहरुबाट भविष्यमा नीति तर्जुमा र ऐन नियम निर्माणका क्रममा संबोधन गरिने छ । त्यस्तै राष्ट्रिय योजना आयोगबाट प्राप्त सुभाब र कृषि तथा जलस्रोत समितिबाट प्राप्त कार्यक्रम तहका सुभाबहरुलाई आवधिक योजना, वार्षिक कार्ययोजना र सरोकारवाला निकायको बजेट निर्माणको क्रममा सम्बोधन गरिनेछ । रणनीतिको प्रभावकारी कार्यान्वयनलाई सुनिश्चित गर्न प्राप्त सुभाबहरुमा आधारित भई राष्ट्रिय योजना आयोगको परामर्शमा विभिन्न सूचकहरु निर्माण गरि चौमासिक रुपमा कृषि विकास रणनीतिको कार्यान्वयन स्थितिको बारेमा कृषि विकास मन्त्रालयले समितिलाई रिपोर्टिङ गर्नेछ ।

ग. यस प्रतिवेदनको उद्देश्य १० वर्षे कार्ययोजना र मार्गचित्रसहित कृषि क्षेत्रको विगत तथा वर्तमानका कामहरुको समीक्षामा आधारित कृषि विकासको समष्टिगत २० वर्षे रणनीतिक योजना प्रस्तुत गर्नु हो ।

४.३.२ कृषि क्षेत्रको विश्लेषण (ASSESSMENT OF THE AGRICULTURE SECTOR)

क. नेपालमा कृषि क्षेत्रको विद्यमान अवस्था (Current situation of the Agriculture Sector in Nepal) नेपालको कृषि न्यून विकासको स्थितिमा छ । देशका करिब दुई तिहाई जनसंख्या कृषि क्षेत्रमा संलग्न छन् तापनि यस क्षेत्रको उत्पादकत्व र प्रतिस्पर्धात्मकता न्यून छ । उन्नत कृषि प्रविधिको उपयोग सीमित छ । खेती गरिएका अधिकांश क्षेत्रमा अन्नबाली लगाइए पनि कृषि क्षेत्रमा खाद्य व्यापार घाटा बढ्दो छ । कुपोषणको स्थिति पनि उच्च छ । केही उप क्षेत्रहरू जस्तै दुग्ध प्रशोधन, कुखुरा पालन, चिया, तरकारी, बीउ र माछापालनमा केहि उत्साहजनक संकेत देखिएका छन् । तैपनि समग्रमा यी सकारात्मक संकेतहरू कृषिमा संलग्न ठूलो जनसंख्यालाई गरिवीबाट माथि उठाउन, कुपोषण घटाउन तथा खाद्य सुरक्षा सुनिश्चित गराउन प्रत्यक्ष रूपमा अभै पर्याप्त छैनन् ।

ख. विगतको स्थिति सन् १९९५-९६ मा 'दीर्घकालीन कृषि योजना' (एपीपी) का रूपमा दीर्घकालीन कृषि रणनीतिक योजना सुरु गरिएको बेला नेपालको कृषि क्षेत्र आजको भन्दा भण्डै कमजोर अवस्थामा थियो । नेपालमा हाल कृषि क्षेत्र न्यून विकास स्तरको भएकाले विगत दुई दशकमा जीवनस्तरमा आएको सुधार तथा हिजोको तुलनामा आज समग्र कृषि क्षेत्रमा भएको सुधारलाई विसाईदिउको छ । उत्पादकत्व, पूर्वाधार, खाद्य सुरक्षा, र गरिवीमा सुधार आएको छ । यद्यपी खाद्य तथा कृषि व्यापार घाटा र प्रतिव्यक्ति जमिनको उत्पादकत्व जस्ता केहि सूचकांकहरू पहिलेभन्दा पनि कम देखिएका छन् ।

ग. अपेक्षित वृद्धि हासिल हुन नसक्नु (Inability to achieve anticipated growth) विगतको तुलनामा केही प्रगति भएपनि नेपालमा कृषि अभै न्यून विकासको अवस्थामा छ । नेपालले कृषि क्षेत्रमा सुधार गरेको छ तापनि मुलुकले जे उपलब्धि गर्ने योजना बनाएको थियो त्यसका आधारमा र तुलनात्मक रूपमा छिमेकीहरूले सोही अवधिमा गरेको प्रगतिलाई हेर्दा सुधार एकदमै कम छ । नेपालमा कृषिको साथसाथै अन्य अर्थतन्त्रको वृद्धि र परिवर्तन पनि मन्द गतिमा छ । कृषिको सवालमा नेपालको कृषिगत वृद्धि मन्द -करिब ३ प्रतिशत) मात्र छैन ज्यादै अस्थिर खालको पनि छ । नेपालका युवा र केही सर्वाधिक उत्पादशील श्रम शक्ति अन्यत्रै कामको खोजीमा रहेका छन् । सन् २०१० मा करिब ३ लाखले नेपाल छोडेका छन् र यो प्रवृत्ति विगत १० वर्षदेखि बढ्दो छ । प्रवासीहरूले ठूलो परिमाणमा विप्रेषण पठाएका छन्, जुन प्रतिवर्ष करिब ३ बिलियन अमेरिकी डलरभन्दा बढी (कूल गाहस्थ्य उत्पादनको २० प्रतिशतभन्दा बढी) हुने गरेको छ । तर यी अधिकांश स्रोत-साधनहरू लगानी र पूँजी निर्माणमा भन्दा पनि ऋण तिर्न र उपभोग गर्न मै खर्च हुने गरेको छ ।

घ. कमजोर वृद्धिका कारकहरू (Factors of Weak Growth Performance)वितेका दुई दशकहरूमा कृषि विकासको वृद्धि कमजोर देखिनुमा केही कारणहरू छन् । यस अवधिमा सन् २००६ मा अन्त्य भएको १२ वर्षे द्वन्द्वकालले कृषि क्षेत्रमा नकारात्मक असर छोड्यो । गाउँका लाखौं परिवारहरू जग्गा जमिन छोडेर शहरतिर पसे-अधिकांश काठमाडौं उपत्यकामा र अरुहरू विदेशतिर गए । ग्रामीण जनसंख्याको यो पलायनले ती क्षेत्रहरूमा कामदार र लगानी अभावको स्थिति पैदा गर्‍यो । तीव्र गतिमा भइरहेको शहरीकरणले गर्दा शहरी क्षेत्रसँगै जोडिएको उर्वर कृषियोग्य जमिनको ठूलो भाव आवसीय प्रयोजनहरूमा उपयोग हुँदै गैरहेको छ । राजनीतिक अस्तिरताले गर्दा दिगो सरकारका साथै नीति, योजना तथा कार्यक्रमहरू लागू गर्नमा निरन्तरता दिने प्रतिवद्ध नेतृत्वको अभाव रहन गयो । कृषिकै पक्षमा भनेर नीतिहरू प्रचुर मात्रामा आएकापनि अधिकांश नीतिहरू दस्तावेज कै तहमा रहन गए । कतिपय अवस्थामा नीति कार्यन्वयनका निम्ति सहयोगी कानून र स्रोत-साधनहरूको अभाव रहन गयो । तर्जुमा गरिएका योजनाहरूको सन्दर्भमा कहिलेकाहीं कमजोर योजना तर्जुमा भए भने कतिपय अवस्थामा लक्ष्यहरू महत्वाकांक्षी र कार्यान्वयनका लागि संस्थागत क्षमता पर्याप्त रहन गयो । त्यो भन्दा पनि सार्वजनिक र निजी दुवै क्षेत्रको लगानी सीमित रहँदै आएको छ । दीर्घकालीन कृषि योजना (एपीपी) को पहिलो १० वर्षको अवधिमा कृषिमा सरकार र विकासका साझेदारहरूको लगानी घटेको देखिन्छ । निजी क्षेत्रको लगानी पनि त्यति धेरै हुन सकेन । सो अवधिमा मानव संसाधनको क्षमता सीमित रहन गयो । निजामति कर्मचारीहरूका लागि प्रोत्साहन न्यून रह्यो भने दक्ष पेशाकर्मी र कामदार राम्रो अवसरको खोजीमा विदेश जाने कम बढ्यो ।

ड. यिनै कारकहरुले गर्दा दीर्घकालीन कृषि योजना (एपीपी) एउटा मिश्रित प्रतिफल रहेको योजना वन्न पुग्यो । सडक पूर्वाधार, वागवानी र सामुदायिक वनजस्ता केही क्षेत्रहरुमा यसले लक्ष्य हासिल गर्न सकेको थियो भने, अन्नवाली, मलखाद र बीउका सन्दर्भमा अपेक्षाभन्दा कम प्रगति रहन गयो । यसैगरी, पशुपालन र सिँचाईमा मिश्रित प्रतिफल रहन गयो भने समग्र कृषिजन्य कूल गार्हस्थ उत्पादनको वृद्धिदर कमजोर रह्यो । दीर्घकालीन कृषि योजनाको तर्जुमा प्रविधिको प्रयोगमा केन्द्रित अवधारणामा आधारित थियो जुन खासगरी हरित क्रान्तिमै ज्यादा केन्द्रित हुँदा नेपालमका सबै कृषि भू-भागमा र कृषि पर्यावरणका लागि उपयुक्त हुन सकेन । स्रोत-साधनहरु, नीतिहरु र यसका कार्यक्रमलाई कार्यान्वयन गर्न आवश्यक पर्ने संस्थाहरुका पक्षबाट सीमित सहयोग भएकाले दीर्घकालीन कृषि योजनाको कार्यान्वयन पक्ष कमजोर भयो । यसको स्वामित्व पनि फितलो रह्यो । कृषि क्षेत्रका मुख्य सरोकारवालाहरु किसान निजी क्षेत्र र सहकारी आदि यसको तर्जुमा र कार्यान्वयनमा सक्रिय रुपमा सहभागी हुने वातावरण बनेन । भूमि र भूमिसँग सम्बन्धित समस्याहरु समाधान नगरी यसै छोडिएका थिए । एडीएसको तर्जुमाका क्रममा दीर्घकालीन कृषि योजनाको अनुभवबाट सिकिएका पाठहरुलाई सिमेटिएको छ । यी पाठहरुमध्ये सुशासनको सुनिश्चितता, सरोकारवालाहरुको प्रभावकारी सहभागिता, जमिनका सवालहरुको सम्बोधन, विकेन्द्रित अनुसन्धान र प्रसार, र व्यापारीकरण तथा प्रतिस्पर्धात्मकता वृद्धि मुख्य रहेका छन् ।

४.३.३ एडीएस र कृषिको रुपान्तरण प्रक्रिया :

क. कृषि विकास रणनीतिले आगामी २० वर्षका लागि नेपालको कृषि क्षेत्रलाई मार्गनिर्देशन गर्नेछ । यस अवधिमा नेपालको कृषि क्षेत्रको संरचनामा व्यापक र बहुआयामिक परिवर्तन आउने र कृषि क्षेत्रसँगै कृषि व्यवसायको पनि अभिवृद्धि हुने अपेक्षा गरिएको छ । कृषि र अन्य क्षेत्रहरुबीचको समन्वय खासगरी ग्रामीण क्षेत्रको गरिवी निवारणका लागि महत्वपूर्ण हुनेछ । ती क्षेत्रमा समग्र रुपमा बलियो अर्थतन्त्र, व्यवस्थित ग्रामीण अर्थतन्त्र र रोजगारी सिर्जनाका लागि कृषिमा आधारित गै-कृषि गतिविधिहरु विकासका न्यूनतम आधार हुनेछन् ।

ख. यस परिप्रेक्ष्यमा एडीएसले कृषि क्षेत्र भित्रका जटिलताहरु सम्बोधन गर्न र उत्पादनका क्षेत्रहरु (वाली, पशुपंछी, मत्स्यपालन, वन) मात्र नभई प्रशोधन क्षेत्र, व्यापार तथा अन्य सेवाहरु (भण्डारण, ढुवानी तथा सञ्चालन, वित्त, बजारीकरण, अनुसन्धान, प्रसार) लाई समेत समावेश गर्नु सान्दर्भिक हुनेछ ।

ग. एडीएसको तर्जुमा मूलतः कृषिमा आधारित समुदायलाई सेवा र उद्योग क्षेत्रबाट बढि आय आर्जन गर्नसक्ने गरी कृषि क्षेत्रको रुपान्तरण गर्ने अवधारणामा आधारित छ । नेपालीको लागि खाद्य उत्पादन तथा वितरण, गैर कृषि क्षेत्रसहितको ग्रामीण विकास, श्रमिक र जमिनको उत्पादकत्व वृद्धि, व्यापार सन्तुलन, रोजगारी र युवा पलायन, कृषि क्षेत्रमा महिलाको भूमिका र जलवायु परिवर्तनको सन्दर्भमा प्राकृतिक स्रोत-साधनको व्यवस्थापन आदिका लागि रुपान्तरण प्रक्रियाको उपादेयता स्थापित हुनेछ । एडीएसले कृषि क्षेत्रको रुपान्तरण प्रक्रियालाई गति दिने र नेपाली समाजको आकाँक्षा तथा समस्याहरुबीच सही तालमेल सुनिश्चित गर्नेछ ।

४.३.४ कृषि विकास रणनीति (एडीएस) को दूरदृष्टि (VISION OF THE ADS)

कृषि विकास रणनीतिको दूरदृष्टि आर्थिक वृद्धिलाई गति दिने, जीवनस्तरलाई माथि उकास्ने र खाद्य तथा पोषण सुरक्षामा योगदान दिने, खाद्य संप्रभुता उन्मुख रहेको छ । जुन यस प्रकार छ ।

“आत्मनिर्भर, दिगो, प्रतिस्पर्धी तथा समावेशी कृषि क्षेत्र”

कृषि विकास रणनीतिको कार्यान्वयनका क्रममा यसको सोच अनुरूपको प्रगति अनुगमन गर्नका लागि तय गरिएका विभिन्न सूचक तथा लक्ष्यहरु तालिका नं. ८ मा उल्लेख गरिएका छन् ।

तालिका नं. ८: एडीएस सोचका लागि सूचकहरु र लक्ष्यहरु

सोचका अवयव (Vision Component)	सूचकहरु (Indicators)	२०१० को अवस्था (Existing situation at 2010)	अल्पकालीन लक्ष्य (५ वर्ष)(Short Term Target)	मध्यकालीन लक्ष्य (१० वर्ष)(Medium Term Target)	दीर्घकालीन लक्ष्य (२० वर्ष)(Long Term Target)
आत्मनिर्भरता (Self-reliant)	आद्यान्नमा आत्मनिर्भरता	खाद्यान्नमा ५ प्रतिशत व्यापार घाटा	शून्य प्रतिशत व्यापार घाटा	०-५ प्रतिशत अतिरिक्त निर्यात व्यापार	५ प्रतिशत अतिरिक्त निर्यात व्यापार
दिगोपन (Sustainable)	वर्षे भरि सिचाई	१८ प्रतिशत	३० प्रतिशत	६० प्रतिशत	८० प्रतिशत
	माटोमा प्राङ्गरिक पदार्थ	१ प्रतिशत	२ प्रतिशत	४ प्रतिशत	४ प्रतिशत
	कमसल जमिन क्षेत्रफल	३.२	२.८८	२.५६	१.६
	जङ्गलले ढाकेको क्षेत्र	४० प्रतिशत	४० प्रतिशत	४० प्रतिशत	४० प्रतिशत
	जमिनको उत्पादकत्व -कृषि क्षेत्रको गार्हस्थ्य जड्ढ प्रतिशत उत्पादन प्रति हेक्टर)	१,८०४ अमेरिकी डलर	२३०२ अमेरिकी डलर	२९३८ अमेरिकी डलर	४७८७ अमेरिकी डलर
	कूल गार्हस्थ्य उत्पादनमा कृषि व्यापारको प्रतिशत	१० प्रतिशत	१२ प्रतिशत	१४ प्रतिशत	२० प्रतिशत
प्रतिस्पर्धी (Competitive)	कृषि व्यापार सन्तुलन	व्यापार घाटा ३५० मिलियन अमेरिकी डलर	व्यापार घाटा ३१० मिलियन अमेरिकी डलर	व्यापार घाटा १८१ मिलियन अमेरिकी डलर	अतिरिक्त घाटा ६९० मिलियन अमेरिकी डलर
	कृषिजन्य	२४८ मिलियन अमेरिकी डलर	४१८ मिलियन अमेरिकी डलर	७०४ मिलियन अमेरिकी डलर	१९९९ मिलियन अमेरिकी डलर
समावेशी (Inclusive)	महिलाको वा संयुक्त स्वामित्वमा रहेको कृषियोग्य जग्गा प्रतिशतमा	१० प्रतिशत	१५ प्रतिशत	३० प्रतिशत	५० प्रतिशत
	कृषि कार्यक्रमको पहुँच भित्रका कृषक प्रतिशत	१२ प्रतिशत	१७ प्रतिशत	२२ प्रतिशत	३० प्रतिशत
वृद्धि (Growth)	कृषि क्षेत्रको कूल गार्हस्थ्य उत्पादनको औसत वृद्धिदर	३ प्रतिशत	४ प्रतिशत	५ प्रतिशत	६ प्रतिशत
जीविकोपार्जन (Livelihood)	कृषि क्षेत्रको कूल गार्हस्थ्य उत्पादन/कृषि श्रमिक	७९४ अमेरिकी डलर	९७९ अमेरिकी डलर	१०६ अमेरिकी डलर	१८३३ अमेरिकी डलर
	ग्रामिण क्षेत्रहरुमा गरिबी	२७ प्रतिशत	२१ प्रतिशत	१६ प्रतिशत	१० प्रतिशत
खाद्य तथा पोषण सुरक्षा (Food and Nutrition Security)	खाद्यान्न जनित गरीबी	२४ प्रतिशत	१६ प्रतिशत	११ प्रतिशत	५ प्रतिशत
	पोषण पुङ्कोपन (Stunting)	४१.५ प्रतिशत	२९ प्रतिशत	२० प्रतिशत	८ प्रतिशत
	कम तौल (Underweight) हुने	३१.१ प्रतिशत	२० प्रतिशत	१३ प्रतिशत	५ प्रतिशत
	सुकेनास (ख्याउटेपन) लागेका जनसंख्या (wasting)	१३.७ प्रतिशत	५ प्रतिशत	२ प्रतिशत	१ प्रतिशत
	BMI कम भएका महिला	१८ प्रतिशत	१५ प्रतिशत	१३ प्रतिशत	५ प्रतिशत

श्रोत: कृषि विकास रणनीति, २०१५-२०३५

४.३.५ रणनीतिक रूपरेखा (STRATEGIC FRAMEWORK)

एडिएसको दूरदृष्टि हासिल गर्नलाई चार रणनीतिक संभागहरु: सुशासन, उत्पादकत्व, नाफामूलक, व्यवसायीकरण र प्रतिस्पर्धी क्षमताद्वारा कृषि क्षेत्रको द्रुत विकास गरिनेछ । समावेशीकरण (सामाजिक तथा भौगोलिक दुवै प्रवर्द्धन, प्रतिस्पर्धी क्षमता, दिगोपन -प्राकृतिक स्रोत साधन तथा आर्थिक दुवै, निजी तथा सहकारी क्षेत्रको विकास र बजार पूर्वाधारको सञ्जाल (उदाहरणका लागि कृषि सडक, संकलन केन्द्रहरु, प्याकेजिङ्ग घरहरु, बजार केन्द्रहरु), सूचनाका पूर्वाधार तथा सूचना संचार प्रविधि, र उर्जा पूर्वाधारहरु (उदाहरणका लागि ग्रामीण विद्युतीकरण, नविकरणीय एवं वैकल्पिक उर्जाका स्रोतहरु) मार्फत् विकासलाई अगाडि बढाइनेछ । समावेशी, दिगो, बहु-क्षेत्रीय, तथा पूर्वाधार सञ्जाल वृद्धिमार्फत खाद्य तथा पोषण सुरक्षा अभिवृद्धि, गरिवी निवारण, सुदृढ र प्रतिस्पर्धी कृषि व्यापार, ग्रामीण घरपरिवारको उच्च र समतामूलक आय र कृषकका अधिकार सुनिश्चित गर्ने नतिजाहरु अपेक्षित छन् ।

<ol style="list-style-type: none"> १. खाद्य तथा पोषण सुरक्षा २. गरिवी न्यूनिकरण ३. कृषि व्यवसायमा प्रतिस्पर्धात्मकता ४. उच्च र अभै थप समतामूलक आय ५. किसानहरुका अधिकार सुरक्षित र सुदृढ 			
दिगोपना	समावेशीकरण		निजी क्षेत्र, सहकारी
			सु-सम्बन्ध / सम्पर्क
सुशासन	उत्पादकत्व	नाफामूलक व्यवसायीकरण	प्रतिस्पर्धात्मकता

एडिएसको रणनीतिक रूपरेखा

४.३.५.१ एडिएस रूपरेखाका संभागहरु (COMPONENT OF THE ADS FRAMEWORK)

क. सुशासन (Improved Governance): एडिएसमा सुशासन भन्नाले नीतिहरुको तर्जुमा गर्ने, परिमार्जन गर्ने र कार्यान्वयन गर्ने सन्दर्भमा सरकारको क्षमतालाई बुझाउँछ । यस्तो क्षमताको अभावमा एडिएस सफलतापूर्वक कार्यान्वयन हुन सक्ने छैन । सुशासनका प्रमुख तत्वहरु अन्तर्गत जवाफदेहिता, सहभागिता, पूर्वानुमान क्षमता र पारदर्शिता पर्दछन् ।

ख. कृषि क्षेत्रको विकासका लागि पटक-पटक प्रतिवद्धताहरु जनाए पनि यस क्षेत्रलाई सहयोग गर्ने नीतिहरु या त विकसित गरिएनन् वा विकसित गरिए पनि तिनीहरुको कार्यान्वयन गरिएनन् । नीति, कार्यक्रम र आयोजना कार्यान्वयन गर्ने सन्दर्भमा नेतृत्व तहको पटक-पटकको परिवर्तनहरुले समस्यालाई फन जटिल बनाएको छ । साथै नीति स्वयंको स्थिरतामा पनि समस्याहरु देखिएका छन् । यसको नतिजास्वरूप नीतिको विश्वसनीयता गुमेको छ । यस अघिका कार्यक्रमहरु असफल हुनुमा यी कारणहरु पनि जिम्मेवार छन् । यस्तो परिस्थिति आउन नदिन एडिएसले नीतिको प्रतिवद्धतामा थप विश्वसनीयताका लागि स्पष्ट लक्ष्य निर्धारण गरेको छ । त्यसका लागि प्रमुख सरोकारवालाहरु (सरकार र नागरिक समाज दुवैलाई योजना तर्जुमा र कार्यान्वयनमा सहभागी गराउनेछ र उपयुक्त तथानियमित रूपमा अनुगमन गर्नेछ । एडिएसले कृषि क्षेत्रमा विभिन्न निकायहरु र विभिन्न तहहरु - केन्द्रीय र स्थानिय) मा तथा विभिन्न सरोकारवालाहरु (सरकार, नागरिकसमाज, विकासका साझेदारहरु) बीच समन्वय र प्रभावकारी योजना आवश्यक पर्ने जटिलतालाई ठम्याएको छ । सुशासनका उपलब्धि हासिल गर्नका लागि प्रभावकारी समन्वय र योजना निर्माण मुख्य प्रतिफल हुनेछन् । सुदृढ क्षमता भएको कृषि विकास मन्त्रालयको नीति तथा अन्तर्राष्ट्रिय सहयोग समन्वय महाशाखा अन्तर्गतको कृषि विकास रणनीति समन्वय शाखा-कार्यान्वयन सहायता इकाईले विभिन्न संस्थाहरुबीच एडिएस कार्यान्वयनका लागि सहजीकरण गर्नेछ । एडिएसका समावेशी पक्षहरु (लैंगिक, पिछ्छाडिएका वर्गहरु, भौगोलिक रूपमा पिछ्छाडिएकाहरु) लाई उपयुक्त संयन्त्रहरुको माध्यमबाट समावेश गरिनेछ । यसले पनि सरोकारवालाहरुको सहभागिता सुनिश्चित गर्नेछ र एडिएसको योजना निर्माण,

कार्यान्वयन र अनुगमनमा नागरिक समाजलाई जवाफदेहि बनाउनेछ । सरकार र नागरिक समाजभित्रबाट छानिएका संघसस्थाहरु (जस्तै, किसानहरु, निजी क्षेत्र र सहकारीहरुका संघसस्थाहरु) का मानव संसाधनको क्षमताले एडीएसको सञ्चालन व्यवस्था सुदृढ गराउनमा समष्टिगत रुपमा योगदान दिनेछन् ।

- ग. सर्वाधिक पिछडिएका वर्गको खाद्य तथा पोषण सुरक्षाको अवस्थाहरुमा सुधार ल्याउने भरपर्दा कार्यक्रमहरु नभईकन एडीएस र यसले खाद्य तथा पोषण सुरक्षामा दिने योदानप्रति खासै विश्वसनीयता कायम हुन सक्दैन । एडीएसका समष्टिगत लक्ष्यहरुमध्ये एउटा खाद्य तथा पोषण सुरक्षाको सुधार गर्नु हो । यो एउटा दीर्घकालीन लक्ष्य हो जसका लागि एडीएसका अनय सबै अवयवहरुले योगदान गर्नुपर्छ । यद्यपी, अल्पकालीन अवधिका लागि, एडीएसमा सुशासनको कार्यान्वयन भएको मुख्य कसी भनेको सर्वाधिक पिछडिएका समूहहरुका सबैभन्दा जरुरी आवश्यकताहरु पूरा गर्ने सरकारको क्षमता नै हो । सुशासनको यो पक्ष पूरा भए/नभएको परीक्षणलाई सम्बोधन गर्न सुशासन अवयव अन्तर्गत रहने गरी एडीएसमा खाद्य तथा पोषण सुरक्षासम्बन्धी फ्ल्यागशिप (Flagship) कार्यक्रम समावेश गरिएको छ । यसले बहुक्षेत्र पोषण योजना(MSNP) र खाद्य तथा पोषण सुरक्षा कार्ययोजना (FNSP) सँग निकट रुपमा समन्वय गर्नेछ ।
- घ. एडीएसको सोच हासिल गर्नमा सुशासन संभवतः एउटा सर्वाधिक महत्पूर्ण अवयव हो । यसको प्रभावकारी कार्यान्वयनका लागि कार्यसम्पादन र नतिजामा आधारित सुधारिएको व्यवस्थापन आवश्यक पर्दछ । नतिजामुखी व्यवस्थापनप्रणाली स्थापनाका लागि आवश्यक उपायहरु यही अवयवभित्र परीक्षणको रुपमा व्यवस्था गरिनेछ ।
- ङ. उत्पादकत्व वृद्धि(Higher Productivity) : जमिन र श्रमको उत्पादकत्व वृद्धि नै एडीएसको आधारशिला हो । कृषि उत्पादकत्व वृद्धिका लागि उपयुक्त प्रविधिहरुको अवलम्बन गर्नु आवश्यक छ । साथै बजारको माग र आश्रित किसानहरुको खाद्य सुरक्षाको आवश्यकतासँग सामञ्जस्य राख्दै कसरी कृषि उत्पादनको सामर्थ्य र दिगोपन बढाउने भन्ने जान्नु आवश्यक हुन्छ । कृषिजन्य उत्पादकत्व बढाउनका लागि अपनाइने उपायहरु अन्तर्गत १. प्रभावकारी कृषि अनुसन्धान र प्रसार, २. कृषिजन्य सामग्रीहरुको प्रभावकारी उपयोग, ३. प्राकृतिक स्रोत-साधनहरु (जमिन, पानी, माटो र वनजंगल) को कुशल तथा दिगो परिचालन र उपयोग र ४. जलवायु परिवर्तन र प्राकृतिक प्रकोपहरुबाट बचाउन सक्ने क्षमता पर्दछन् ।
- च. एडीएसमा निजी क्षेत्र, सहकारी क्षेत्र, गैर सरकारी संस्थाहरु, अगुवा किसानहरु, कृषक पाठशाला लगायत अन्य निकायहरूसँगै सरकारी क्षेत्र पनि एउटा निकाय हुनेछ र त्यसमार्फत् प्रविधिको विकास र प्रसार हुनेछ । यद्यपी सरकारी क्षेत्रको भूमिका अन्य निकायका प्रयासहरुलाई समन्वय गर्नमा, नीतिहरु र योजनाहरुको कार्यान्वयनमा सहजीकरण गर्नमा, कार्यान्वयन अनुगमन गर्नमा र नियमहरुको लागू एवं नियमनमा मुख्य रुपमा जिम्मेवार रहने छ ।
- छ. कृषि प्रसारका लागि यस अघि नै विभिन्न निकायहरु संलग्न छन् र आउँदो समयमा उनीहरुको संलग्नता अझ महत्त्वपूर्ण हुनेछ भन्ने तथ्य एडीएसले मनन गरेको छ । सार्वजनिक प्रसार सेवामा मानवसंसाधनको संख्यामा वृद्धि वकालत गर्नुभन्दा पनि एडीएसले विद्यमान मानव संसाधनको क्षमता विकास गर्ने र उनीहरुको जिम्मेवारीलाई सेवाको प्रसार गर्ने भूमिकाबाट समष्टिगत रुपमा कृषिजन्य सेवाहरुको विस्तारमा सहजीकरण गर्ने भूमिकातर्फ रुपमान्तरण गर्ने क्षमता प्रवर्द्धन गर्दछ । यो भूमिका परिवर्तनका लागि कृषि विकासका कार्यक्रमको वास्तवि (गाउँ विकास समिति) तहमा प्रभावकारी सेवा प्रदान गर्ने उद्देश्यले करीब ४ हजार सामुदायिक कृषि प्रसार सेवा केन्द्रहरु (CAESC) स्थापना गरिनेछन्, जहाँ प्रत्येक सामुदायिक सेवा केन्द्रमा कृषि, पशु र कृषि सुचना तथा संचारसँग सम्बन्धित प्राविधिकहरु कम्तीमा १, १ जना रहनेछन् ।

- ज. रणनीतिको सफलताका लागि उत्पादनको आधारभूत माध्यमको रूपमा रहेको जमिनमा किसानहरूको पहुँच गम्भीर र महत्वपूर्ण छ, भन्ने तथ्य पनि एडीएसले महसुस गरेको छ। जग्गा-जमिनसँग सम्बन्धित गम्भीर सवालहरू जस्तै, मोहियानी हक, खण्डीकरण, जमिनको गुणस्तर घट्ने, भू-उपयोग योजना आदि एडीएसको कार्य अवधिमा संवोधन गरिनु आवश्यक छ र तिनीहरूको समाधानका लागि जमिनको उत्पादकत्व अभिवृद्धि गर्न सन्तुलित र दक्षतापूर्ण संयन्त्र यकीन गर्न र किसानहरूका संघ संस्थाहरू, सहकारीहरू, र निजि क्षेत्रलाई सहभागी गराउनु आवश्यक छ। जमिनको उत्पादकत्व बढेको कुरा किसानहरूले पाउने अतिरिक्त लाभहरू र ग्रामीण घर परिवारहरूको जनजीविकामा प्रतिबिम्बित हुनु पर्दछ। यस अतिरिक्त, कृषिको संरचनामा साना किसानहरू, निर्वाहमुखी किसानहरू र महिला किसानहरूको बहुल्य रहेको अवस्थामा प्रविधिको प्रसार, बजार व्यवस्थापन, वित्त र मालसामानको प्रवन्धहरू (Logistics) मार्फत् ठूलो मात्रामा वृद्धि हासिल गर्न किसान तथा महिला संघ संस्थाहरू र सहकारीहरूको प्रवर्द्धन गर्नु अत्यावश्यक हुन्छ।
- झ. गुणस्तरीय सामग्रीको समयमै उपलब्धताले उत्पादकत्वको स्तर निर्भर गर्दछ। दीर्घकालीन रूपमा, प्रविधिको पहुँच र अवलम्बनका साथै प्राकृतिक स्रोत साधनहरूको प्रभावकारी व्यवस्थापनको क्रममा उपभोग गरिने समग्र उत्पादन सामग्रीको कूल उत्पादकत्व (Total factor productivity) मा नै कृषि क्षेत्रको उत्पादकत्व र प्रतिस्पर्धात्मकतामा निर्भर गर्दछ, भन्ने तथ्यलाई एडीएसले आत्मसात गरेको छ। लक्षितवर्गमा पुग्ने सवालहरू वा बजार असफलताहरूलाई सम्बोधन गर्न अनुदान एउटा अल्पकालीन उपाय हुन सक्छ तर दीर्घकालीन रूपमा भने उत्पादकत्वको दिगो सुधारका लागि अनुदान त्यति भरपर्दो, वैज्ञानिक वा प्रभावकारी समाधान हुन सक्दैन। एडीएस दिगो तथा भ्रममर्दे प्रविधिहरूको विकास र अभ्यासहरूको अवलम्बनमा केन्द्रित हुनेछ, र किसानहरूलाई उनीहरूको अवश्यकता अनुसारका उपयुक्त सामग्री र प्रसार सेवा छनौट गर्न नमूनाको रूपमा भौचर प्रणाली लागू गरिनेछ।
- ञ. नाफामूलक व्यवसायीकरण (Profitable Commercialization) एडीएसमा नाफामूलक व्यवसायीकरणबाट प्राप्त हुने उपलब्धि कृषिको रूपान्तरणबाट हासिल हुने उपलब्धिको एक हिस्साका रूपमा रहने छ। यो रूपान्तरण प्रक्रियामा, अधिकांश हिस्सा केवल जीविकाका लागि मात्र खेतीपाती गरिदै आउको कृषि, मूलतः निर्वाहमुखी (अन्य जीविका वा घरपरिवाको खाद्य सुरक्षको विकल्पहरू उपलब्ध नभएको अवस्थाबाट अधिकांश हिस्सा व्यवसायीकरणको उद्देश्य लिएको कृषितर्फ उन्मुख हुनुको साथै स्थानिय, राष्ट्रिय र अन्तर्राष्ट्रिय बजारसँग जोडिएको हुनेछ।
- ट. व्यवसायीक कृषितर्फ रूपान्तरित हुनका लागि विभिन्न उपायहरूको अवलम्बन आवश्यक हुन्छ। यसका लागि केवल किसानहरूमा मात्र नभई आधारभूत रूपमा कृषिजन्य उत्पादनहरू र सेवाहरूलाई व्यावसायीकरण गर्ने कार्यमा संलग्न कृषि-उद्यमहरू र सहकारीहरूका पनि केन्द्रित हुनुपर्छ। यी उद्यमहरूमा सामग्री प्रदायकहरू उत्पादन कम्पनीहरू, बजारीकरण गर्ने सहकारीहरू, भण्डारण सञ्चालकहरू, मालसामानको प्रवन्ध गर्ने कम्पनीहरू, कृषि प्रशोधनकर्ताहरू, कृषिजन्य तथा खाद्य उत्पादनहरूको आयातकर्ता र निर्यातकर्ताहरू, वितरकहरू, व्यापारिहरू, कृषि र कृषिजन्य उत्पादनमा आधारित सहकारीहरू र कृषिजन्य सेवा प्रदायकहरू (वित्तीय सेवा प्रदायकहरू, विमा प्रदायकहरू, वड्विीयिक सेवा प्रदायकहरू) लगायत पर्दछन्। यी उद्यमहरू साना, मध्यम र ठूला हुन सक्नेछन्।
- ठ. नाफामूलक व्यावसायीकरणका लागि विभिन्न उपायहरूको अवलम्बन तथा प्रक्रियाहरूको समायोजन हुन आवश्यक पर्छ। उदाहरणका लागि, लगानीको वातावरण अनुकूल बनाउन र दक्षतापूर्ण व्यावसायिक कृषि प्रवर्धनका लागि करारका व्यवस्थाहरू सुदृढ गराउन कर र वित्तीय सेवाहरूमा सुधारहरू आवश्यक पर्दछ। एडीएसले अर्थतन्त्रको सन्तुलनको सुनिश्चतता हासिल गरी राष्ट्रिय आय र रोजगारीमा प्रभाव पार्नका लागि सीमित संख्यामा मूल्य शृंखलाहरूको प्राथमिकता तोक्नु पर्ने आवश्यकतालाई पनि जोड दिन्छ। अन्त्यमा, एडीएसले व्यावसायिक कृषिलाई प्रवर्द्धन गर्न भौतिक तथा संस्थागत पूर्वाधारहरूको (कृषि सडकहरू, बजारसम्बन्धी जानकारी र बजार अनुसन्धान प्रणालीहरू) सुधारमा पनि सहयोग गर्दछ।

- ड. प्रतिस्पर्धात्मकतामा वृद्धि(Increased Competitiveness) : द्रुत गतिमा वृद्धि हुने कृषिले अभैसम्म पनि गरिवीके रेखा मुनि रहेका नेपालका लाखौं जनतालाई गरिवीबाट माथि उठाउने सबैभन्दा राम्रो उपायको प्रतिनिधित्व गर्दछ । एसियाली अर्थतन्त्रको अनुभवबाट के देखिएको छ भने, कृषिको वृद्धिमा उत्प्रेरणा जगाउने उपायहरूमध्येको एउटा सबैभन्दा सफल उपाय भनेको कृषिगत उद्यमीहरूलाई लगानीका लागि अनुकूल वातावरण सिर्जना गर्नु र ज्ञान तथा उत्पादन सामग्रीमा पहुँच बढाएर उच्चतम उत्पादत्व हासिल गर्नु हो । दिगो वृद्धिको लागि संरचनागत परिवर्तनहरू र सुधारहरू आवश्यक छन् । जसलाई विश्वव्यापी मूल्यको उतार-चढावले प्रभाव पार्दैन, जुन वृद्धि एउटा खराब/प्रतिकूल मनसुनले पनि कम हुँदैन र बाह्य लगानीमा मात्र निर्भर रहदैन । त्यसैले एडीएसले प्रतिस्पर्धात्मकतालाई मुख्य जोड दिएको छ । सक्षम, मेहेनती र दक्ष मानव श्रोत, विश्व बजारमा नेपाललाई चिनाउन सक्ने एउटा स्पष्ट पहिचान भएको र उत्पादकत्वलाई बढाउनसक्ने र मुलुकको प्राकृतिक अवसरहरूमा आधारित नयाँ उत्पादनहरू र प्रक्रियाहरूसँगै नवीनता ल्याउन सक्ने नेतृत्वदायी खुवी र दृढ इच्छाशक्तिमा प्रतिस्पर्धात्मकताको जग रहेको हुन्छ ।
- ढ. यो सोच हासिल गर्नका लागि, निजी क्षेत्रको उर्जा र सिर्जनशीलता अत्यावश्यक छ । सञ्चारको युग र राम्रो शिक्षाले नेपाली उत्पादकहरूलाई अझ राम्रा अभ्यासहरूको अध्ययन गर्न र बजारका सूचनामा पहुँच कायम गर्न सक्ने बनाएको छ जबकि, स्थायित्व, जमिनको बढ्दो बजार भाउ र विप्रेषण (रेमिट्यान्स) ले लगानी गर्न सकिने रकम जुटाइदिएको छ ।
- ण. यी परिवर्तनहरूलाई आत्मसात गर्न कृषिको प्रवर्द्धन र प्रतिस्पर्धात्मकताका लागि छुट्टै अवधारणाको आवश्यकता पर्दछ जसले एकातिर उत्पादक किसानहरूको साथ साथै निजी र सहकारी क्षेत्रको अपरिहार्य भूमिकालाई सम्बोधन गर्दछ भने, अर्को तर्फ सरकारबाट प्रतिस्पर्धात्मकताका सातै गरिबको विकास उन्मुख वृद्धिको अनुगमन गर्ने, नियमन गर्ने तथा सहजीकरण गर्ने भूमिकालाई पनि सम्बोधन गर्नेछ । यसरी सरकारको सुदृढ सहभागितामा निजी क्षेत्र र सहकारी क्षेत्रको उर्जा र नवीनताको सम्मिश्रणमार्फत् सकारात्मक सार्वजनिक उपलब्धि सुनिश्चित गराउनुलाई नै प्रायः सार्वजनिक-निजी साझेदारी भन्ने गरिन्छ । यी साझेदारहरूको सार भनेकै कुनै न कुनै रूपको 'अतिरिक्त संभावना' सिर्जना गर्नु हो जुन अरुहरूको संलग्नताबाट संभव हुँदैन । सरकारी पक्षबाट हेर्दा, यसले आफ्नो लगानी वृद्धि गर्ने अवसर पाउँछ र उपलब्धिहरूलाई एकत्रित गर्न सक्छ भने निजी र सहकारी क्षेत्रका लागि सार्वजनिक कोषमा वृद्धि हुँदा उच्च-जोखिम उच्च-संभावना रहेका आयोजनाहरूमा लगानी गर्न डराउने अवस्थालाई कम गर्छ ।
- त. किसानहरूका अधिकार : एडीएसले योजना तर्जुमा, कार्यक्रम कार्यान्वयन, र रणनीतिको कार्यान्वयनमा किसानहरूको सहभागिता सुनिश्चित गर्न संस्थागत संयन्त्र प्रदान गर्दछ । खासगरी एडीएसले केन्द्रीय तहहरूमा हुने समन्वय समितिहरूमा, कार्यान्वयन समितिको निदेशक समितिहरूमा र नेपाल कृषि अनुसन्धान परिषद् (नार्क समितिमा, करिब ४ हजार गा.वि.सं. स्तरिय सामुदायिक कृषि प्रसार सेवा केन्द्रहरू (CAESE)को समितिमा कृषक प्रतिनिधिहरूको सुनिश्चितता गरेको छ । यसैगरी, उनीहरू व्यवसायिक कृषि सञ्जालहरू र मूल्य शृंखला विकास सञ्जालहरूमा पनि आबद्ध हुनेछन् । कृषि क्षेत्रको नीति तर्जुमाका साथै अनुगमनका क्रममा उनीहरूसँग परामर्श गरिनेछ । उनीहरू जिल्ला तहमा रहने खाद्य सुरक्षा कार्यसञ्जालको सदस्यहरू रहनेछन् । यी सबै संस्थाहरूमा आफ्ना प्रतिनिधिहरूको उपस्थिति गराएर किसानहरूले एडीएसमा आफ्ना अधिकारहरू सुदृढ र सुनिश्चित भएको पाउन सक्नेछन् ।
- थ. यसका अतिरिक्त, एडीएसले अन्तरिम संविधानका सिद्धान्तहरूको परिधिमा रही खाद्य सुरक्षाहरू र खाद्य सम्प्रभुतासँग सम्बन्धित कानून निर्माण कार्यलाई पनि प्रवर्द्धन गर्न, तिनीहरूको अनुगमन गर्न खास पहलहरू लिइनेछ र उनीहरूको सुरक्षालाई एडीएसको सुशासनको रणनीतिक अवयव अन्तरगतका गतिविधिमा समेटिने गरी विकसित गरिनेछ ।

द. किसानहरुका अधिकारहरुलाई सुनिश्चित गर्न र विभिन्न नीतिगत/संरचनागत संयन्त्रमा किसानको प्रतिनिधित्वको लागि एक उच्च स्तरीय अधिार सम्पन्न र स्थायी प्रकृतिको किसान आयोग गठन गरिनेछ । किसान आयोगको काम, कर्तव्य र अधिकारसम्बन्धी खास विवरण, बनावट र नियमन एडीएसको कार्यान्वयनको शुरुवाती चरणमा नै विकसित गरिनेछ ।

ध.व्यावसायिक किसान, निर्वाहमुखी किसान र भूमिहीनहरु (Commercial farmers, Subsistence farmers, and)। बेग्ला बेग्लै कृषि-पर्यावरणीय क्षेत्रहरुका लागि बेग्ला बेग्लै प्रकारको कृषि बर्गीकरणको पद्धति अवलम्बन गरिनु पर्दछ भन्ने तथ्यलाई एडिएसले पहिचान गरेको छ । एडीएसले विज्ञान तथा प्रविधिको विकेन्द्रीकरणलाई प्रोत्साहन गर्दछ र समुदायलाई उनीहरुका आवश्यकता पूर्ति गर्न प्रविधि विस्तार, अनुसन्धान र शिक्षा प्रणालीलाई पुनः अभिमुखिकरणको अवसर प्रदान गर्दछ । साना व्यावसायिक किसानहरुप्रति लक्षित सस्थाहरुको सन्दर्भमा -उदाहरण मूल्य शृंखला), साना व्यावसायिक किसानहरुका लागि अपनाइएको पद्धतिलाई आत्मसात गर्न सक्नेजति समेटिन सक्नेछन् भने त्यस बाहेकका अन्य निर्वाहमुखी कृषकहरु छुट्टिनेछन् । त्यसकारण एडीएसले समुदायमा आधारित प्रसार सेवा केन्द्रहरु मार्फत् र मूल्य शृंखला विकासमा खासगरी विपन्नका लागि बजार पद्धतिमार्फत् निर्वाहमुखि किसानहरु र व्यावसायिक किसानहरुका लागि उपयुक्त विभिन्न तौरतरिकाहरु प्रवर्द्धन गर्दछ । खाद्य तथा पोषण सुरक्षामा प्रत्यक्ष योगदान, ग्रामीण क्षेत्रमा गैर-कृषि क्षेत्रको रोजगारी विस्तार र कृषिमा आधारित उद्यमहरुको विकासको समष्टिगत स्वरूपले ग्रामीण क्षेत्रका भूमिहीन घरपरिवारहरु एडीएसबाट परोक्ष रुपमा लाभान्वित हुनेछन् ।

न. एडीएसको २० वर्षे कार्यान्वयन क्रममा कृषि क्षेत्रको रुपान्तरणको प्रक्रिया अघि बढ्नेछ र ग्रामीण क्षेत्रका अधिकांश घरपरिवारहरुले या त गाउँकै गैर-कृषि क्षेत्रमा वा शहरी क्षेत्रमा रोजगारी पाउनेछन् । उच्च आम्दानीको अवसरको आकर्षणले वा ग्रामीण क्षेत्रमा नाफामूलक रोजगारी र आकर्षक जीवनस्तर नहुनुको विकर्षणको कारणले ग्रामीण घर परिवारहरुको एउटा उल्लेखनीय संख्याले गाउँबाट पलायन हुने क्रम पनि संगसंगै जारी नै रहनेछ । जुनसुकै प्रक्रियाबाट भए पनि नेपालमा कृषि क्षेत्रको व्यावसायीकरण बढ्नेछ, तापनि व्यावसायीक कृषि मूलभूत रुपमा स-साना स्वामित्वका गतिविधि -दुई हेक्टरभन्दा कम जमिन भएका किसानहरु) मा सीमित रहनेछ । खेति किसानीमै जिविकोपार्जन आश्रित रहने प्रकारको खेतिपाती पनि लामो समयसम्मका लागि व्यावसायिक कृषिसगै अस्तित्वमा रहिरहनेछ । कूल कृषिमा संलग्न जनसंख्यामा भने यसको हिस्सा घट्नेछ । एडीएसले कृषिको व्यावसायीकरणलाई तीव्र बनाउदै साना व्यावसायीक किसानहरुको आय र निर्वाहमुखी किसानहरुको जीवनस्तर दुवैमा सुधार गर्नेछ र साथै गैर-कृषि क्षेत्रमा वृद्धि र रोजगारी श्रृजनाको अवसर बढाएर भूमिहीन/ सीमान्तकृत भूमिहीनहरुलाई समेट्नेछ ।

प. एडीएसका गतिविधिहरुको प्रभाव तीन समूहका किसानहरुमा पर्नेछ -व्यावसायिक, निर्वाहमुखी र भूमिहीन । व्यावसायिक किसानहरु एडीएसका अधिकांश कार्यक्रमहरुबाट प्रत्यक्ष रुपमा प्रभावित हुनेछन् । केहि पक्ष/वस्तु/विषयहरुमा प्रभाव प्रत्यक्ष र निकै दृढो हुनेछ । उदाहरणका लागि, सिँचाई, यान्त्रिकीकरण, मूल्य शृंखला विकास र निकासीहरुबाट प्रभावित हुनेछन् । जमिन -जस्तै, मोहियानीको समस्यालाई सम्बोधन गर्ने, जग्गा भाडामा दिने, सहकारी खेती, ह्यास भएको जमिनलाई सुधार्ने, गुणस्तरीय र समय मै कृषि समाग्रीको उपलब्धता जस्तै निर्वाहमुखि किसानहरु लक्षित कुपन, सुधारिएको प्रतिरोधात्मक क्षमता), र लघुवित्त तथा कृषि विमासम्मको पहुँचजस्ता लैंगिक, सामाजिक र भौगोलिक समावेशीकरणसँग सम्बन्धित एडीएसका प्रावधानहरुको प्रत्यक्ष प्रभाव निकै बलियो छ । जमिन नभएका वा जमिन नभए सरहका जनता पनि खाद्य तथा पोषण कार्यक्रमहरु, लैंगिक तथा सामाजिक/भौगोलिक समावेशीकरण, वन पैदावारसम्मको पहुँच र साना तथा मझौला उद्यमहरुको विकाससँग सम्बन्धित एडीएसका प्रावधानहरुबाट प्रत्यक्ष रुपमा लाभान्वित हुनेछन् ।

४.३.६ कृषि विकास रणनीतिका संभाग, नतिजा र गतिविधिहरू:

कृषि विकास रणनीति अन्तर्गत ४ संभागहरू (Components) , ३५ नतिजाहरू (Outputs), र २ सय ३२ वटा गतिविधिहरू (Activities) पर्दछन् । तलको तालिकामा उपलब्धिहरू र नतिजाहरू उल्लेख गरिएका छन् । एडीएसका नतिजा र गतिविधिहरूलाई विभिन्न कार्यक्रमहरूमा (आधार कार्यक्रमहरू / Core Programs , खास महत्वका कार्यक्रमहरू (Flagship programs) र अन्य कार्यक्रमहरू (Other Programs) वर्गीकृत गरिएको छ । आधार कार्यक्रमहरू र खास महत्वका कार्यक्रमहरू तालिकामा सूचीकृत गरिएको छ । अन्य कार्यक्रमहरूमा कृषि विकास मन्त्रालयद्वारा हाल कार्यान्वयन भइरहेका कार्यक्रमहरू छन् र तिनीहरूलाई केन्द्रीय र फ्यागसिप कार्यक्रमहरूमा सूचीकृत गरिएको छैन । एडीएसका संभागहरू, नतिजाहरू र कार्यक्रमहरू (Components, Outputs and Programs of the ADS)तालिका नं.९ मा उल्लेख गरिएको छ ।

तालिका नं. ९: एडीएसका संभागहरू, नतिजाहरू र कार्यक्रमहरू

संभाग (Component)	संख्या	नतिजा (Output)	कार्यक्रम (program)
१. सुशासन (Improved Governance)	१.१	नीतिगत प्रतिबद्धताको विश्वसनीयता आधार	आधार
	१.२	एडीएसको कार्यान्वयनमा संलग्न विभिन्न निकायहरू बीचको सुदृढ समन्वय	
	१.३	एकीकृत योजना	आधार
	१.४	प्रभावकारी कार्यान्वयनमा सहायता	आधार
	१.५	लैंगिक समानता र सामाजिक तथा भौगोलिक समावेशीकरणका लागि स्थापना गरिएका संयन्त्रहरू	आधार
	१.६	एडीएसको समयमै र प्रभावकारी अनुगमन र मूल्यांकन	आधार
	१.७	योजना तर्जुमा, कार्यान्वयन र अनुगमनका लागि कृषक र कृषि मूल्य श्रृंखला संग सम्बन्धित समाजको सहभागिता सुनिश्चित गर्ने संयन्त्रको स्थापना (जस्तै किसान आयोग)	आधार
	१.८	समन्वय र कार्यान्वयनमा संलग्न भएका मुख्य निकायहरूको क्षमता अभिवृद्धि	आधार
	१.९	सर्वाधिक पिछडिएका समूहहरूको सुधारिएको खाद्य तथा पोषण सुरक्षा र खाद्य अधिकार	फ्यागसिप (FANUSEP)
	१.१०	कार्यसम्पादनमा आधारित व्यवस्थापन प्रणालीहरू स्थापित प्रोत्साहनहरूसँग सम्बद्ध गराइएको	आधार
२. उच्च उत्पादत्व	२.१	किसानहरू र कृषि-उद्यमीहरूका आवश्यकताहरूप्रति जवाफदेहि विकेन्द्रित प्रसार प्रणाली	फ्यागसिप (DESTEP)
	२.२	किसानहरू र कृषि-उद्यमीहरूका आवश्यकताहरूप्रति जवाफदेहि विकेन्द्रित अनुसन्धान प्रणाली	फ्यागसिप (DESTEP)
	२.३	सुदृढ कृषि शिक्षा प्रणाली	फ्यागसिप (DESTEP)
	२.४	जमिनलाई प्रभावकारी र दिगो ढंगबाट उपयोग गर्ने किसिमको चक्लावन्दी सहितको खेति क्षेत्र	आधार
	२.५	समतामूलक र दिगो हिसावले विस्तारित सिंचित क्षेत्र र सुदृढ सिंचाई प्रभावकारिता एवं व्यवस्थापन	आधार
	२.६	सहज र सरल मूल्यमा गुणस्तरीय कृषि सामग्रीमा पहुच	आधार
	२.७	स्रोत साधन र क्षमता निर्माणमा पर्याप्त लगानीका माध्यमबाट वीउ विजनको राष्ट्रिय दृष्टिकोण २०१३-२०२५ का साथै विद्यमान वीउ नीतिहरूको प्रभावकारी कार्यान्वयन मार्फत उचित मूल्य समयमै, गुणस्तरीय विउविजनहरूको पहुँच हुन सक्ने सुधारिएको र विकेन्द्रित विउ प्रणालीको व्यवस्था	आधार

(Higher Productivity)	२.८	अल्पकालिन अवधिको लागि स्वीकार्य, मध्यम र दीर्घकालीन समयावधिको लागि स्पष्ट रणनीतिका साथ उत्पादकत्वमा सुधारका लागि मलखाद आपूर्तिको व्यवहारिक समाधान	आधार
	२.९	नेपालको खेती प्रणाली र वातावरण सुहाउँदो उन्नत नश्लका पशुहरुको उपलब्धता	आधार
	२.१०	किसानहरुमा यन्त्र, उपकरणहरुको पहुँच आधार	आधार
	२.११	जलवायु परिवर्तन, प्राकृतिक प्रकोपहरु, मूल्यमा अस्थिरता र अन्य विपत्तहरुको स्थितिमा पनि किसानहरुमा सुधारिएको प्रतिरोधात्मक क्षमता	आधार
	२.१२	दिगो कृषि/पशुपालन, असल कृषिजन्य अभ्यासहरु (GAP), असल भेटनरी पशुपालन अभ्यास(GVAHP)स्थापना र अवलम्बन गरिने	आधार
	२.१३	प्राकृतिक स्रोत साधन व्यवस्थापन तथा जीवनयापन सुधारका लागि एकत्रित एवं समुदायमा आधारित भू-व्यवस्थापन आधारणासहित निर्वाहमुखी उत्पादनजन्य वन पैदावरलाई प्रतिस्पर्धी, कृषि मैत्री तथा समावेशी वन व्यवस्थापन व्यवहारमा वििसित गरिने ।	आधार
३. नाफामुखी व्यवसायीकरण (Profitable Commercialization)	३.१	कृषि व्यवसायीकीकरणका लागि सुधारिएको लगानीको वातावरण	आधार
	३.२	व्यावसायिक कृषिका लागि करार प्रबन्धहरु	आधार
	३.३	प्रभावकारी व्यवसायीक कृषि क्षेत्रका लागि सहयोगी कर नीति	आधार
	३.४	प्रतिस्पर्धी एवं मागमा आधारित विविध वित्तीय तथा कृषिजन्य विमा उत्पादनहरु	आधार
	३.५	साना किसानहरु एवं उद्यमीहरुको फाइदा एवं मूल्य अभिवृद्धि गर्ने आलका प्रतिस्पर्धी कृषि मूल्य श्रृंखला	फ्यागसिप (VADEP)
	३.६	विस्तारित ग्रामीण सडक सञ्जाल आधार	आधार
	३.७	बजारको जानकारी (Market intelligence) का लागि कृषि बजार सूचना, सूचना तथा सञ्चार प्रविधि(ITC)का उत्पादनहरुको उपयोग	आधार
	३.८	विस्तारित ग्रामीण विद्युतीकरण र नविकरणीय उर्जाहरु	आधार
४. प्रतिस्पर्धा वृद्धि (Increased Competitiveness)	४.१	बजार पूर्वाधारहरुको विकास	आधार
	४.२	नयाँपनका साना तथा मझौला व्यावसायिक कृषि उद्यमहरु	फ्यागसिप (INJGEP)
	४.३	खाद्य र कृषिजन्य उत्पादनहरुको निर्यातमा वृद्धि	आधार
	४.४	खाद्य सुरक्षा तथा गुणस्तर अभिवृद्धि	आधार

श्रोत: कृषि विकास रणनीति, २०१५-२०३५

४.३.७ कृषि विकास रणनीति कार्यान्वयन सम्यन्त्र :

कृषि विकास रणनीतिको सफल कार्यान्वयनका लागि कार्यान्वयन संयन्त्रको आवश्यकता पर्ने हुन्छ । तसर्थ यस रणनीतिले यसको सफल र प्रभावकारी कार्यान्वयनका लागि दुई प्रकारका संयन्त्रको परिकल्पना गरी सोहि बमोजिम व्यवस्थापन गरेको छ ।

४.३.७.१ विद्यमान तथा परम्परागत संयन्त्र:

यस संयन्त्र अन्तरगत कृषि क्षेत्रका लागि रणनीतिहरु र योजनहरु कार्यान्वयन गर्ने परम्परागत तरिकामा एउटा संस्थागत संरचना परिकल्पना गरिएको छ जहाँ राष्ट्रिय योजना आयोगले समष्टिगत रुपमा नीतिगत संयोजनको कार्य गर्दछ, कृषि विकास मन्त्रालयले कृषिसम्बन्धी कार्यक्रमहरु कार्यान्वयन गर्नमा नेतृत्व वहन गर्दछ । सम्बन्धित अन्य निकायहरुले कार्यान्वयनमा सघाउँछन् । उदाहरणका लागि सिँचाई विभागले सिँचाई विकासको नेतृत्व गर्दछ भने स्थानिय पूर्वाधार विकास तथा कृषि सडक विभागले कृषि सडकहरुको नेतृत्व गर्दछ । वन विभाग र भू-संरक्षण तथा जलाधार व्यवस्थापन विभागले जंगल क्षेत्रको जमिनको संरक्षण तथा संवर्द्धनको नेतृत्व गर्दछन् । कृषि विभाग र पशु सेवा विभागले कृषि तथा पशुपालन विस्तारको नेतृत्व गर्दछन् । नेपाल कृषि अनुसन्धान परिषद्ले कृषिसम्बन्धी

अनुसन्धानको नेतृत्व गर्दछ । परम्परागत गरिकामा योजना तर्जुमा, एकीकृत योजना, नीति अनुगमन, खरीद र वित्तीय व्यवस्थापन लगायतका कार्यहरूमा कार्यान्वयन निकायको कमजोर क्षमता र समन्वयको कमीजस्ता कारण र कृषिगत रूपान्तरण प्रक्रियाका सन्दर्भमा र बदलिदो विश्व परिवेशमा देखिएका नयाँ आयामहरू जस्तो कि, तीव्र गतिमा बढिरहेको वसाईसराई, विश्वव्यापी मूल्य श्रृंखलाको प्रभुत्व, निरन्तर रूपमा नवीनता र अनुकुलन खोजिरहने नयाँ प्रविधिहरू जस्ता कारणले गर्दा समन्वयको पाटो कमजोर देखिएको छ । यस संयन्त्रमा कृषि कार्यक्रमहरूको कार्यान्वयन गर्ने परम्परागत गरिकामा कृषि क्षेत्रका मुख्य सरोकारवालाहरू किसान, सहकारीहरू र निजी कृषि उद्यमीहरूको विकासमा केन्द्रित रहने गरी सरकारी निकायहरू अग्र भागमा छन् ।

परम्परागत संयन्त्रहरूले भविष्यका लागि उपयोगी पाठ दिशाबोध पनि गर्दछन् । स्पष्टतः राष्ट्रिय योजना आयोग, कृषि विकास मन्त्रालय तथा अन्य सम्बद्ध निकायहरूले एडीएसमा एउटा महत्वपूर्ण भूमिका निर्वाह गर्नु पर्ने हुन्छ र यो भूमिका मान्यताप्राप्त एवं सुदृढ हुनुपर्दछ । तसर्थ, परम्परागत सक्रिय संयन्त्रहरू पनि आफ्नो कार्यान्वयन क्षमतामा सुधार गर्दै मुख्य सरोकारवालाहरू -कृषक, सहकारीहरू, नीजि क्षेत्र) लाई कृषि विकासको प्रकृत्यामा साभेदारको रूपमा अगाडि बढाउनु पर्ने हुन्छ तर अझै भन्नुपर्दा नेपालमा कृषि नीतिहरू र कार्यक्रमहरू कार्यान्वयन गर्ने परम्परागत तरिकाले तीव्र गतिको वृद्धि र गरीबिन्यूनीकरण गर्ने अपेक्षित नतिजा दिन सकेको छैन ।

४.३.७.२ नयाँ संयन्त्रहरू :

परम्परागत कार्यान्वयन पद्धति र प्रकृत्यामा सुधार ल्याउनका लागि एडीएसले केही नयाँ संयन्त्रको प्रस्ताव गरेको छ । नयाँ संयन्त्रहरू विद्यमान संयन्त्रहरुकै जगमा निर्माण भएका छन् र तिनले पुराना संयन्त्रहरूलाई सहयोग गर्नेछन् र सुदृढ बनाउने छन् । स्पष्ट भन्नुपर्दा राष्ट्रिय योजना आयोग, कृषि विकास मन्त्रालय र अन्य सम्बद्ध निकायहरूका अतिरिक्त एडीएसको प्रभावकारी कार्यान्वयन किसान, कृषि खाद्य श्रृंखलाका कर्ताहरू, सघसस्थाहरू, प्राथमिकता प्राप्त राष्ट्रिय कार्यक्रमहरू र प्रमुख सरोकारवालाहरूको सम्मिश्रणमा भर पर्नेछ ।

क. नयाँ संयन्त्रका सरोकार निकायहरू :

१. राष्ट्रिय कृषि विकास रणनीति समन्वय समिति (NADSCC)
२. राष्ट्रिय कृषि विकास रणनीति कार्यान्वयन समिति (NADSIC)
३. कृषि विकास रणनीति कार्यान्वयन सहायता इकाई (ADSISU)
४. कृषि विकास रणनीति कार्यान्वयन सहायता कोष (ATF)

ख. फ्ल्यागसिप र आधार कार्यक्रमहरू (Flagship and Core Programs)

१. खाद्य तथा पोषण सुरक्षा कार्यक्रम (FANUSEP)
२. विकेन्द्रित विज्ञान, प्रविधि र शिक्षा कार्यक्रम (DESTEP)
३. मूल्य श्रृंखला विकास कार्यक्रम (VADEP)
४. नव-प्रवर्तन तथा कृषि-उद्यमशीलता कार्यक्रम(INJGEP)
५. केन्द्रीय कार्यक्रमहरू (Core Programs)

ग. प्रमुख सरोकारवालाहरू

१. कृषि विकास मन्त्रालय, राष्ट्रिय योजना आयोग लगायत सरकारी निकायहरू
२. किसानका संघसंस्थाहरू
३. सहकारी संघसंस्थाहरू
४. निजी क्षेत्रका संघसंस्थाहरू

४.३.८ कृषि विकास रणनीतिगत कार्यक्रमहरू (ADS PROGRAMS)

कृषि विकास रणनीति अन्तर्गत तीन फरक-फरक प्रकारका कार्यक्रमहरू निर्धारण गरिएको छन् । यी कार्यक्रमहरूमा आधार कार्यक्रमहरू(Core programs) , फ्ल्यागसिप कार्यक्रमहरू(Flagship programs) र अन्य कार्यक्रमहरू(Other programs) रहेका छन् । समग्र रणनीतिले अवलम्बन गरेका कार्यक्रमहरूलाई यी तिनै स्तरमा विभक्त गरी कार्यान्वयन गरिनेछ । आधार कार्यक्रमहरू मन्त्रालय वा विभागीय स्तरका निकायहरूमा पहिले देखि नै

रहेका अधिकांश निकाय मार्फत कार्यान्वयन गरिन्छन् । फ्ल्यागसिप कार्यक्रमहरू नव प्रवर्तित एवं तिनका गतिविधिहरू बहु-क्षेत्रीय प्रकृतिका हुने हुनाले तिनको सञ्चालनका लागि छुट्टै संरचनाहरू आवश्यक पर्ने भएकाले सोहि बमोजिम र अन्य कार्यक्रम भित्र ती कार्यक्रम पर्दछन् जुन हाल कार्यान्वयन गरिदै आएका भए पनि प्रस्ताव गरिएका फ्ल्यागसिप कार्यक्रम र मुख्य कार्यक्रम भित्र पर्दैनन् । अन्ततः गतवर्ष एडीएस फ्ल्यागसिप र केन्द्रिय कार्यक्रम गरी दुई प्रकारका कार्यक्रम मात्र समावेश गर्ने गर्दछ । हाल संचालनमा रहेका अन्य कार्यक्रमहरूलाई आवधिक मूल्यांकनको आधारमा नयाँ फ्ल्यागसिप वा केन्द्रीय कार्यक्रमको रूपमा समावेश गर्दै लाने नीति अवलम्ब गरिएको छ ।

४.३.८.१ फ्ल्यागसिप कार्यक्रम :

आधार कार्यक्रमहरूका बारेमा माथि नै उल्लेख गरिएकाले यहाँ केही एडीएसको विशेष प्राथमिकतामा परेका देहाय बमोजिमका राष्ट्रिय कार्यक्रमहरूको सञ्चालन व्यवस्था देहाय बमोजिम हुने परिकल्पना गरिएको छ ।

एडीएसका फ्ल्यागसिप कार्यक्रमहरू यस प्रकार छन् :

- खाद्यन्न तथा पोषण सुरक्षा कार्यक्रम(FANUSEP)
- विकेन्द्रित विज्ञान, प्रविधि तथा शिक्षा कार्यक्रम (DSTEP)
- मूल्य श्रृंखला विकास कार्यक्रम(VADEP)
- नव प्रवर्तन तथा कृषि-उद्यमशिलता कार्यक्रम(INJGEP)

क. खाद्यन्न तथा पोषण सुरक्षा कार्यक्रम (FANUSEP)

१. खाद्यन्न तथा पोषण सुरक्षा कार्यक्रमको उद्देश्य अन्त्यन्तै पिछडिएका वर्गहरूको खाद्यन्न तथा पोषण सुरक्षामा सुधार गर्नु रहेको छ । यस अन्तर्गत तीनवटा सहायक कार्यक्रम रहनेछन् जस्मा विश्वव्यापी कृषि तथा खाद्य सुरक्षा कार्यक्रम(GAFSP)को एक भागको रूपमा तय भएको नेपाल खाद्य सुरक्षा परियोजना (NAFSP), खाद्य तथा कृषि संगठन(FAO)को सहयोगमा तर्जुमा भएको खाद्य तथा पोषण सुरक्षा कार्ययोजना (FNSP) र एफएनएसपीका परिपूरकको रूपमा तर्जुमा र कार्यान्वयन गरिने नयाँ राष्ट्रिय खाद्य तथा पोषण सुरक्षा परियोजना । नयाँ राष्ट्रिय खाद्य तथा पोषण सुरक्षा परियोजना तर्जुमा गर्दा तथ्यमा आधारित सुचना प्रणालीहरू जस्तै नेक्स्याप -खाद्य सुरक्षा अनुगमन प्रणाली र जनसांख्यिक स्वास्थ्य सर्वेक्षण(DHS), नेपाल जीवनस्तर सर्वेक्षण(NLSS) र अन्य सूचना स्रोतहरूको आधारमा गरिने छन् ।

२. खाद्यन्न तथा पोषण सुरक्षा कार्यक्रमका सह-कार्यक्रमहरूको साभ्ना विशेषता भनेको गरीब, उपेक्षित समूहहरू तथा भौगोलिक रूपमा विकट क्षेत्रहरू -उदाहरणका लागि कर्णाली) लाई लक्षित गर्ने हो । यी कार्यक्रमले गर्भवती र स्तनपान गराउने कृषक महिलाहरूलाई लक्षित लाभ प्राप्त गर्ने वर्गको उत्पादकत्व, आयश्रोत र पौष्टिक मान्यताहरूको सुधारका लागि हस्तक्षेप प्रवर्द्धन गर्दछ । एडीएस सामान्य रूपमा र खाद्यन्न तथा पोषण सुरक्षा कार्यक्रम खासगरी नेपाल सरकारद्वारा पहिले नै अनुमोदित पञ्चवर्षीय कार्यक्रम बहु-क्षेत्रीय पोषण योजना (MNSP) र खाद्य तथा पोषण सुरक्षा कार्ययोजनासँग आवद्ध हुनेछ ।

ख. विकेन्द्रित विज्ञान, प्रविधि तथा शिक्षा कार्यक्रम (DSTEP)

१. कृषक तथा कृषि उद्यमहरूप्रति अनुसन्धान, प्रसार र शिक्षाको जवाफदेहिता बढाउनका लागि अनुसन्धान, प्रसार र शिक्षावीचको समन्वयलाई बढावा दिदै प्रसार र अनुसन्धान प्रणालीलाई विकेन्द्रित गर्नेतर्फ विकेन्द्रित विज्ञान, प्रविधि तथा शिक्षा कार्यक्रम लक्षित छ ।

२. नेपाल सरकार, कृषि विकास मन्त्रालयबाट नियुक्त कार्यक्रम व्यवस्थापकमार्फत यो कार्यक्रम कार्यान्वयन गरिनेछ । विकेन्द्रित विज्ञान, प्रविधि तथा शिक्षा कार्यक्रम व्यवस्थापकले नार्क, कृषि विभाग, पशु सेवा विभाग, खाद्य प्रविधि तथा गुणस्तर नियन्त्रण विभाग, कृषि अध्ययन संस्थाहरू जस्तै कृषि विश्व विद्यालयहरू तथा क्याम्पसहरूबीच समन्वय सुनिश्चित गर्ने र विकेन्द्रित विज्ञान, प्रविधि र शिक्षा कार्यक्रम सम्वद्ध नतिजा दिने गतिविधिहरूको कार्यान्वयनको सहजीकरण गर्नेछ ।

३. विकेन्द्रित प्रसार प्रणालीमा तीनवटा मुख्य कार्य समावेश हुनेछन् : क. प्रत्येक गाउँ विकास समितिमा सामुदायिक कृषि प्रसार सेवा केन्द्र स्थापना गर्ने, ख. सामुदायिक कृषि प्रसार सेवा केन्द्रलाई सहयोग पुग्ने सेवा प्रदान गर्न हाल चालु रहेका र प्रस्तावित कृषि तथा पशु सेवा केन्द्रहरूको क्षमता अभिवृद्धि गर्ने र ग. कृषकहरूलाई उपलब्ध उत्कृष्ट कृषि सामग्री र प्रसार सेवा प्रदायकहरूसम्म पहुँच पुऱ्याउनका लागि भौचर प्रणाली(Voucher system) को प्रवर्धन गर्ने ।
४. विकेन्द्रित अनुसन्धान प्रणालीका लागि नार्कको विकेन्द्रीकरण, नयाँ राष्ट्रिय अनुसन्धान संस्थानहरूको स्थापना - उदाहरणका लागि राष्ट्रिय बागबानी अनुसन्धान संस्थान, राष्ट्रिय पशु स्वास्थ्य अनुसन्धान संस्थान र राष्ट्रिय जलचर तथा मत्स्यापालन अनुसन्धान संस्थान), नार्क अन्तर्गत राष्ट्रिय कृषि अनुसन्धान कोष -नार्क को स्थापना र सुदूर पश्चिम क्षेत्र लगायत सम्पूर्ण क्षेत्रमा अनुसन्धान केन्द्रहरूको स्थापना आवश्यक हुनेछ ।
५. एकीकृत कृषि शिक्षा प्रणालीअन्तर्गत त्रिभुवन विश्वविद्यालयनलय एवं कृषि तथा वन विश्वविद्यालयका लागि सहयोग गर्ने विश्वविद्यालयमा कृषि व्यवसाय विभाग र प्रविधि प्रसार विभागको स्थापना गर्ने, सिपमूलक विद्यालयहरूको क्षमता विकास गर्ने, क्षेत्रिय तथा जिल्ला स्तरमा कृषि कलेजहरूको स्थापना गर्नुका साथै विद्यालय शिक्षाका पाठ्यक्रममा कृषि शिक्षालाई समावेश गर्ने जस्ता पक्षहरू समावेश हुनेछन् ।
६. विकेन्द्रित विज्ञान, प्रविधि तथा शिक्षा कार्यक्रम (डीएसटीइपी) को कार्यान्वयनका लागि आवश्यक पूँजी कार्यान्वयन ट्रष्ट कोष मार्फत जम्मा गरिनेछ जसमा नेपाल सरकार र विकास साभेदारहरूको योगदान रहनेछ । विकेन्द्रित विज्ञान, प्रविधि तथा शिक्षा कार्यक्रम मार्फत कार्यान्वयन निकायहरू - नार्क, कृषि विभाग, पशु सेवा विभाग, कृषि विश्वविद्यालय र कृषि क्याम्पसहरूमा प्रवाहित हुने कोषको वितरणको जिम्मेवारी डीएसटीइपी प्रबन्धकको हुनेछ ।

ग. मूल्य श्रृंखला विकास कार्यक्रम (VADEP)

१. मूल्य श्रृंखला विकास कार्यक्रम को उद्देश्य विस्तृत र एकीकृत कदमहरूमार्फत् गरीवहरूलाई फाइदा हुने किसिमले सुदृढ मूल्य श्रृंखला सम्बन्ध कायम हुने, बढ्दो उत्पादक किसानहरू, सहकारी, सरकारी र निजी क्षेत्रको लगानी र क्षेत्रीय प्रभावसहितको परिणाम निस्कने प्राथमिकता प्राप्त मूल्य श्रृंखलाको विकास गर्नु हो । हाल जारी रहेका वा विगतमा नेपालमा भएका मूल्य श्रृंखलाहरू भन्दा फरक किसिमको मूल्य श्रृंखला विकास कार्यक्रममा देहाय अनुसारका नयाँ विशेषताहरू हुनेछन् :

क. यसले मूल्य श्रृंखलाको सबै चरणहरू वीउदेखि अन्तिम उत्पादन, उत्पादनदेखि प्रशोधन, बजार पूर्वाधारदेखि सडक पहुँच र सञ्जालीकरण, उत्पादन पछि प्रविधिदेखि गुणस्तरको आश्वस्ता र निर्यातसम्मको विकासमा जोड दिनेछ ।

ख. यो सञ्जालहरूलाई सुदृढ पार्ने र प्रभावकारी लगानीको सुनिश्चितता गर्ने उद्देश्यले कृषक, व्यापारी, प्रशोधन, सामग्री तथा सेवा प्रदायक र मूल्य श्रृंखला अन्य सरोकारवालाहरूको संगठनहरू माथि आधारित हुनेछ ।

ग. यसले जिल्ला बाहिरसम्मका सम्बन्ध स्थापित गर्ने र त्यसलाई विस्तृत गर्दै राष्ट्रिय प्रभाव हासिल गर्नेछ

घ. यसले एउटै जिल्ला वा विभागसँग मात्र नभई विभिन्न जिल्ला, विभाग र मूल्य श्रृंखलाका पात्रहरूसँग मिलेर काम गर्दछ ।

२. मूल्य श्रृंखला विकास कार्यक्रम को व्यवस्थापक नेपाल सरकार, कृषि विकास मन्त्रालयबाट छनौट गरी नियुक्ति गरिने छ । निजले निश्चित मूल्य श्रृंखला विकास गठनधन हरुका प्रमुख कार्यकारिणी अधिकारीहरूसँग समन्वय गरी निश्चित मूल्य श्रृंखला सह-कार्यक्रमहरू संचालन गर्नेछन् । मूल्य श्रृंखला विकास कार्यक्रम व्यवस्थापकले नेपाल सरकार, विकास साभेदारहरू र अन्य लगानीकर्ताहरू उदाहरणका लागि लगानी बोर्डको सहयोगमार्फत् मूल्य श्रृंखला

विकास गठवन्धनहरूलाई कोष उपलब्ध गराउन सहजीकरण गर्ने र कार्यक्रमको समष्टिगत अनुगमन र मूल्यांकन सुनिश्चित गर्दछन् ।

३. मूल्य श्रृंखला विकास गठवन्धनहरू, कृषक तथा तिनीहरूका संगठन, उद्यमीहरू, सेवा प्रदायकहरू, सेवा संचालकहरू, भण्डार गृहका व्यवस्थापकहरू, सहकारीहरू र मूल्य श्रृंखलाका अन्य पात्रहरूको अपनत्व ग्रहण गरेको समाजको रूपमा रहनेछ । तिनीहरू नियम अनुसार दर्ता गरिएका हुन्छन् । यी सबै मूल्य श्रृंखला विकास गठवन्धनका पात्रहरूको समान विशेषता भनेको तिनीहरू सबै व्यावसायिक रूपमा एउटा निश्चित मूल्य श्रृंखलामा आवद्ध भएका र यसको व्यावसायिक विकास प्रवर्धनका लागि इच्छुक रहेका हुनेछन् ।
४. प्रत्येक मूल्य श्रृंखला विकास गठवन्धन को मूल्य ATF अन्तर्गतको मूल्य श्रृंखला विकास कोष (भीसीडीएफ) सम्म पहुँच रहेको हुन्छ । कानून अनुसार मूल्य श्रृंखला विकास गठवन्धनका सदस्यहरूले एउटा बोर्ड मनोनित गर्दछन् । कृषि विकास मन्त्रालयले एक निश्चित मूल्य श्रृंखलाका लागि कार्यक्रम संचालनको व्यवस्था गर्न एकजना प्रमुख कार्यकारी अधिकृत (सीइओ) को चयन गर्दछ । प्रत्येक मूल्य श्रृंखला विकास गठवन्धन को बोर्डमा ६ जना निर्वाचित र ७ जना मनोनित सदस्य हुन्छन् । मनोनित सदस्यहरू नेपाल सरकारले विभिन्न निकायहरू - कृषि विकास मन्त्रालय, अर्थ मन्त्रालय, रा.यो.आ., उद्योग मन्त्रालय, संघीय मामिला तथा स्थानिय विकास मन्त्रालय, उद्योग वाणिज्य महासंघ तथा नेपाल राष्ट्र बैंकका प्रतिनिधिहरबाट मनोनित गर्नेछ । सदस्यहरूमध्ये नेपाल सरकारका विभिन्न निकायहरूबाट मनोनित भएका ७ जना सदस्य मध्येबाट नेपाल सरकारले तोकेको व्यक्तिले बोर्डको अध्यक्षता गर्नेछ । प्रत्येक गठवन्धनको व्यवस्थापनले गठवन्धनको बोर्डबाट अनुमोदित गराउन एउटा व्यापार योजना र एउटा लगानी योजना तयार पार्दछ । भीसीडीएका गतिविधिहरू र लेखा परीक्षण नेपाल सरकारको प्रचलित कानून बमोजिम हुनेछ ।

घ. नव प्रवर्तन तथा कृषि-उद्यमशीलता कार्यक्रम :

१. कर सुविधा(Tax incentives), कृषि व्यवसाय इन्क्युबेटर(Agribusiness incubators) र म्याचिङ अनुदान (Matching grants) मार्फत कृषिमा उद्यमशीलता विकास प्रवर्धन गर्नु नव प्रवर्तन तथा कृषि उद्यमशीलता कार्यक्रम (INJGEP) को लक्ष्य हो । यस कार्यक्रमका मुख्य लाभग्राहीहरूमा सूक्ष्म, साना र मझौला निजी उद्यमी, सहकारीहरू लगायत युवा, महिला र उपेक्षित समूहहरू जस्ता लक्षित वर्गहरू हुनेछन् ।
२. कृषि विकास मन्त्रालयबाट नियुक्त कार्यक्रम व्यवस्थापकमार्फत यो कार्यक्रम संचालन हुनेछ । आइएनएजिडपी व्यवस्थापकले कर सुविधा, कृषि व्यवसाय इन्क्युबेटर तथा म्याचिङ अनुदान मार्फत् नव प्रवर्तित साना तथा मझौला कृषि उद्यम वृद्धिलाई सहजीकरण गर्दछन् ।
३. नव प्रवर्तन तथा कृषि उद्यमशीलता कार्यक्रमको संचालनका लागि आवश्यक पूँजी अन्तर्गतको नवप्रवर्तन तथा कृषि उद्यमशीलता कोषा मार्फत जम्मा गरिनेछ, जसमा नेपाल सरकार र विकास साझेदारहरूको योगदान हुनेछ । नवप्रवर्तन तथा कृषि उद्यमशीलता कोष मार्फत कृषि व्यवसाय इन्क्युबेटर र म्याचिङ अनुदानका लागि प्रवाहित हुने कोषको वितरणको जिम्मेवारी आधुनिकीकरण तथा कृषि उद्यमशीलता कार्यक्रम व्यवस्थापकको हुनेछ ।

ङ प्रमुख सरोकारवाला: कृषकहरू, सरकारीहरू र निजी क्षेत्र (THE STAKEHOLDER: FARMERS, COOPERATIVES, AND PRIVATE SECTOR)

१. एडीएसको समन्वय र कार्यान्वयनका लागि सरकारी निकायहरू जिम्मेवार हुनेछन् भने एडीएसको प्रमुख सरोकारवालाहरूमा कृषक, सहकारी, निजी कृषि उद्योग, र तिनका संगठनहरू -उदाहरणका लागि राष्ट्रिय किसान संजाल, राष्ट्रिय सहकारी महासंघ, वीउ उद्यमीहरूको सवालमा गाउँ विकास समितिसम्मै यस्ता संगठनहरू रहेका छन् । यसैगरी थुप्रैसंख्यामा राष्ट्रिय र स्थानिय वस्तुगत वा व्यापार संगठनहरू छन् । एडीएसले व्यावसायिक कृषक, निर्वाहमुखी कृषक र साना तथा सीमान्तिकृत कृषकका साथै लघु, साना, मझौला र ठूला कृषि उद्यमीहरूलाई समेट्छ ।

२. एडीएसले कृषक संगठनहरु, सहकारी संगठनहरु र निजी संगठनहरुको स्वमित्व र सहभागितामा मात्र आफ्नो सफलता निर्भर रहने मान्यता राख्दछ। कृषि क्षेत्रका विगतका नीतिहरु भन्दा फरक किसिमले एडीएसले कार्यक्रम संचालनको सुरुको चरणमा कृषक संगठनहरु एवं सरोकारवालाहरु समेतलाई संलग्न गराई उक्त संलग्नतालाई कार्यान्वयन, अनुगमन, मूल्यांकन र आवधिक पुनरावलोकनको समयसम्मै निरन्तरता दिनेछ।
३. एडीएसका प्रमुख सरोकारवालाहरुको अधिकार:
 - क. एडीएस नीति र लगानी निर्णयहरुमा सहभागिता र प्रभाव राख्ने
 - ख. एडीएसको अनुगमनमा सहभागिता
 - ग. एडीएसको योजना तर्जुमा, कार्यान्वयन र अनुगमनसँग सम्बन्धित सूचनामा पहुँच
४. यसैगरी एडीएसका प्रमुख सरोकारवालाहरुको कर्तव्य:
 - क. एडीएसको योजना निर्माण र कार्यान्वयनका समयमा आउन सक्ने समस्याहरुको सामाधानमा सहयोग पुऱ्याउने
 - ख. एडीएसको सन्दर्भमा निर्णय तर्जुमा प्रक्रियालाई छिटो छरितो बनाउन योगदान दिने
५. एडीएसमा प्रमुख सरोकारवालाहरुको अधिकारलाई निम्न प्रकारले संस्थागत गरिएको छ:
 - कृषक आयोग, कृषक संघ/संगठन(FO), सहकारी संगठन(COO) र निजी क्षेत्रका कृषि उद्यम संगठन(PSO) का प्रतिनिधिहरु एडीएसको प्रमुख निर्णय तथा समन्वय निकायका सदस्य रहन्छन् र उक्त निकायले योजना तयारी तथा तर्जुमा, कार्यान्वयन, र अनुगमन लगायत एडीएसको निम्न कुराहरु हेर्दछ :
 - क. राष्ट्रिय एडीएस समन्वय समिति(NADSCC) र केन्द्रिय कृषि विकास कार्यान्वयन समिति(CADIC) सिएडीआईसी
 - ख. एडीएससँगसम्बन्धित राष्ट्रिय एडीएस समन्वय समिति का उप-समितिहरु
 - ग. जिल्ला कृषि विकास समिति र क्षेत्रीय कृषि विकास समिति
 - घ. नेपाल कृषि अनुसन्धान परिषद् बोर्ड
 - ङ. सामुदायिक कृषि प्रसार सेवा केन्द्र सञ्चालक/नियामक निकाय
 - च. कृषि विकास मन्त्रालयमा प्रस्ताविक नयाँ नीति विश्लेषण शाखा अन्तर्गत नयाँ नीति निर्माणको पुनरावलोकनका लागि गठित नीति पुनरावलोकन टोली
 - छ. एडीएसको अद्यावधिक र पञ्चवर्षीय पुनरावलोकन एवं मूल्यांकनका लागि गठितस्थायी निर्देशक समिति
 - ज. नेपाल खाद्य सुरक्षा अनुगमन प्रणाली, जिल्ला खाद्यान्न सुरक्षा सञ्जाल

खण्ड ५ (पाँच) व्यसायीक कृषि विकासका लागि माटोको गुणस्तर

५.१ कृषि बालीका लागि माटोको गुणस्तर :

कुनै पनि कृषिबालीको उत्पादन र उत्पादकत्व वृद्धि र खाद्यबालीमा पाईने पोषक तत्वको मात्रा तथा खाद्यबाली उत्पादनको स्वास्थ्यता कृषिबाली उत्पादनमा प्रयोग भईरहेको माटोको गुणस्तरमा भर पर्दछ । भनिन्छ, माटोको स्वास्थ्यता नै कृषिबाली उत्पादकत्वको जग हो । उर्वर माटोले बोट विरुवाकालागि आवश्यक पोषक तत्वहरु उपलब्ध गराउँछ । जसरी मानव स्वास्थ्यका लागि पोषणयुक्त खाद्य पदार्थको आवश्यकता पर्दछ, त्यसै गरी कृषिबालीको स्वास्थ्यथाकालागि आवश्यक पोषण तत्वसहितको पानी र हावाको सहज प्रवाह तथा बोट विरुवाको जरा सहज प्रवेश हुन सक्ने गरिको भौतिक गुण भएको माटोको आवश्यकता पर्दछ ।

माटोको गुणस्तर भन्नाले माटोमा रहेको एक विशिष्ट गुण हो । जस्मा बोट विरुवा मात्र हैन पशुपन्छीलाई समेत दिगो रुपमा विकास र वृद्धि गर्न साथै मानव स्वास्थ्य र बसोबासलाई समेत सहयोग गर्न मद्दत गर्दछ । यतिमात्र हैन प्राकृतिक श्रोत संरक्षण सेवा -यूएसडिए) का अनुसार त्यस्तो माटोलाई गुणस्तरीय माटो भनिन्छ, जस्ले बोट विरुवा उत्पादन र वृद्धिका लागि फोमको जस्तै पानी तथा पोषक तत्वलाई सञ्चय र संरक्षण गरी बोटविरुवालाई चाहिएको बेला लिन सक्ने गरी संरक्षण गरेर राख्दछ, बोटविरुवालाई हानिनोक्सानी गर्ने किरा तथा जीव र त्यसै उम्रने भारपातलाई नियन्त्रण गर्दछ, बायुमण्डलमा भएमो कार्वनलाई सोसेर लिन सक्दछ, साथै पानीलाई समेत शुद्ध पार्नमा पद्धत गर्दछ, र स्वास्थ्य र उच्च गुणस्तरको माटोमा देहायका गुणहरु अन्तरनिहित रहेका हुन्छन ।

- राम्रो छिद्र सहितको वनोटे
- पर्याप्त गहिराई
- पर्याप्त र आवश्यक मात्रमा पानी सोसेर राख्न सक्ने क्षमता
- पर्याप्त तर बढि नहुने गरी पोषक तत्व रहेको र दिन सक्ने
- रोग तथा हानिकारक जीव र किटाणु कम भएको
- फाईदाजनक जीवाणु प्रसस्त भएको
- पानीको निकास सजिलै हुन सक्ने
- बाह्य भारपातको चाप कम हुने तथा भएको
- बोट विरुवालाई नोक्सानी गर्ने विषादीयुक्त रासायनिक पदार्थ नभएको
- कृषि बालीका लागि खराव तथा अनुपयुक्त अवस्था श्रृजना भई पछाडि फर्कनु पर्ने स्थिति नआउने

उर्वर शक्ति माटोको एक मात्र अपरिहार्य अपरिवर्तनीय गुण हो । यस गुणको अभावमा कृषिबाली का लागि माटो उपयुक्त हुन सक्दैन मात्र हैन यस्तो गुण नभएको माटोमा कृषिबाली विकासको कल्पना सम्म गर्न कठिन हुन जान्छ । यो गुण बोटविरुवाका लागि माटोमा पाईने पोषण तत्वहरुको मात्रात्मक उपस्थितिमा भर पर्दछ ।

बोट विरुवालाई उम्रन, हुर्कन र फल दिन मानिसलाई जस्तै धेरै प्रकारका पोषण तत्वहरु उपस्थिति रहेको खाना, पानी र अक्सिजनको आवश्यकता पर्दछ । बोट विरुवालाई आफ्नो आहारा निर्माणका लागि आवश्यक पर्ने कार्वन, हाईट्रोजन र अक्सिजनको अलावा नाईट्रोजन, फरफोरस, पोटासियम, बोरन, म्यान्गानिज लगायतका शूक्ष्म पोषक तत्वको समेत आवश्यकता पर्दछ । यी मध्ये नाईट्रोजन, फरफोर, पोटासियमको मात्र अन्यको तुलनामा बढि आवश्यक पर्दछ । माटोको गुणस्तर वृद्धि गर्नै प्राङ्गरिक मलको अतिनै आवश्यकता पर्दछ । अहिलेको आधुनिक दुनियामा माटोको उर्वर शक्ति बढाउन प्राङ्गरिक मलको अभाव रहेका रासायनिक मलको अवस्थाका बारेमा मूल्य गरी देहायका विषयमा ध्यान पुऱ्याउनु पर्दछ ।

क. माटोका उर्वरता

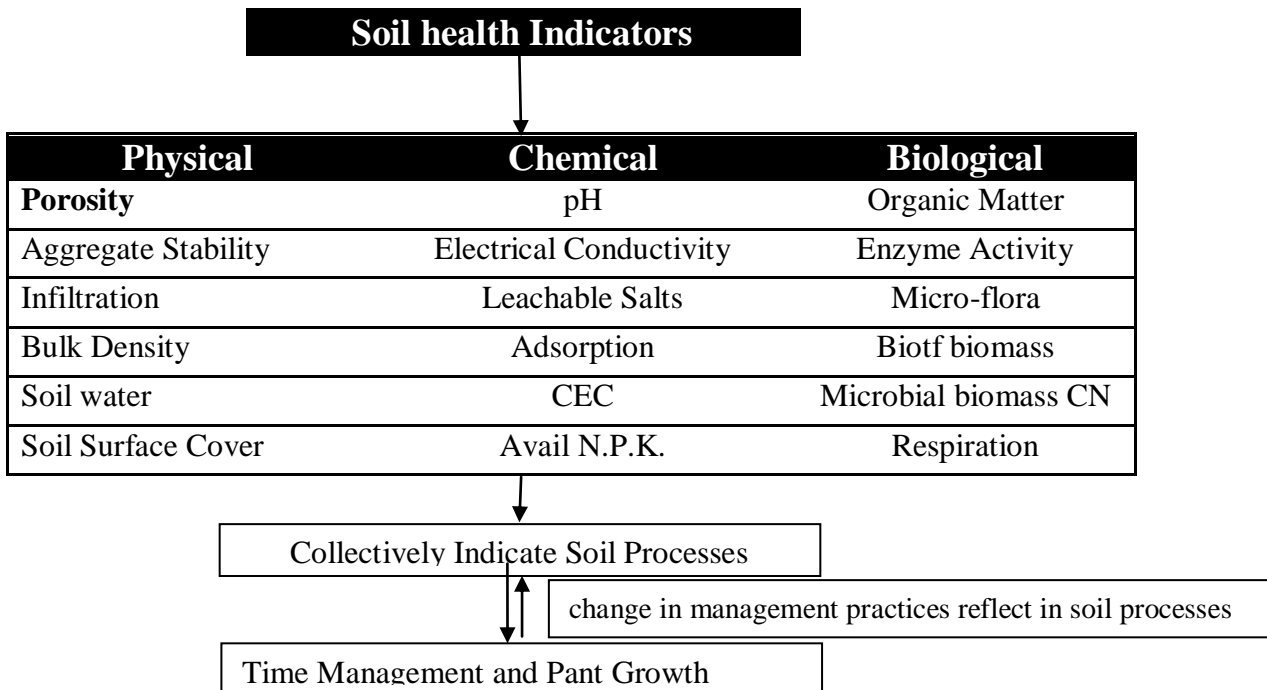
यस अन्तरगत बोट विरुवालाई चाहिने माटोमा रहेको पोषक तत्वको उपस्थितिलाई जनाउँदछ जुन माथि नै उल्लेख गरिएको छ । यी पोषक तत्वहरु कृषिवालीको चक्र सँगै कमि हुदै जाने हुँदा उत्पादन र उत्पादकत्व वृद्धिका लागि प्रत्येक वालीको सुरुवात अघि तथा बिचमा पुन थप गर्दै जानु पर्दछ । माथि उल्लेखित पोषक तत्व सँगै माटोमा हुने अम्लियताको मात्रा अर्को एक महत्वपूर्ण अवस्था हो । राम्रो वालीको विकास, उत्पादन उत्पादकत्व वृद्धिकालागि माटोमा हुने अम्लियताको मात्रा ६.२ देखि ६.८ को बिचमा हुनु अनिवार्य छ ।

ख. प्राङ्गरिक पदार्थ

माटोको गुणस्तर सुधारकालागि तथा कृषिवालीको उपयुक्त उत्पादनकालगि प्राङ्गरिक पदार्थको उपस्थिति अनिवार्य रहन्छ । माटोमा प्राङ्गरिक पदार्थको मात्रा बोट विरुवा र जीवजन्तुको अवशेष, जीवित तथा मरेका माटोमा पाईने शुष्म जीव जन्तु तथा पदार्थको विनास बाट प्राप्त हुन्छ । प्रायः प्राङ्गरिक माटोमा प्राङ्गरिक पदार्थको मात्रा ५ % भन्दा कम हुन्छ तर कृषिवालीका लागि यसको भुमिका ज्यादै ठूलो हुने गर्दछ । माटोमा रहेको तथा पाईने प्राङ्गरिक पदार्थले माटोको उर्वर शक्ति वृद्धि गर्न, माटोको बनोट र माटोमा जैविकीय कृयाकलापलाई बढुवा गर्दछ । माटोलाई चाहिने प्राङ्गरिक पदार्थको उपलब्धता माटोमुनि छोपिएका वा छिपेका बोट विरुवा तथा वालीनाली, मल, कम्पोष्ट र वाली चक्रबाट हुने गर्दछ ।

ग. माटोको बनोट

माटोको उर्वर क्षमता यसको बनोटमा समेत भर पर्दछ । माटो बनोट बालुवा, पानीले बगाएर थुपारेको माटो तथा बालुवा र माटोमा मात्रात्मक अवस्थामा निर्भर रहन्छ । कृषि वालीकालगि माटोको बनोट कृहि ठूलो आकारको बालुवाको कण, धेरै मसिनु माटोका कण र मध्यम आकारको पानीले बगाएर ल्याएका थिगार सहितका बालुवाका कण रहेको हुन्छन् । यी मध्ये मसिनो माटो र सिल्टको मात्रा बढी भएको माटोमा पानी र पोषक तत्व धेरै सोस्न सक्ने क्षमता रहन्छ । माटोलाई यसको बनोटको आधारमा बालुवा(Sands), पानीले बगाएर ल्याएको माटो(Silt), मलिलो माटो(Loams) र माटो(Clay) गरी ४ प्रकारमा विभक्त गरिएको छ ।

५.२ माटोको उर्वरशक्ति व्यवस्थापनका लागि माटो परिक्षण :

कृषि तथा पशुपन्छीबालीको मुख्य आधार नै माटो हो । बाली विरुवा माटो मै उम्रन्छन र आफूलाई आवश्यक पर्ने खाद्यतत्व पनि माटोबाटै लिन्छन । तसर्थ दिगो तथा सफल कृषि उत्पादनको भविष्य माटोको भौतिक, रासायनिक तथा जैविक गुणहरुमा निर्भर रहन्छ । परम्परागत खेति प्रणालीमा बाली सघनता कम हुनु, बालीको उत्पादन क्षमता र उत्पादकत्व पनि कम हुने हुँदा गोठेमल (कम्पोष्ट) को प्रयोगबाट पनि कृषिबाली उत्पादन दिगो थियो । केहि दसकबाट बाली सघनतामा वृद्धि, बढी उत्पादन दिने जातहरुको खेति, प्राङ्गरिक मलको कमी, रासायनिक मलको असन्तुलित प्रयोगले क्षेणिक रुपमा कृषिबाली उत्पादान र उत्पादकत्व पनि घट्नै गएको यर्थाथता कृषक लगायत सबैले महशुस गरिसकिएको छ । हामीमा माटोको उर्वरशक्ति के कति छ र त्यसको सुधार वा व्यवस्थापन गर्न के गर्नुपर्छ भन्ने कुरामा त्यति ध्यान पुग्न सकेको पाईदैन । सामान्यतया यदाकदा माटोको अम्लियापन थाहा पाउनकालागि यसको जाँच र अम्लियाता बढी भएको पाईएमा चुनाको प्रयोग गर्ने कार्यमा प्रविधिकको सहयोग लिने गरेको देखिएता यसले समेत प्रभावकारी उपयोग गर्न सकेको पाईदैन । तसर्थ समयामा नै माटोको परीक्षण गरी तथा गराई माटोको अम्लियपन तथा उर्वरशक्ति बारे जानकारी लिई सफल र दिगो कृषि उत्पादनकालागि माटोको उचित व्यवस्थापन र उर्वरशक्ति कायम राख्न वा सुधार गर्न अनिवार्य भएको छ ।

५.२.१ माटोको नमुना सङ्कलन तरिका तथा यसका महत्वपूर्ण पक्ष :

विभिन्न कृषिबालीले माटोबाट पानी तथा पोषक तत्वलिनकालागि सम्बन्धित बोट विरुवाको जराको फैलावट र गहिराई कस्तो रहन्छ भन्ने कुराको जानकारी लिन आवश्यक रहन्छ । साधारणतया अन्नबाली तथा फलफूल बालीकालागि माटोको नमुना जमिनको कुन कुन तहबाट सङ्कलन गरेमा सहि नतिजा प्राप्त हुन सक्छ भन्ने समेतको जानकारी लिन समेत आवश्यक छ । तसर्थ परिक्षणका लागि माटोका नमूना लिँदा देहायका विषयमा बढी ख्याल गर्न अनिवार्य छ ।

क. अन्न बाली तथा तरकारी बालीका लागि माटोको नमुना सङ्कलन गर्ने तरिका :

सामान्य तथा अन्न बाली तथा तरकारी बालीका बोट विरुवाहरुका आफुलाई आवश्यक हुने पानी तथा पोषक तत्वसहितका खाना सोस्ने जराहरु जमिनको माथिल्लो सतहमा नै छरिएर रहने भएका कारण माटोमा अम्लियपना तथा पोषक तत्वको मात्रा के कति छ भनेर परिक्षण गर्नका लागि आवश्यक नमुना लिँदा जमिनको सतहबाट १५ देखि २० सेन्टिमीटर सम्मको माटो मात्र सङ्कलन गर्नु पर्दछ ।

ख. फलफूल बालीको लागि नमुना सङ्कलन :

फलफूलका बोट विरुवाहरुका जरा माटोमा पाइने पानी तथा पोषक तत्वहरु सोसेर लिन माटोको निकै गहिराई सम्म जाने गर्दछन् । तसर्थ फलफूल बाली लगाउनका लागि जमिनको माथिल्लो सतहको माटोका मात्र परिक्षण गरेर नपुग्ने भएका कारण केहि हदको गहिराई सम्मको माटोको परिक्षण अनिवार्य रहन्छ । फलफूल खेतिका लागि माटोमा पाईने अम्लियपना तथा पोषक तत्वहरुको उपस्थिति मात्र नभई जराहरु आवश्यक गहिराई सम्म सहजै जान सक्ने अवस्था छ या छैन भनि भौतिक गुणको समेत परिक्षण गर्न आवश्यक रहन्छ । तसर्थ फलफूल खेति लगायत गहिराई सम्म जरा जाने अन्य कृषि बालीकालागि खेति लगाउनु अघि ३ फिट सम्मको गहिरो खाडल खनी सतह देखि १५ से.मि. सम्मको छुट्टै, १५ देखि ३० से.मि. को छुट्टै, ३० देखि ६० से.मि. को छुट्टै तथा ६० देखि ९० से.मि. को छुट्टै नमूना सङ्कलन गर्नु पर्दछ । यसरी लिने नमुना माटोको भू-बनोट र माटोको रङ्ग अनुसार समेत छुट्टा छुट्टै लिनु पर्दछ भने कतिवटा सम्म नमूना लिने भन्ने विषय जमिनको फैलावट, बनोट, माटोको रङ्ग र माटोको उर्वरशक्तिमा निर्भर रहन्छ ।

ग. माटोको भरपर्दो नमुना सङ्कलनका लागि ध्यान दिनुपर्ने विषय:

माटोको यथार्थ गुणको अवस्था नमुनाको आकार तथा प्रकार र लिने तौरतरिकामा निर्भर रहन्छ । तसर्थ सहि नमुनाका लागि देहायका विषयमा ध्यान दिन अनिवार्य छ ।

- धेरै ठूलो जमिन बाट नमुना सङ्कलन गर्दा धेरै ठाउँबाट सङ्कलन गर्ने ।
- सङ्कलन गरिएका नमुनालाई रुखको छहारी वा प्रत्यक्ष घाम नलाग्ने ठाउँमा राखि ओभाउनु बनाउने, त्यसमा भएका भारपात, ढुङ्गा लगायतका बाह्य पदार्थ हटाउने ।

- राम्रो सँग सुकेपछि माटो धुलो पारि मिसाउने र आधा किलो जति हावा तथा पानी नछिर्ने प्लाष्टिकको नमुना थैलिमा राख्ने ।
- यदी एउटै प्लटको धेरै ठाउँबाट नमुना सङ्कलन गरिएको भए र त्यसलाई एकै ठाउँमा मिसाउने साथै एकै ठाउँमा मिसाउँदा माटोका मात्र धेरै भएमा त्यसलाई आधा बनाएर मात्र नमुना थैलिमा राख्ने ।
- माटोको नमुना लिई सकेपछि नमुनामा कृषकको नाम, खेतबारीको किसिम, यस अधि प्रयोग गरेको मलखादको मात्रा, यस अधि लगाएको बालिको अवस्था , पछि लगाउने बालिको किसिम आदी राम्रो सँग लेखि टास्ने ।
- नमुना सङ्कलन गरिएको जमिनको माटोको रङ्ग, वनावट फरक फरक छ भने फरक फरक रङ्ग तथा बनोट भएको माटोको नमुना छुट्टा छुट्टै सङ्कलन गर्ने ।
- नमुना सङ्कलन गर्दा आली, कान्ला आदीको नजिक बाट सङ्कलन गर्ने ।
- पानीको मुहान तथा निकासको नजिक बाट नमुना सङ्कलन नगर्ने ।
- भरखरै मात्र मलखाद प्रयोग गरेको ठाउँबाट नमुना सङ्कलन नगर्ने ।
- सकेसम्म बाली लिई सकेपछि मात्र नमुना सङ्कलन गर्ने ।
- ठूलो वर्षा वा पानी परेको लगत्तै नमुना सङ्कलन नगर्ने ।
- भरसक वर्षा सुरुहुनु भन्दा अधि नमुना सङ्कलन गर्दा उपयुक्त हुने साथै धेरै सुख्खा अवस्थामा नमुना सङ्कलनमा कठिनाई हुने हुदा अलिअलि चिसो भएको बेला नमुना लिन धेरै उपयुक्त हुने ।
- मल थुपारेको ठाउँ साथै गाईवस्तु बाँधेको ठाउँबाट नमुना सङ्कलन

५.३ प्राङ्गरिक कृषि उत्पादनको प्रमाणिकरणका लागि आवश्यक आधार:

बदलिदो परिवेश र मानव समुदायको चेतना स्तरको विकास सँग सँगै विश्वभर प्राङ्गरिक कृषि उत्पादनको माग बढ्दै गईरहेको छ । पछिल्लो समय नेपालमा पनि प्राङ्गरिक -जस्ताई अर्गेनिक भनिन्छ) कृषि बालीमा माग दिन प्रति दिन बढ्दै गएको पाइन्छ । नेपालको हकमा प्राङ्गरिक उत्पादन हो या होइन यकिन गर्न साधन सुविधा पर्याप्त रुपमा उपलब्ध हुन सकेको छैन। भर्खरै मात्र नेपाल सरकारको प्राङ्गरिक उत्पादनकालागि नीतिगत निर्णयहरु गरी कृषिको विकास गर्ने प्रकृयाहरुको थप विकास गर्न थालेको अवस्था छ ।

वास्तबमा प्राङ्गरिक कृषिबालीका लागि देहाय बमोजिमका व्यवस्था भएमा मात्र प्राङ्गरिक उत्पादन भनि प्रमाणित गर्न सकिन्छ ।

- कृषिबाली लगाउनु वा टिप्नु भन्दा ३६ महिना अधि बाट रासायनिक मलखादको प्रयोग नगरिएको
- कृषिबाली लगाउनु वा टिप्नु भन्दा ३६ महिना अधि बाट कुनै प्रकारको रासायनिक विषादीको प्रयोग नगरिएको
- माटोको उर्वरता वृद्धि गर्न र रोग तथा किराको प्रकोप कम गर्न चक्रिय कृषि बालीको प्रायोग गरिएको
- कुनै प्रकारका हर्मोन र एण्टिबायोटिक्सको प्रयोग नगरिएको तथा प्राङ्गरिक आहार मात्र खुवाईएको वा प्रयोग गरिएको पशुको गोबर मल प्रयोग गरिएको

खण्ड ६ (छ)
व्यवसायीक कृषि तथा पशुपन्छी विकास कार्यक्रम
पूर्व सम्भाव्यता अध्ययन विवरण

६. पूर्व सम्भाव्यता अध्ययन विवरण:

वर्तमान संविधान, स्थानिय सरकार सञ्चालन ऐन, नेपाल सरकारको समृद्ध नेपाल शुखी नेपाली को लक्ष्य, दिगो विकास लक्ष्य, कृषि विकास रणनीति तथा सन्दकपुर गाउँपालिकाको नीति तथा योजना बमोजिम माडसेवुङ्ग गाउँपालिका वडा नं. ३ मा कृषि तथा पशुपन्छीको व्यवसायीक उत्पादन सञ्चालन व्यवस्थापनको सम्भावना रहेको छ, या छैन भन्ने मुल जिज्ञासामा आधारित रहि घरपरिवार सर्वेक्षणको माध्यम बाट वस्तुगत विवरण सङ्कलन गरिएको थियो । यसरी वस्तुगत विवरण सङ्कलनको सिलसिलामा स्थालगत अध्ययन र सम्बन्धित सरोकारवालाहरु सँगको छलफल र अन्तरक्रियाबाट व्यवसायीक कृषि कार्यक्रमको सञ्चालन व्यवस्थापनको विश्वासिलो आधार भए नभएको पहिचान गर्ने समेतको कार्यलाई अघि बढाईएकोमा अध्ययनका क्रममा गणकहरु मार्फत ७६६ घरपरिवार र संघ संस्थाको स्थलगत अवलोकन गरी प्रत्यक्ष अन्तरवार्ताको माध्यमबाट निर्धारित प्रश्नवालीमा उल्लेख गरिएको विषयमा सम्बन्धित परिवार र संघ संस्थाका जिम्मेवार व्यक्तिसँग जानकारी लिने कार्य गरिएको छ । यस अध्ययनका क्रममा प्राप्त नतिजा विभिन्न विषयगत तालिकामा देहाय बमोजिम उल्लेख गरिएको छ ।

६.१ जनसंख्या विवरण:

यस अन्तरगत सम्बन्धित वडामा बसोबास गर्ने वडाबासीहरुको उमेरगत आधारमा जनसंख्या विवरण अध्ययन गर्दा १८ वर्ष मुनिको जनसंख्या ११५० (२७.६७ %), १९ देखि ६० वर्षको आर्थिक रुपले सकृय उमेरको जनसंख्या २४५५ (५९.०८ %) र ६० वर्ष माथिको जनसंख्या ५५० (१३.२५%) गरी कुल ८३३ घरपरिवारमा ४१५५ जना मानिसहरुको बसोबास रहेको पाईएको छ । यस वडाका कुल जनसंख्या मध्ये ६८.८३% आफ्नै घरमा बसोबास गरिरहेको देखिन्छ भने मात्र १८.०६ % स्वदेशकै अन्य स्थानमा र १३.११% रोजगारी लगायतका अन्य कार्यका लागि विदेशमा बसोबास गर्ने गरेको अवस्था छ । कृषि कार्यका लागि शारिरीक परिश्रम समेतको आवश्यकता पर्ने हुन्छ । यसकालागि उमेरका आधारमा सकृय उमेर समुह भित्रका सबै शारिरीक परिश्रम गर्न सक्दछन भन्ने छैन । तसर्थ सम्बन्धित घरपरिवारमा रहेका परिवारका सदस्य मध्ये कति जना सकृय रुपले कृषि कार्यमा सम्लग्न हुन सक्छन भन्ने विषयमा अध्ययन गर्दा ६०.१६ % मानिसहरु कृषि कार्यमा सकृय रहन सक्ने अवस्था देखिएको छ । यस विवरणका आधारमा भन्ने हो भने कृषि कार्यका लागि आवश्यक प्राविधिक जनशक्तिको आवश्यकता बाहिर बाट परिपूर्ति गर्नु पर्ने भएता पनि उपलब्ध जनशक्तिको राम्रो परिचालन गर्न सके यसकालागि आवश्यक जनशक्तिको भण्डै ७५% हिस्सा स्थानियबासीबाटै धान्न सक्ने अवस्था देखिएको छ । यसको विवरण तालिका नं. १० मा उल्लेख गरिएको छ ।

तालिका नं. १०: उमेर, उत्पादन कार्यमा लाग्नसक्ने क्षमता तथा बसाईको स्थानको हिसाबले जनसंख्या

उमेरको हिसाबले जनसंख्या				कृषि कार्यमा सम्लग्न हुन सक्ने संख्या	बसाईको अवस्थाका हिसाबले जनसंख्या		
१८ वर्ष मुनिको	१९ देखि ६० वर्ष सम्मको	६० वर्ष माथिको	जम्मा		घरमा नै रहेको संख्या	स्वदेशमा नै अन्यत्र बस्ने संख्या	विदेश गएको संख्या
११५०	२४५५	५५०	४१५५	२५००	२८६०	७५०	५४५
२७.६७	५९.०८	१३.२५	१००.०	६०.१६	६८.८३	१८.०६	१३.११

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

६.२ शैक्षिक अवस्थाको आधारमा जनसंख्यनः

कृषि कार्यका लागि अध्ययनको खासै महत्व रहदैन भन्ने परम्परागत सोचबाट वर्तमान परिवेश समेत पूर्ण रूपले मुक्त हुन सकेको पाईदैन । माडसेबुड गाउँपालिका वडा नं. ३ का स्थानियबासीहरु समेत यस सोच र अवस्थाबाट मुक्त हुन सकेको देखिएन । प्राविधिक ज्ञान भएमा मानिसहरु भण्डै ०.८४% को हाराहारिमा हुनु, व्यवसायिक तालिम लिएका मानिसहरु २.८८% पनि पुग्न नसक्नु तथा निरपेक्ष जनसंख्या अहिले पनि ११.५४ % रहनु साथै माध्यमिक तह तथा उच्च शिक्षा हासिल गर्ने जनसंख्या कमशः २२.४७ % र १४.५९ % मात्र रहनु यसको ठोस प्रमाण हो । तसर्थ व्यवसायिक कृषि कार्यकालागि प्राविधिक शिक्षा तथा प्राविधि ज्ञान भएको जनशक्तिको विकास र व्यवस्थापन यस गाउँपालिकाका लागि अनिवार्य सर्तको रूपमा देखिएको छ । माडसेबुड गाउँपालिका वडा नं. ३ का स्थानियबासीहरुको शैक्षिक अवस्था तालिका नं. ११ मा उल्लेख गरिएको छ ।

तालिका नं. ११ शैक्षिक अवस्थाको आधारमा जनसंख्या विवरणः

निरक्षर	प्राथमिक	निम्न माध्यमिक	माध्यमिक	उच्च शिक्षा	व्यवसायिक तालिम लिएको	अन्य तालिम लिएको	प्रविधिक ज्ञान भएको	उल्लेख नभएको	जम्मा
४८०	१२२०	९१५	९३४	६०६	१२०	१०	३५	७	४१५५
११.५४	२९.३६	२२.०५	२२.४७	१४.५९	२.८८	०.२४	०.८४	०.१६	१००.०

श्रोतः व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

६.३ जातीगत बसोबासका आधारमा घरपरिवार विवरणः

माडसेबुडगाउँपालिका वडा नं. ३ को जातीगत बसोबासको अवस्थालाई अध्ययन गर्दा यस वडामा बसोबास गर्ने ८३३ घरपरिवारहरु मध्ये सबै भन्दा बढी घरपरिवार राई लिम्बुको ८७.२७%, बाहुन क्षेत्री ५.५२%, मगर तथा तामाङको ०.६०%, दलितको ३.३६%, नेवार ०.३६% र सुनुवार १.८०% जातजातिका घरपरिवारको बसोबास रहेको पाईएको छ भने नखुलेको २.०९ % घरपरिवारको बसोबास रहेका पाईएको छ । यस विवरणका आधारमा यस वडामा जनजाती मानिसहरुको बाहुल्यता रहेको छ। कृषिको व्यवसायिककरणकालागि जातीगत सांस्कृतिक अवस्थाको समेत ख्याल गरि सम्बन्धित स्थानियबासीहरुको इच्छा र आवश्यकतालाई समेत ध्यानमा राखी कृषिको व्यवसायिक क्षेत्र र प्रकारहरुको पहिचान गर्न आवश्यक रहेको देखिन्छ । जातीगत बसोबासका आधारमा विद्यमान घरपरिवार विवरण तालिका नं. १२ मा उल्लेख गरिएको छ ।

तालिका नं. १२ः जातीगत बसोबासका आधारमा घरपरिवार विवरण :

क्र.स	जातजाती	घरपरिवार संख्या	%
१	राई लिम्बु	७२७	८७.२७
२	क्षेत्री बाहुन	४६	५.५२
३	दलित	२८	३.३६
४	तामाङ तथा मगर	५	०.६०
५	नेवार	३	०.३६
६	सुनुवार	१५	१.८०
७	नखुलेको	९	२.०९
जम्मा		८३३	१००

श्रोतः व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

६.४ कृषि तथा पशुपन्छी व्यवसायकालागि जग्गा जमिनको उपलब्धताको अवस्था:

व्यवसायिक कृषि तथा पशुपन्छी बालिकालागि पर्याप्त जग्गा जमिनको आवश्यकता पर्दछ । माडसेवुडगाउँपालिका वडा नं. २ मा बसोबास गर्ने घरपरिवारसँग रहेको जग्गा जमिन र त्यसको अवस्थाका विषयमा अध्ययन गर्दा कुल ८३३ घरपरिवार मध्ये ८०५ घरपरिवारको अध्ययन गरीएको तर ८३३ घरपरिवारको कुल रोपनी लाई आधारमानी कुल १४३२४.३ रोपनी जग्गा कृषि कार्यकालागि सम्बन्धित परिवारसँग उपलब्ध रहेको देखिन्छ । यसरी उपलब्धता रहेको जग्गा जमिन मध्ये ५ रोपनी भन्दा कम जग्गा हुने परिवार ४०.०९ %, ६ देखि १० रोपनी सम्म हुने परिवार ७.६९%, ११ देखि २० रोपनी हुने परिवारको संख्या २०.१७ %, २१ देखि ३० रोपनी हुने परिवारको संख्या ८.२८ %, ३१ देखि ४० रोपनी २.७६%, ४१ देखि ५० परिवारको संख्या ३.७३% तथा ५० रोपनी भन्दा माथि जग्गा जमिन हुने परिवारको संख्या १३.९२ % रहेको पाईएको छ भने नखुलेको परिवारको संख्या ३.३६ %, रहेको पाएको छ । प्रत्येक परिवारले ओगटेको जग्गा जमिनको क्षेत्रफलका आधारमा हेर्दा केहि परिवारसँग नगन्य मात्र जग्गा जमिन रहेको देखिन्छ भने केहिसँग १०० रोपनी भन्दा बढी रहेको अवस्था छ । सम्बन्धित परिवारसँग रहेको जग्गा जमिनको भूवोटको समेत अध्ययन गर्दा अधिकांश घरपरिवारको जमिन केहि भाग समतल तथा केहि भाग भिरालो अवस्थामा रहेको देखिन्छ । यस प्रकारको जग्गा जमिनको प्रकृति रहेका घरपरिवारको संख्या १५.०२%/६६.०२% रहेको पाईएको छ भने समतल तथा भिरालो दुवै १५.६० % घरपरिवारको संख्याको विवरण रहेको छ भने नखुलेको ३.३६ घरपरिवारको संख्या रहेको पाएको छ । समग्र अवस्थाको अध्ययन गर्दा धेरै थोरै जग्गा जमिन भएका स्थानियबासीलाई समेत आकर्षित र व्यवसायिक बनाउन यस गाउँपालिकाको वडा नं. ३ का स्थानियबासीलाई समेत सामूहिक कृषि तथा पशुपन्छी पालन व्यवसाय तर्फ क्रमिक रूपले अभिप्रेरित गर्न आवश्यक देखिएको छ । पारिवारिक हिसाबले उपलब्ध जग्गा जमिनको विवरण तालिका नं. १३ र १४ मा उल्लेख गरिएको छ ।

तालिका नं. १३: कृषि कार्यकालागि जग्गाको उपलब्धताका आधारमा घरपरिवार :

क्र.सं.	विषय शिर्षक	क्षेत्रफल (रोपनी)	घरपरिवार संख्या	%
१	कृषि कार्यकालागि ८३३घरपरिवारसँग उपलब्ध जग्गाको क्षेत्रफल	१४३२४.३	८३३	१००.००
१.१	५ रोपनी सम्म हुने	९६६.०५	३३४	४०.०९
१.२	६ देखि १० रोपनी सम्म हुने	४०४.९५	६४	७.६९
१.३	११ देखि २० रोपनी सम्म हुने	२०४३.४	१६८	२०.१७
१.४	२१ देखि ३० रोपनी सम्म हुने	१६८०.६	६९	८.२८
१.५	३१ देखि ४० रोपनी सम्म हुने	८५१.१	२३	२.७६
१.६	४१ देखि ५० रोपनी सम्म हुने	१२८६.५	३१	३.७३
१.७	५० भन्दा माथि हुने	६७११.४	११६	१३.९२
१.८	नखुलेको	३८०.३	२८	३.३६
	जम्मा	१४३२४.३	८३३	१००.००

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

तालिका नं. १४: कृषि कार्यकालागि उपलब्ध जग्गा जमिनको भौगोलिक स्वरूप र बोटका आधारमा घरपरिवार

क्र.सं.	जग्गा जमिनको भौगोलिक स्वरूप	घरपरिवार संख्या	%
१	समतल भुभाग मात्र भएको	१२५	१५.०२
२	भिरालो जमिन मात्र भएको	५५०	६६.०२
३	समतल तथा भिरालो दुवै भएको	१३०	१५.६०
४	नखुलेको	२८	३.३६
	जम्मा	८३३	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

६.५ स्थानियबासीको घरबाट वडाकार्यालयको दुरी :

वर्तमान संविधानले व्यवस्था गरे बमोजिम स्थापित भएको वर्तमान स्थानिय तह स्थानिय सरकारको रूपमा कृयाशिल रहेका छन् । स्थानिय स्तरमा स्थानियबासीलाई सरकारबाट उपलब्ध गराईने सेवा सुविधा सम्बन्धित स्थानिय तहका स्थानिय कार्यालयबाट उपलब्ध हुने भए बाट वडाबासिकालागि सम्बन्धित गाउँपालिकाको वडाकार्यालयमा सहज पहुँच पुगनु अनिवार्य छ । तसर्थ यसै विषयमा अध्ययन गर्दा १८.०२ % वडाबासिहरुकालागि वडा कार्यालयमा पुग्न औषत ३ कि.मि. को यात्रा गर्नु पर्ने छ भने १९.२० % घरपरिवारले ४ देखि ५ कि.मि. र ६२.७८ % घरपरिवारले ६ देखि ७ कि.मि को यात्रा गर्नु पर्ने देखिन्छ । ८ कि.मी भन्दा माथिको दुरी पार गर्नु पर्ने चाहि देखियको छैन । तसर्थ यस वडालाई व्यवसायिक कृषि प्रणाली भित्र समाहित गर्न यातायात सुविधालाई सहज बनाउन सडक पूर्वाधारको विकास गर्न अनिवार्य देखिएको छ । यसको विवरण तालिका नं. १५ मा उल्लेख गरिएको छ ।

तालिका नं. १५: आफ्नो घर बाट वडा कार्यालय रहेको स्थानको दुरी (कि.मि)

क्र.सं.	दुरी	घरपरिवार संख्या	%
१	३ कि.मि. भन्दा कम	१५०	१८.०२
२	४ देखि ५ कि.मि.	१६०	१९.२०
३	६ देखि ७ कि.मि.	५२३	६२.७८
४	८ कि.मि. भन्दा माथि		
जम्मा		८३३	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

६.६ स्थानियबासीले अपनाएको पेशा:

मानिसले आफ्नो जीवनयापन र दैनिक आवश्यकता परिपूर्तिकालागि केहि न केहि गर्न अनिवार्य छ । कस्तो कर्म गर्ने, कसरी जीनलाई सुखमय र व्यवहारिक बनाउने विषय वस्तु प्रायस संस्कृति, आवश्यकता, उपलब्धता र प्रविधिको विकास र विस्तारमा निर्भर रहन्छ । माडसेबुडगाउँपालिका वडा नं. ३ का स्थानियबासीले वर्तमान अवस्थामा अपनाईरहेका पेशा व्यवसायको अध्ययन गर्दा जम्मा ८३३ घरपरिवार मध्ये ९५ % को हाराहारिमा कृषि तथा पशुपन्छी पालन गरी दुवै प्रकारका व्यवसाय गर्ने गरेको पाईएको छ भने उद्योग व्यवसाय गर्ने मा १.२० %, व्यापार व्यवसाय गर्ने ७.८० %, नोकरी गर्ने ७.५६ % तथा अन्य पेशा व्यवसाय गरेर आफ्नो जीवन सञ्चालन गर्ने घरपरिवार रहेको देखिन्छ । वर्तमान अवस्थामा देशको समृद्धिको मुल आधार मध्ये कृषि तथा पशुपालन व्यवसायलाई उच्च प्राथमिकताका साथ अगाडि बढाउने राज्यको वर्तमान नीति रहेको मात्र नभई समग्र इलाम जिल्ला तथा माडसेबुड गाउँपालिकाको भूवनोट, हावापानी, परम्परा देखि गरिदै आएका मात्र नभई वर्तमानमा समेत अवलम्बन गरेका पेशा व्यवसाय लगायतका कारण माडसेबुड गाउँपालिका वडा नं. ३ का वडाबासिहरुको जीवनस्तर माथि उठाउन समेत कृषि र पशुपन्छी पालन यहाँकालागि एक उपयुक्त व्यवसायिक विधा हुन सक्ने अवस्था देखिएको छ । वर्तमान अवस्थामा स्थानियबासीले अपनाएको पेशा व्यवसायको विवरण तालिका नं. १६ मा उल्लेख गरिएको छ ।

तालिका नं. १६: स्थानियबासीले अपनाएको पेशा व्यवसाय सम्बन्धी विवरण:

आफूले अपनाएको पेशा			
क्र.सं.	अपनाएको पेशा	घरपरिवार संख्या	%
१	अन्न बाली लगाउने घरपरिवार संख्या	८१४	९७.७१
२	पशुपन्छि पालन गर्ने घरपरिवार संख्या	७७५	९३.०३
३	उद्योग व्यवसाय गर्ने घरपरिवार संख्या	१०	१.२०
४	व्यापार व्यवसाय गर्ने घरपरिवार संख्या	६५	७.८०
५	नोकरी गर्ने घरपरिवार संख्या	६३	७.५६
६	अन्य	०	०.००
जम्मा		८३३	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

६.७ कृषिबालीको उत्पादन:

कृषि बाली उत्पादनकालागि माटो, हावापानी वा मौषमको प्रकृति एक अनिवार्य सर्त हो । कुनै पनि कृषि बालीको उत्पादकत्व माटोमा रहेको उर्वरता तथा हावापानीको अवस्थाले प्रत्यक्ष पार्दछ । माडसेबुङगाउँपालिका वडा नं. ३ मा वर्तमान अवस्थामा कृषिबाली उत्पादक तर्फ अध्ययन गर्दा यस क्षेत्रको **हावापानी समसितोष्ण रहेको** साथै अन्नबालीमा धान सबै भन्दा बढी (५५ %) उत्पादन हुने गरेको पाईएको छ भने सम्बन्धित अन्नबालीको हकमा धान, मकै, गहुँ, कोदो, फापर लगायतको उत्पादन हुने गरेको पाईएको छ भने दास्रोमा धान तेस्रोमा कोदोको उत्पादन हुने गरेको देखिन्छ । यस वडामा तेलहनबालीको उल्लेख्य उत्पादन हुने गरेको नदेखिएता पनि केहि मात्रामा तोरी र भटमास को खेति गरिने गरेको पाईएको छ । तेलहनबालीमा समेत तेलको लागि तोरीलाई प्रयोग गरिन्छ भने भटमासलाई भुटेर खाजाको रुपमा खाने गरिन्छ । उल्लेखित तेलहन बाली मध्ये सबै भन्दा बढी तोरी (६२.६ %) हुने गरेको देखिएको छ । तरकारीबालीको हकमा भन्ने हो भने सबै भन्दा बढी आलु, दोस्रोमा बन्दाकोपी, तेस्रोमा फुलकोपी, स्कूस, को उत्पादन हुने गरेको पाईएको छ भने त्यस पछि क्रमशः मुला, फर्सी, कांका, टामाटर र समि, वोडि उत्पादन भईरहेको विवरण उपलब्ध भएको छ । फलफूलबालिको हकमा भन्ने हो भने केरा खेति ले सनकै ठूलो प्रधानता पाएको देखिन्छ । सबै फफूल बालिको तुलनात्मक अध्ययन गर्दा भण्डै ६७.५६ % मात्रा केराको उत्पादनले मात्र ओगटेको छ भने १३.८९ % को हाराहारिमा नास्पतिको समेत उत्पादन हुने गरेको देखिन्छ । फलफूल खेतीमा, कागती सुन्तला, सुपारी, नरीवल, भुईँस्याउ लगायतको उत्पादन समेत रहेको अवस्था छ । यस वडाका अन्य नगदेबालीको उत्पादनको अध्ययन गर्दा सबै भन्दा बढी भण्डै ८८.२९ % अदुवा, भण्डै १०.६१ % को हाराहारिमा अम्लिसो साथै ०.७६ % को हाराहारीमा अलैचि उत्पादन हुने गरेको छ भने चिया, मसला जन्य उत्पादनको रुपमा रहेको वेसार लगायतका उत्पादनहरु अत्यन्त न्यून रहेको देखिन्छ ।

आजको यस दुनियामा भएको प्रविधिको विकास तथा कृषि पेशा वा व्यवसायमा आएको प्रविधियुक्त आधुनिकीकरणले खासै छुन सकेको देखिदैन । स्थलगत घरपरिवार सर्वेक्षण बाट प्राप्त विवरणलाई आधार मान्दा यस वडाका घरपरिवारले सामान्य रुपमा आधुनिक विधि र प्रकृया वा प्रविधिको प्रयोग नै नगरेको पाईन्छ भने १०० % घरपरिवारहरु अहिले पनि परम्परागत रुपकै खेती प्रणाली अपनाउन बाध्य भएको अवस्था छ । यस विवरणका आधारमा यस क्षेत्रका बासिन्दाकालीग आधुनिक तथा प्रविधियुक्त कृषि विकासको अपरिहार्यता देखिएको छ भने यस प्रकारका प्रविधिको प्रयोग आउने हो भने तरकारी, अन्नबाली तथा नगदेबाली खेती तर्फ अत्याधिक घरपरिवारको चाहाना रहेको देखिएको छ भने फलफूल भने प्रयास सबै घरपरिवारको रुचि उत्साहाजनक छ । प्राप्त विवरणका आधारमा स्थानिय स्तरमा प्रधानता पाईरहेका उल्लेखित उत्पादनहरु तथा भण्डै ९४ % घरपरिवारको रोजाईमा रहेका तरकारी, अन्नबाली तथा नगदेबाली खेतिलाई आधुनिक प्रविधियुक्त व्यवसायिक माध्यमबाट अधि बढाउन सके यस वडाको समृद्धि निर्माण र विकासमा यथेष्ट योगदान पुग्न सक्ने सम्भावना रहेको देखिएको छ । यसको विवरण तालिमा नं. १७, १८ र १९ मा उल्लेख गरिएको छ ।

तालिका नं. १७ वार्षिक रुपमा उत्पादित कृषिबालिहरुको विवरण:

मुख्य क्र.सं.	व्यवसायको प्रकृति	क्र.सं.	प्रकार	उत्पादन मात्रा के.जी.	%
१.	अन्न बाली	१	धान	२१८३००	५५
		२	मकै	१४१४९०	३५.६४
		३	गहुँ	१५६०	०.१५
		४	कोदो	३६०००	९.०६
		५	फापर	४२०	०.१०
		६	मिश्रित	०	
		७	अन्य	२००	०.०५
	जम्मा			३९६९७०	१००.०
		क्र.सं.	बालीको नाम	उत्पादन के.जी.	%
		१	तोरी	१३५०	६२.०६
		२	भटमास	८२५	३७.९४
		३	सूर्यमुखि	०	०

२.	तेलहन बाली	४	अन्य	०	०
		५	मिश्रित	०	०
	जम्मा			२१७५	१००.०
३.	तरकारी बाली	क.सं.	तरकारीको नाम	मात्रा के.जी.	%
		१	फुलकोवी	३९०००	१२.०१
		२	बन्दाकोवी	४६०००	१४.१६
		३	आलु	५४१४०	१६.७६
		४	मुला	३००००	९.२४
		५	स्कुस	६३२००	१९.४६
		६	कांका	२१२१०	६.५३
		७	फर्सि	४०९१५	१२.६०
		८	सिमि, बोडि	१५०००	४.६२
		९	टमाटर	१४४००	४.४३
		१०	अन्य	८००	०.२४
	जम्मा			३२४६६५	१००.०
४.	फलफूल बाली	क.सं.	फलफूलको नाम	उत्पादन मात्रा के.जी.	%
		१	सुपारी	५००	३.९
		२	नास्पति	२५००	१६.८९
		३	स्याउ	८०	०.५४
		४	कागती	१३२०	८.९१
		५	सुन्तला	३००	२.०५
		६	नरीवल	१००	०.६७
		७	केरा	१००००	६७.५६
	जम्मा			१४८००	१००.०
५.	अलैची, चिया, अम्लिसो तथा मसला जन्त उत्पादन के.जी.	क.सं.	वस्तुको नाम	मात्रा के.जी.	%
		१	चिया	३९०	०.१०
		२	अम्लिसो	३८०००	१०.६१
		३	अलैचि	२४००	०.७६
		४	अदुवा	३१६०००	८८.२९
		५	बेसार	८२०	०.२२
		६	अन्य	२९०	०.०८
	जम्मा			३५७९००	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

तालिका नं. १८ वर्तमान व्यवसायको प्रविधियुक्त प्रकृतिको विवरण

क.सं.	प्रकृति	मात्रा	%
१	आधुनिक	०	०
२	परम्परागत	८२८	९९.३९
३	नखुलेको	५	०.६१
	जम्मा	८३३	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

तालिका नं. १९: भविश्यमा स्थानियबासीले गर्न चाहेको कृषि व्यवसायको प्राथमिकताको क्षेत्र :

क्र.सं.	भविश्यमा गर्न चाहेको कृषि बालिको क्षेत्र	घरपरिवार संख्या	%
१	अन्नवाली	६८९	८२.७१
२	दलहन तेलहन	४४६	५३.५४
३	तरकारी	६२९	७५.५१
४	फलफूल	१००	१२.००
५	किवि	५	०.६०
६	अलैचि	२००	२४.००
७	अम्लिसो	८१९	९८.३१
८	नखुलेको	१४	१.६८
जम्मा		८३३	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

६.८ पशुपंक्षीबालिको उत्पादन:

माडसेबुङ गाउँपालिकाको आर्थिक विकास र समृद्धिकालागि पशुपन्छी पालन एक अर्को महत्वपूर्ण व्यवसायको रूपमा रहेको पाईएको छ । दुध तथा दुध पदार्थ उत्पादनकालागि यस वडाका ९२.४३ % वडाबासिले गाई पालनलाई प्रथम प्राथमिकता राखेका छन् भने २२.४० % ले भैसी पालन गरेको देखिन्छ । यसरी पालिएका पशु बाट वार्षिक रूपमा ८७५४०० लिटर दुध उत्पादन गरिरहेको विवरण प्राप्त हुन आएको छ । यसै गरी मासु उत्पादनकालागि ६८.४२ % घरपरिवारले सुगुर,बंगुर, पालन, ६३.५० % ले बाखा, ८४.०३ % ले कुखुरा पालन गर्ने गरेको अवस्था छ भने हाँस, बट्टै, परेवा तथा माछाको उत्पादन धेरै कम परिवारले मात्र गर्ने गरेको पाईएको छ । मासु उत्पादनको समग्र विवरण अध्ययन गर्दा वर्तमान अवस्थामा यस वडामा भण्डै ८१५२५ के.जी मासु तथा माछाको उत्पादन हुने गरेको देखिन्छ । यी सबै पशुपन्छी पालन वर्तमान अवस्थामा समेत परम्परागत रूपमा नै हुने गरेको स्थानीबासिको भनाईरहेको छ । भविश्यमा व्यवसायिक कृषि तथा पशुपालन व्यवसायको विकास हुन गए कुन कुन पशुपन्छी पालनमा रुची राख्नुहुन्छ भनि गरिएको जिज्ञासामा ५४.०२ % ले गाईपालन, २१.०० % ले भैसी पालन, ६६.४२ % ले बाखा पालन, ४८.०१ % सुगुर बंगुर पालन, ४८.०१ % ले कुखुरा पालन, भेडा ०.६०% ले १४.४० % परेवा पालन गर्ने इच्छा जाहेर गरेका अवस्था छ भने ६.०० % हाँसपालनकालागि इच्छुक रहेका अवस्था छ । बट्टाई पालनमा सामान्य घरपरीवारको अभिरुचि देखियो । समग्रमा स्थानियबासीको रुचीको विषयलाई केलाएर हेर्दा यस वडामा विशेष गरी दुधको लागि गाई र भैसि तथा मासुकोलागि सुँगुरबँगुर,खसिबाखा, र कुखुरा पालनलाई नै विशेष प्राथमिकतामा राखेर योजना तर्जुमा गर्नु पर्ने अवस्था देखिएको छ । दुध तथा मासुकोलागि पशुपालन व्यवसाय सम्बन्धी विवरण तालिका नं. २०, २१,२२ र २३ मा उल्लेख गरिएको छ ।

तालिका नं. २०: पशुपन्छी पालन सम्बन्धी घरपरिवार विवरण:

क्र.सं.	पशुपन्छी पालन	घरपरिवार संख्या	%
१	गाई	७७०	९२.४३
२	भैसी	१९०	२२.८०
३	बाखा	५२९	६३.५०
४	भेडा	१	०.१२
५	सुँगुर बंगुर	५७०	६८.४२
६	कुखुरा	७००	८४.०३
७	माछा	७	०.८४
८	हाँस	७	०.८४
९	परेवा	१५०	१८.००

१०	नखुलेको	६३	७.५६
जम्मा		८३३	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

तालिका नं. २१: पशुपन्छी पालन र दुध तथा मासु उत्पादन सम्बन्धी घरपरिवार विवरण:

मुख्य क.सं.	व्यवसायिक कृषि	क.सं.	पालिएका पशुको प्रकार	उत्पादन मात्रा (लिटर)	%
१.	दुग्ध उत्पादन	१	गाईपालन	६५०४००	७४.२९
		२	भैसी पालन	२२५०००	२५.७१
		३	अन्य	०	०
जम्मा				८७५४००	१००.०
२	मासु उत्पादन	क.सं.	पालिएका पशुको प्रकार	मात्रा के.जी	%
		१	खसि बाखा	३५६००	४३.६६
		२	भेडा	८०	०.०९
		३	सुंगुर बंगुर	४०५००	४९.६७
		४	कुखुरा	५१००	६.२५
		५	हाँस	३०	०.०५
		६	परेवा	१५	०.०४
७	माछा	२००	०.२४		
जम्मा				८१५२५	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

तालिका नं. २२: कृषि तथा पशुपन्छी पालनकालागि अपनाएको प्रविधि सम्बन्धी घरपरिवार विवरण:

क.सं.	प्रकृति	मात्रा	%
१	आधुनिक	०	०
२	परम्परागत	८१५	९७.८३
३	नखुलेको	१८	२.१७
		८३३	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

तालिका नं. २३: भविष्यमा दुध तथा मासुका लागि पशुपन्छी पालन गर्ने ईच्छा सम्बन्धी घरपरिवार विवरण:

क.सं.	भविष्यमा गर्न चाहेको पालनको क्षेत्र	घरपरिवार संख्या	%
१	गाई	४५०	५४.०२
२	भैसी	१७५	२१.००
३	बाखा	५७०	६६.४२
४	भेडा	५	०.६०
५	सुंगुर बंगुर	४००	४८.०१
६	कुखुरा	४००	४८.०१
७	हाँस	५०	६.००
८	माछा	६५	७.८०
९	परेवा	१२०	१४.४०
१०	बढाई	७	०.८४

११	नखुलेको	२६३	२८.३३
जम्मा		८३३	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

६.९ पशुपन्छीकालीग आवश्यक आहारा तथा चरन क्षेत्र चता पशु उत्पादकालगि बजारको उपलब्धता:

पशुपन्छी पालनकालगि पशुआहाराको उपलब्धता अनिवार्य रहन्छ। स्थानिय स्तरमा उपलब्ध हुने डालेघाँस तथा भुईँघाँसका अलावा: अन्य पशुआहाराको उपलब्धताले पशुपालनको सम्भावनालाई शुनिश्चित गर्ने गर्दछ। यस वडाका वडावासीले व्यवसायिक रुपमा नै पशुपालन गर्ने ईच्छा जाहेर गरेको अवस्थामा स्थानिय स्तरमा पशुआहाराको उपलब्धता के छ र भविश्यमा कस्तो सम्भावना रहेको छ भन्ने विषयमा स्थानिय वडावासीहरूसँग घरपरिवार सर्वेक्षणको माध्यमबाट अध्ययन गरिएकोमा ९०.६३ % घरपरिवारले उपलब्धता रहेको बारेमा मत जाहेर गरेका छन् भने ८.४० % नरहेको मत जाहेर गरेका छन्। प्राप्त विवरणका आधारमा ९८.४३ % घरपरिवारमा दुधिलो, निभारो, बाँस, गोगुन तथा काउलो जस्ता डालेघाँसको पर्याप्तता रहेको छ भने भण्डै ९७.२३ % घरपरिवारमा खरुकी,हुसी तथा अम्लिसो जस्ता भुईँघाँसको उपलब्धता रहेको पाईएको छ। पशु पालनका लागि अनिवार्य रहेको चरन क्षेत्रको व्यवस्था भने नरहेको देखिन्छ। यसको अर्थ वर्तमान अवस्थामा स्थानिय स्तरमा उपलब्ध रहेका डाले तथा भुईँ घाँसले मात्र पशु आहाराको आवश्यकता परिपूर्ति गरिरहेको अवस्था देखिन्छ भने भविश्यमा व्यवसायिक रुपमा थप पशुपालनको व्यवस्था गर्ने हो भने थप पशुआहार तथा चरन क्षेत्रको समेत व्यवस्था गर्नु पर्ने आवश्यकता रहेको पाईएको छ।

पशुपन्छीवाली आर्थिक समृद्धिको एक महत्वपूर्ण पक्ष हो। यसमा पनि व्यवसायिक पशुपन्छी पालन अवको अपरिहार्य आवश्यकता हो। पशुपन्छीवाली बाट उत्पादित दुध, मासु, अण्डा लगायतको विक्रीवितरणका लागि बजारको उपलब्धता अर्को एक महत्वपूर्ण पक्ष हो। यसै विषयमा यस वडामा पशुपन्छीबालिबाट उत्पादित वस्तुहरुको बजारिकरणका लागि बजारको उपलब्धताको अध्ययन गर्दा भण्डै २४.०१ % घरपरिवारले उपयुक्त बजारको अभाव रहेको मत जाहेर गरेको अवस्था छ। उपरोक्त विवरण बाट के स्पष्ट हुन्छ भने माडुबुड गाउँपालिकाको वडा नं. ३ लाई पशुपन्छी बालिको पकेट क्षेत्रको रुपमा विकास गर्न पशु आहार, आधुनिक प्रविधि, चरन क्षेत्र तथा बजारको उपयुक्त व्यवस्थापन गर्न अनिवार्य छ। उल्लेखित विषयहरुको विवरण तालिका नं. २४, २५ र २६ मा उल्लेख गरिएकोछ।

तालिका नं. २४: पशुपन्छी आहाराको उपलब्धताका आधारमा घरपरिवार विवरण

क्र.सं.	विवरण	अवस्था	घरपरिवार संख्या	%
१	पशु आहाराको उपलब्धता	रहेको	७५५	९०.६३
		नरहेको	७०	८.४०
		नखुलेको	८	०.९७
	जम्मा		८३३	१००.०
२	डालेघाँसको उपलब्धता	रहेको	७००	८४.०३
		नरहेको	११०	१३.२०
		नखुलेको	२३	२.७७
	जम्मा		८३३	१००.०
२.१	डालेघाँसको प्रकार	दुधिलो	२००	२४.००
		नेवारो/निभारो	४७०	५६.४२
		बाँस	८२०	९८.४३
		गोगुन	२००	२४.००
		काउलो	२५०	३०.०१
		खनिउ	२५०	३०.०१
		कोटमिरो	४००	४८.०१
		किम्बु	१५०	१८.००
नखुलेको	१३	१.५६		

जम्मा		दर	१००.०
३	भुईँघाँसको उपलब्धता	रहेको	८१०
		नरहेको	०
		नखुलेको	२३
जम्मा		८३३	१००.०
	भुईँघाँसको प्रकार	ढुस	४७०
		खरुकी	४००
		अम्लिसो	८१०
		वन्सो	५२९
		सालीम्बो	०
		नखुलेको	२३
जम्मा		८३३	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

तालिका नं. २५: चरन क्षेत्रको उपलब्धताका आधारमा घरपरिवार विवरण

क्र.सं.	विवरण	अवस्था	घरपरिवार संख्या	%
१	पशु चरनको उपलब्धता	रहेको	५०४	६०.५०
		नरहेको	३००	३६.०१
		नखुलेको	२९	३.४९
जम्मा			८३३	१००.००

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

तालिका नं. २६: पशुपन्छी उत्पादन विक्रि वितरणको बजार उपलब्धताका आधारमा घरपरिवार विवरण

क्र.सं.	विवरण	अवस्था	घरपरिवार संख्या	%
१	पशु उत्पादन विक्रि वितरणकालागि बजारको उपलब्धता	रहेको	६००	७२.०२
		नरहेको	२००	२४.०१
		नखुलेको	३३	३.९७
जम्मा			८३३	१००.००

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

६.१० माटोको प्रकार र सिँचाइको सुविधा:

कुनै पनि कृषिवाली उत्पादन गर्न होस् वा पशु आहाराकालागि डाले तथा भुईँघाँस उत्पादन तथा चरन क्षेत्रकालागि होस माटोको गुणस्तर उपयुक्त हुन अनिवार्य छ । कृषि तथा पशुपालनलाई व्यवसायिक रूप प्रदान गर्न के कस्तो सम्भावना रहेको छ भन्ने विषयलाई लिएर गरिएको यस अध्ययनमा माटोको गुणस्तर के कस्तो रहेको छ भन्ने विषयमा समेत अध्ययन गरिएको थियो । यस अध्ययनका आधारमा झण्डै १२.०१ % घरपरिवारसँग दुमट, २०.४० %, घरपरिवारसँग बलौटे दुमट, ३६.०१ % घरपरिवारसँग बलौटे तथा २४.०१ % घरपरिवारसँग चिम्ट्याइलो माटो रहेको पाईएको छ भने ७.५७ घरपरिवार समेत सँग अन्य माटो रहेको पाएको छ । यस विवरणका आधारमा एउटै घरपरिवारसँग रहेको जग्गा जमिनको माटो समेत विभिन्न गुणस्तरको भएको पुष्टि हुन आएको छ । कृषिवालीकालागि पर्याप्त पानीको आवश्यकता पर्दछ । यस वडामा पानीको उपलब्धताको विषयमा अध्ययन गर्दा करिब ७८.७५ % घरपरिवारले सिचाईको सुविधा नभएको मत जाहेर गरेको अवस्था छ भने सिचाईको व्यवस्थापनकालागि इच्छा शक्तिका साथ व्यवस्थापन गर्न सके पर्याप्त सिचाईको सुविधा उपलब्ध हुन सक्ने सम्भावना देखिएको छ ।

कृषि तथा पशुवाली उत्पादन गरेर मात्र भएन । उत्पादित वस्तुलाई बजार सम्म पुऱ्याउन यातायात सञ्जालको अतिनै आवश्यकता पर्दछ । माडसेबुड गाउँपालिकाको वडा नं. ३ का करिब ८४.०३ % घरपरिवारमा सडक सुविधा

पुगेको, करिब ३३.०२ % घरपरिवार ले प्रयोग गर्ने सडकमा पुल तथा कलभर्टको अभाव रहेको, बनेको सडकहरु मध्ये करिब ८४.०४ % घरपरिवारले उपयोग गर्ने सडकहरु कच्चा रहेका कारण बर्षाको बेला यातायातका साधन सञ्चालनमा कठिनाई उत्पन्न हुने गरेको अवस्था देखिएको छ । उपरोक्त विवरणहरुको आधारमा यस वडालाई कृषि र पशुपालनको हकको रूपमा विकसित गर्नकालागि माटोको उर्वरशक्ति वृद्धिकालागि उपयुक्त प्राङ्गरिक मलको व्यवस्थापन, पर्याप्त मात्रामा सिचाईको व्यवस्थापन, कम्तिमा बर्षे भरी यातायातका साधन सञ्चालन हुन सक्ने गरिएका सडक सुविधाको व्यवस्थापन गर्न अनिवार्य रहेको पाईएको छ । उल्लेखित पूर्वाधारहरुको विवरण तालिका नं. २७, २८, २९ र ३० मा उल्लेख गरिएको छ ।

तालिका नं. २७: माटोका प्रकारका आधारमा घरपरिवार विवरण:

क्र.सं.	प्रकार	परिवार संख्या	%
१	दुमट	१००	१२.०१
२	बलौटे दुमट	१७०	२०.४०
३	बलौटे	३००	३६.०१
४	चिम्ट्याइलो	२००	२४.०१
५	अन्य	६३	७.५७
जम्मा		८३३	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

तालिका नं. २८: सिचाई सुविधा उपलब्धताका आधारमा घरपरिवार विवरण

क्र.सं.	अवस्था	घरपरिवार संख्या	%
१	पुगेको	१२०	१४.४०
२	नपुगेको	६५६	७८.७५
३	नखुलेको	५७	६.८५
जम्मा		८३३	१००.०
४	पुग्ने सम्भावना	६२५	
५	औषत दुरी	४.५	कि.मि.

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

तालिका नं. २९: सडक तथा कलभर्ट र पुलको सुविधा पुगेको आधारमा घरपरिवार विवरण:

क्र.सं.	अवस्था	सडक सुविधा		पुल तथा कलभर्ट सुविधा	
		घरपरिवार संख्या	%	घरपरिवार संख्या	%
१	पुगेको	७००	८४.०३	५००	६०.०२
२	नपुगेको	१००	१२.०१	२७५	३३.०२
३	नखुलेको	३३	३.९६	५८	६.९६
जम्मा		८३३	१००.०	८३३	१००

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

तालिका नं. ३०: सडक सतहको सुविधाका आधारमा घरपरिवार विवरण:

क.सं.	सडकको अवस्था	घरपरिवार संख्या	%
१	कालोपत्रे	०	०.००
२	ग्राभेल	०	००.००
३	कच्ची	७००	८४.०४
४	नखुलेको	१३३	१५.९६
जम्मा		८३३	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

६.११ कृषिको व्यवसायीकिकरणले रोजगारी सृजना र आय आर्जनमा पुऱ्याउने योगदान तथा यन्त्र उपकरणको आवश्यकता:

नेपाल सरकारले कृषि तथा पशुपालन आर्थिक समृद्धिको एक प्रमुख आधारको रूपमा स्वीकारेको यस सन्दर्भमा माडसेवुड गाउँपालिका वडा नं. ३ मा यसको सम्भावना के रहेको छ र यसले रोजगारी श्रृजना र आय आर्जनमा कस्तो योगदान दिन सक्छ भन्ने विषयमा अध्ययन गरिएको छ। यस अध्ययन बाट सम्बन्धित वडामा बसोबास गर्दै आएको ८३३ घरपरिवारबाट सडकलन गरिएको विवरणमा ३६.०२ % ले कृषिको व्यवसायिकिकरणले पारिवारिक रोजगारीको सृजना र आय आर्जनमा प्रत्यक्ष योगदान पुऱ्याउने राय व्यक्त गरेको अवस्था छ भने ५७.३२ % ले यसबारेमा स्पष्ट धारणा राख्न नसकेता पनि पुग्दैन भन्नेको संख्या रहेका कारण रोजगारी र आयआर्जनमा योगदान पुग्ने कुरामा स्थानियबासी विश्वस्थ रहेको अवस्था देखिन्छ। स्थानियबासी कै धारणा अनुसार आधुनिक प्रविधिको प्रयोगका साथ व्यवसायिक कृषि तथा पशुपन्छी पालन व्यवसाय सञ्चालन गर्नकालागि स्थान सुहाँउदो ट्याक्टर, हाते ट्याक्टर, मिनि टिलर साथै सुपारी छोडाउने मेशिन लगायतका आधुनिक यन्त्र उपकरणको थप आवश्यकता रहेकोले त्यसको व्यवस्था हुनु पर्नेमा करिब १०० % घरपरिवारको राय प्राप्त भएको छ। तसर्थ यस वडालाई कृषि तथा पशुपन्छी पालनको हवको रूपमा विकसित गर्न स्थानियबासी तयार रहेको देखिएता पनि नीतिगत निर्णय र दिगो योजनाका साथ आधुनिक यन्त्र उपकरणको व्यवस्था गर्न अनिवार्य देखिएको छ। उपरोक्त विवरणहरु तालिका नं. ३१ मा उल्लेख गरिएको छ।

तालिका नं. ३१: रोजगारी श्रृजना, आयआर्जनमा योगदान तथा यन्त्रउपकरणको आवश्यकता सम्बन्धी घरपरिवार विवरण

क.सं.	विवरण	अवस्था	घरपरिवार संख्या	%
१	कृषि व्यवसायिकिकरणले तपाईंको पारिवारिक रोजगारी सृजना र आय आर्जनमा योगदान	पुग्छ	३००	३६.०२
		पुग्दैन	४८०	५७.६२
		नखुलेको	५३	६.३६
जम्मा			८३३	१००
२	थप कृषि यन्त्र उपकरणको थप आवश्यकता	रहेको	८००	९६.०४
		नरहेको	०	०
		नखुलेको	३३	३.९६
जम्मा			८३३	१००
३	थप कृषि यन्त्र उपकरणहरुको आवश्यकता रहेको भए कस्ता कस्ता ?	आधुनिक	८००	९६.०४
		परम्परागत	०	०
		नखुलेको	३३	३.९६
जम्मा			८३३	१००

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

६.१२ सेवा सुविधाको उपभोग:

आजको आधुनिक दुनियाँमा विश्व बजार सम्माको सहज पहुँच विस्तारका लागि साथै सबै प्रकारका व्यवसायिक कारोबारको सहज व्यवस्थापनकालागि स्थानिय स्तरमा विद्युत, खानेपानी, टेलिफोन तथा नेट इन्टरनेट जस्ता अत्यावश्यक सेवा सुविधा सहज रूपमा प्राप्त हुन सक्ने वातावरण तयार हुन आवश्यक रहन्छ। यसै विषयलाई लिएर यस प्रकारका सेवा सुविधाको अवस्था कस्तो रहेको छ भनि ८३३ घरपरिवारको सर्वेक्षण गर्दा ४९.२१ % घरपरिवारमा विद्युत सेवा पुगेको तर सौर्य उर्जाको धेरै प्रयोग भएको राय व्यक्त गरेको, ८५.७१ % घरपरिवारमा खानेपानीको उपलब्धता रहेको, १०० % घरपरिवारमा टेलिफोन सुविधा उपलब्ध रहेको तर नेटवर्क पुर्ण रूपमा नभएको राय स्थानियहरूले बताएको छनसाथै ३.४८ % घरपरिवारमा नेटईन्टरनेटको सेवा पुगेको -यसलाई पुन अध्ययन गर्नु पर्ने हुन सक्छ) जानकारी प्राप्त भएको छ। यस विवरण बाट कृषि तथा पशुपन्छी पालन व्यवसायलाई प्राथमिकताका साथ अघि बढाउन र राष्ट्रिय तथा अन्तराष्ट्रिय बजार सञ्जालमा आवद्ध हुनकालागि कठिनाई नरहेको अवस्था देखिन्छ। माथि उल्लेखित विवरणहरू तालिका नं. ३२ मा उल्लेख गरिएको छ।

तालिका नं. ३२ सेवा सुविधाको उपभोगका आधारमा घरपरिवार विवरण

क्र.सं.	विवरण	अवस्था	घरपरिवार संख्या	%
१	विद्युत सेवा पुगेको नपुगेको	पुगेको	४१०	४९.२१
		नपुगेको	४०५	४८.६२
		नखुलेको	१८	२.१७
जम्मा			८३३	१००.०
२	खानेपानी सेवा पुगेको नपुगेको	पुगेको	७१४	८५.७१
		नपुगेको	१००	१२.०१
		नखुलेको	१९	२.२८
जम्मा			८३३	१००.०
३	टेलिफोन सेवा पुगेको नपुगेको	पुगेको	८३३	१००.००
		नपुगेको	०	०.००
		नखुलेको	०	००.००
जम्मा			८३३	१००.०
४	नेट इन्टरनेट सेवा पुगेको नपुगेका	पुगेको	२९	३.४८
		नपुगेको	८००	९६.०४
		नखुलेको	४	०.४८
जम्मा			८३३	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

६.१३ बैंक वित्तीय संस्था तथा सहकारिमा पहुँच:

कुनै पनि व्यवसायिक कारोवार सञ्चालन तथा व्यवस्थापनकालागि वित्तीय लगानी एक प्रमुख आधार हो। वर्तमान अवस्थामा आर्थिक लगानीको आधारको रूपमा स्थापित रहेका बैंक वित्तीय संस्था तथा सहकारिहरूको उपस्थिति र उनीहरूले गर्ने आर्थिक प्रवाह स्वलगानिको अपर्याप्तता रहेको तर व्यवसायकालागि ईच्छुक स्थानियबासीकालागि एक महत्वपूर्ण पक्ष रहन्छ। यसै विषयलाई लिएर माडसेबुड गाउँपालिका वडा नं. ३ का स्थानियबासीको आर्थिक लगानीको आवश्यकता परिपूर्ति गर्नका लागि बैंक वित्तीय संस्थाको उपस्थिचिका बारेमा ८३३ घरपरिवारमा गरिएको अध्ययनमा मात्र २१.२४ देखि ८४.५१ % घरपरिवारले कृषि सहकारी संस्था, लघुवित्त संस्था र वैङ्क,बचत तथा ऋण सहकारी संस्थाको सेवा लिन सकिने अवस्था रहेको बताएका छन् भने करिब ३.४८ देखि ४.३२ % यस बारेमा केहि खोलेको पाईएन भने कृषि सहकारी संस्थामा भने करिब ४८.०२% घरपरिवारको सहभागिता रहेको देखिएको छ। सम्बन्धित वडामा उपस्थित सहकारी संस्थामा उत्तरे कृषि तथा पशुपालन सहकारी संस्था, श्री युनिक

कृषि बहुउद्देश्य सहकारी संस्था लि.मा आवद्ध रहेका घरपरिवारको संख्या मध्ये श्री युनिक कृषि बहुउद्देश्य सहकारी संस्था लि भने सबै भन्दा बढी १२.३६ % रहेको पाईएको छ ।

भविष्यमा व्यवसायिक रूपमा कृषि तथा पशुपन्छी पालन व्यवसाय सञ्चालन गर्दा आर्थिक लगानी व्यवस्थापनकालागि साहु महाजन, सहकारी, लघुवित्त संस्था वा बैंक वित्तीय संस्था मध्ये के मा निर्भर रहनु पर्ने अवस्था छ भन्ने विषयमा सम्बन्धित घरपरिवारसँग जानकारी लिदा करिब ४७.४९ % घरपरिवारले लगानिको श्रोतको रूपमा बैंक वित्तीय संस्था र सहकारी बाटै सम्भावना रहेको उल्लेख गरेका कारण बैंक वित्तीय संस्थाको महत्व र सहकारीको आधारलाई स्थानियवासीले राम्ररी आत्मसात गरेको अवस्था पाईएको छ । तसर्थ यस विवरणका आधारमा कृषि तथा पशुपन्छी पालनलाई व्यवसायिककरण गर्नकालागि आवश्यक कृषि सहकारीमा आवद्धता उल्लेख्य रहेको भएता पनि आर्थिक श्रोतको अभाव हुन नदिन तथा वित्तीय कारोवारलाई सहज पार्न बैंक तथा वित्तीय संस्थाको उपस्थितिको पर्याप्त र अनिवार्य व्यवस्थापन गर्नु पर्ने अवस्था देखिएको छ । यस सम्बन्धी विवरण तालिका नं. ३३, ३४, र ३५ मा उल्लेख गरिएको छ ।

तालिका नं. ३३: बैंक तथा वित्तीय संस्थामा आवद्ध रहेको आधारमा घरपरिवार विवरण

क.सं.	विवरण	अवस्था	घरपरिवार संख्या	%
१	बैंक वित्तीय संस्थामा पहुँच रहेको नरहेको	पुगेको	१७७	२१.२४
		नपुगेको	६००	७२.०४
		नखुलेको	५६	६.७२
जम्मा			८३३	१००.०
२	लघुवित्त संस्थामा पहुँच रहेको नरहेको	पुगेको	७०४	८४.५१
		नपुगेको	१००	१२.०१
		नखुलेको	२९	३.४८
जम्मा			८३३	१००.०
३	बचत तथा ऋण सहकारी संस्थामा पहुँच रहेको नरहेको	पुगेको	४५०	५४.०२
		नपुगेको	३००	३६.०२
		नखुलेको	८३	९.९६
जम्मा			८३३	१००.०
४	कृषि सहकारी संस्थामा सम्लग्न भएको नभएको	पुगेको	४००	४८.०२
		नपुगेको	३९७	४७.६६
		नखुलेको	३६	४.३२
जम्मा			८३३	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

तालिका नं. ३४: कृषि सहकारिमा आवद्धताका आधारमा घरपरिवार विवरण

क.सं.	स.सं. नाम	घरपरिवार संख्या	%
१	उत्तरे कृषि तथा पशुपालन सहकारी संस्था	८१	९.७२
२	युनिक कृषि बहुउद्देश्य सहकारी संस्था लि	१०३	१२.३६
४	नखुलेको	६४९	७७.९२
जम्मा		८३३	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

तालिका नं. ३५: वित्तीय श्रोत निर्भरताको सम्भावनाका विषयमा घरपरिवार विवरण :

क्र.सं.	विवरण	अवस्था	घरपरिवार संख्या	%
१	आवश्यक लगानी तथा स्रोतको सम्भावना रहेको नरहेको	पुग्ल	५११	६१.३४
		पुग्दैन	२९५	३५.४१
		नखुलेको	२७	३.२५
जम्मा			८३३	१००.०
२	लगानी तथा स्रोतको सम्भावना रहेको भए	बैंक वित्तीय संस्था	४०	४.८०
		लघुवित्त	२५४	३०.४९
		सहकारी	१६०	१९.२०
		साहु महाजन	२५	३.०२
		स्वलगानी	३२	३.८४
	नखुलेको तथा नरहेको	३२२	३८.६५	
जम्मा			८३३	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

६.१४ जनशक्तिको उपलब्धता र अवस्था:

कृषि तथा पशुपन्छी पालन व्यवसायका लागि प्राविधिक ज्ञान समेत रहेका उत्पादनशिल जनशक्तिको उपलब्धता अनिवार्य रहन्छ । यस विषयमा माडसेबुड गाउँपालिका वडा नं. ३ मा जनशक्तिको अवस्था कस्तो रहेको छ भन्ने विषयमा ८३३ घरपरिवारमा गरिएको सर्वेक्षणका आधारमा ४२.०२ % घरपरिवारले जनशक्तिको उपलब्धता रहेको र आफ्नै परिवारका सदस्य बाट पुरा हुने २८.८२% ले गर्ने जानकारी गराएको अवस्था छ । कारणबस आफ्नै परिवारका सदस्य बाट पुरा हुन नसके स्थानिय स्तरमा साथै छिमेकि स्थानिय तहबाट थप व्यवस्थापन गर्न सकिने तर विदेशबाट ल्याउनु नपर्ने समेतको राय प्राप्त भएका कारण जनशक्ति उपलब्धताको हिसाबले माडसेबुड गाउँपालिका वडा नं. ३ सक्षम रहेको देखिएको भए तापनि प्राविधिक जनशक्तिको आवश्यकता र व्यवसायिक कृषि तथा पशुपन्छी पालन व्यवसायकालागि भविष्यमा थप जनशक्तिको आवश्यकता रहन सक्ने तर्फ समयमा नै सचेत भई रहनु पर्ने अवस्था देखिन्छ । जनशक्तिल उपलब्धताको हिसाबले विद्यमान घरपरिवार विवरण तालिका नं. ३६ मा उल्लेख गरिएको छ ।

तालिका नं. ३६: कृषि कार्यकालागि जनशक्तिको उपलब्धताका आधारमा घरपरिवार विवरण:

क्र.सं.	विवरण	अवस्था	घरपरिवार संख्या	%
१	जनशक्तिको उपलब्धता	रहेको	३५०	४२.०२
		नरहेको	४४५	५३.४२
		नखुलेको	३८	४.५६
जम्मा			८३३	१००.०
२	जनशक्तिको उपलब्धता हुने भए कहाँबाट	आफ्नै परिवारका सदस्य	२४०	२८.८२
		स्थानिय स्तरमा	११०	१३.२०
		छिमेकि स्थानिय तहबाट	०	०.००
		विदेश बाट	०	०.००
		नखुलेको तथा नरहेको	४८३	५७.९८
जम्मा			८३३	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

६.१५ व्यवसायिक कृषि कार्यको वर्तमान अवस्था र तालिमको आवश्यकता:

व्यवसायिक कृषि कार्यकालागि दक्ष जनशक्तिको आवश्यकता रहने कार्यमा दुई मत हुन नसक्ने विषयमा यस भन्दा अगाडिनै चर्चा भई सकेको अवस्था छ । वर्तमान अवस्थामा माडसेबुड गाउँपालिका वडा नं. ३ मा व्यवसायिक

रुपमा मात्र सञ्चालन भएको र के कस्तो अवस्थालाई व्यवसायिक कृषि प्रणाली भनिन्छ भन्ने विषय समेत स्पष्ट नभएको अवस्था ८३३ घरपरिवारको सर्वेक्षणका बखत ९४.४७ % घरपरिवारले वर्तमानमा व्यावसायिक कृषि कार्यमा सम्मलग्न रहे नरहेको बारेको जिज्ञासामा मौन रहनु तथा ८४.०३ % घरपरिवारले कृषि व्यवसाय सम्बन्धी तालिमनै नलिएको जानकारी गराउनु तथा ९८.४३ % घरपरिवारले तालिमको आवश्यकता रहेको र त्यो तालिम पनि कृषि तथा पशुपालन र व्यापारको विषयमानै हुनु पर्ने साथै अबको आधुनिक दुनियामा व्यवसायिक कृषि कार्यको ढाँचा पारिवारिक वा सामुहिक वा सहकारितामा आधारित हुनेकै अन्य कुनै सोच बनाउनु भएको छ भनि राखिएको जिज्ञासामा २४.४८ % घरपरिवारले केहि पनि उल्लेख नगर्नुले यस स्थानको व्यवसायिक कृषि तथा पशुपालनको वर्तमान अवस्था परम्परागत र गुजारामुखि रहेको स्पष्ट परेको छ । तसर्थ व्यवसायिक कृषि प्रणाली, यसको अपरिहार्यता र आर्थिक समृद्धिमा यसको महत्वका विषयमा सर्वप्रथम स्थानियबासीलाई जानकारीमुलक सन्देश र ज्ञान तथा सिप प्रदान गर्नु पर्ने आवश्यकता देखिएको छ । सम्बन्धित विवरण तालिका नं. ३७ मा उल्लेख गरिएको छ ।

तालिका नं. ३७: स्थानियबासीको व्यवसायिक कृषिको वर्तमान अवस्थाका बारेमा घरपरिवार विवरण :

क्र.सं.	विवरण	अवस्था	घरपरिवार संख्या	%
१	वर्तमानमा व्यवसायिक कृषि कार्यमा सम्मलग्न रहे नरहेको	रहेको	३०	३.६१
		नरहेको	७८७	९४.४७
		नखुलेको	१६	१.९२
जम्मा			८३३	१००.०
२	कृषि कार्यकालगि व्यवसायीक तालिम	लिएको	१०५	१२.६१
		नलिएको	७००	८४.०३
		नखुलेको	२८	३.३६
जम्मा			८३३	१००.०
३	थप तालिमको आवश्यकता	रहेको	८२०	९८.४३
		नरहेको	०	०.००
		नखुलेको	१३	१.५७
जम्मा			८३३	१००.०
४	थप तालिमको आवश्यकता रहेको भए कुन कुन			कृषि र पशुपालन
५	व्यसायीक कृषि विकासको स्वरुप कस्तो हुने	पारिवारिक	२८०	३३.६१
		सामुहिक	१९०	२२.८१
		सहकारी	१३०	१५.६२
		अन्य	२९	३.४८
		नखुलेको	२०४	२४.४८
जम्मा			८३३	१००.०

श्रोत: व्यवसायीक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

६.१६ विउविजन, मल तथा किटनासक विषादी:

कृषि उत्पादन र व्यवस्थापनका लागि उन्नत जातको विउ विजन, आवश्यक मात्रामा मलको उपलब्धता र किटनासक विषादी अनिवार्य हुन आउँछ । माडसेबुड गाउँपालिका वडा नं. ३ का स्थानियबासीले वर्तमान अवस्थामा के कस्तो उपाय, प्रकृया र पद्धति अपनाएको छन भन्ने विषयमा ८३३ घरपरिवारमा गरिएको सर्वेक्षण बाट आवश्यक विउ विजन तथा विरुवाको आवश्यकताका बारेमा करिब ३६.०२ % घरपरिवारले केहि पनि उल्लेख नगरेको, ९६.०३ % घरपरिवारले मात्र मलको उपलब्धता रहेको उल्लेख गरेको, ८२.८३ % घरपरिवारले प्राङ्गरिक मल मात्र प्रायोग गर्ने गरेको उल्लेख गरेको तथा रासायनिक मल प्रयोग १.२१ % अवस्था रहेको साथै ७३.२२ % घरपरिवारले किटनासक विषादिको प्रयोग नभएको भनि विवरणमा जानकारी गराएको साथै ८२.८३ % घरपरिवारले सम्बन्धित प्राङ्गरिक मल परम्परागत रुपमा आफैले तयार गर्ने गरेको बताउनुले पनि वर्तमान कृषि कार्य विशुद्ध परम्परागत रुपमा सञ्चालन हुँदै आएको पाइएको छ । तसर्थ यस स्थानलाई व्यवसायीक कृषि कार्यमा अधि बढाउन आधुनिक ज्ञान र शिपको साथ

स्थानिय घरपरिवारलाई सुनिश्चित बनाउने गरिएको योजना तर्जुमा गरी कार्यान्वयनमा ल्याउन अनिवार्य देखिएको छ ।

उल्लेखित विषय वस्तुको विवरण तालिका नं. ३८ र ३९ मा उल्लेख गरिएको छ ।

तालिका नं. ३८: विउविजन, मलखादको प्रायेगका आधारमा घरपरिवार विवरण:

क्र.सं.	विवरण	अवस्था	घरपरिवार संख्या	%
१	आवश्यक विउ विजन तथा विरुवाको उपलब्धता	रहेको	५००	६०.०२
		नरहेको	३००	३६.०२
		नखुलेको	३३	३.९६
जम्मा			८३३	१००.०
२	मलको उपलब्धता रहेको नरहेको	रहेको	८००	९६.०३
		नरहेको	१५	१.८१
		नखुलेको	१८	२.१६
जम्मा			८३३	१००.०
३	मलको उपलब्धता रहेको भए त्यसको प्रकार	प्राङ्गरिक	६९०	८२.८३
		रासायनिक	१०	१.२१
		नखुलेको तथा नरहेको	१३३	१५.९६
जम्मा			८३३	१००.०
४	मल प्राप्त हुनेश्रोत	आफ्नै	६९०	८२.८३
		सहकारी	०	०.०
		समुह	०	०
		अन्य	१०	१.२१
		नखुलेको तथा नरहेको	१३३	१५.९६
जम्मा			८३३	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

तालिका नं. ३९ किटनाशक विषादीको प्रयोगका आधारमा घरपरिवार विवरण:

क्र.सं.	किटनाशक विषादीको प्रयोग गर्ने	घरपरिवार संख्या	%
१	गरेको	१९०	२२.८२
२	नगरेको	६१०	७३.२२
३	नखुलेको	३३	३.९६
जम्मा		८३३	१००.०

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

६.१७ बजारीकरण तथा बजारको उपलब्धता:

कृषि तथा पशुपन्छी पालनबाट उत्पादन भएको चिज वस्तुको विक्रि वितरणकालागि बजार एक अपरिहार्य सर्त हो । हाल सम्म पनि माडसेबुड गाउँपालिकामा वडा नं. ३ का स्थानियवासी पूर्ण रूपले व्यवसायिक कृषि तथा पशुपन्छी पालनमा सम्लग्न हुन सकेको अवस्था छैन । परम्परागत रूपमा गरिदै आएको खाद्य वस्तु तथा कृषि तथा पशुपन्छी बालीबाट उत्पादित वस्तुहरु आफुलाई वर्षभरी खान पुग्ने जति राखेर बाँकी मात्र स्थानिय बजारमा वा घरघरमा आउने खरिदकर्ताहरुलाई विक्रि वितरण गर्ने गरेको अवस्था छ । ५७.६२ % घरपरिवारले आफ्ना उत्पादन बजार तथा उद्योगमा विक्रि गर्ने गरेको, करिब ५७.६२ % घरपरिवारले विशेष गरी मासु (खसी, कुखुरा) तथा दुध उत्पादन गरी नजिकमा रहेको चत्तुरे,दमक र चिसापानी बजारमा विक्रि वितरण गर्ने गरेको जानकारी उपलब्ध गराएको अवस्था छ । तसर्थ व्यवसायिक रूपमा कृषि तथा पशुपन्छी पालनमा स्थानियवासीलाई अभिप्रेरित गरी उत्पादन तथ उत्पादकत्व

अभिवृद्धि गर्न आधुनिक प्रविधिको प्रयोग र कृषकहरुबाट उत्पादन गरिएको वस्तुहरुको सुनिश्चित बजार सञ्जालको विकास गर्न अनिवार्य देखिएको छ । वस्तुको उत्पादन तथा विक्रिवितरण र बजार सम्बन्धी विवरण तालिम नं. ४० मा उल्लेख गरिएको छ ।

तालिका नं. ४०: उत्पादन र बजार सञ्जाल सम्बन्धी घरपरिवार विवरण :

क्र.सं.	विवरण	अवस्था	घरपरिवार संख्या	%
१	आफ्ना उत्पादन बजार तथा उद्योगमा विक्रि गर्ने गरेको नगरेको	गरेको	४८०	५७.६२
		नगरेको	३०४	३६.४९
		नखुलेको	४९	५.८८
	जम्मा		८३३	१००.०
२	आफ्ना उत्पादन बजार तथा उद्योगमा विक्रि गर्ने गरेको भए	अलैचि, मासु ,दुध ,अमिसो	४८०	५७.६२
		नखुलेको तथा नगरेको	३५३	४२.३८
	जम्मा		८३३	१००.०
३	नजिकमा रहेका बजार, व्यापारिक केन्द्र	दमक	१८०	२१.६०
		चत्तुरे	२००	२४.०२
		चिसापानी	१००	१२.०१
		नखुलेको तथा नगरेको	३५३	४२.३७
जम्मा		८३३	१००.०	

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

६.१८ कृषि तथा पशुपन्छी पालनमा घरपरिवारको रुची:

कुनै पनि पेशा व्यवसायमा व्यक्तिगत रुची रहन सकेन भने त्यसले प्रतिफल दिन कठिन हुन जान्छ । माडसेबुड गाउँपालिका वडा नं. ३ का स्थानियवासीले वर्तमानमा अपनाईरहेको पेशा व्यवसाय मध्ये कुनमा बढी अभिरुची छ र भविष्यमा व्यवसायिक रुपमा कुन व्यवसायलाई अघि बढाउन ईच्छा जाहेर गर्नुहुन्छ भनि कुनै ३ वटा क्षेत्र रोजनकालागि अनुरोध गरिएकोमा (७२.७५%) घरपरिवारले अन्नबालीलाई प्राथमिकतामा राखेको, २८.७२ %) घरपरिवारले तेलहनबालीमा अभिरुची व्यक्त गरेको, ५१.४३%) परिवारले तरकारीबालीलाई विपेश जोड दिएको, १८.२७%) फलफूल खेतिलाई आफ्नो महत्वपूर्ण रोजाईमा राखेको, ७२.७५ %) घरपरिवारले पशुपालनलाई प्राथमिकतामा राखेको, ५.०९ %) घरपरिवारले मात्र पन्छीपालनलाई प्राथमिकतामा राखेको पाईएको छ । माछापालन भने कसैको रोजाईमा नपरेको देखिन्छ भने एकै परिवारले समेत २ वा २ भन्दा बढी पेशा व्यवसायलाई आफ्नो रोजाई भित्र राखेको अवस्था देखिन्छ । जेहोस दुधको लागि गाईपालन र भैसी पालन साथै मासुका लागि खसिवाखा र कखुरा प्रथम रोजाई भित्र रहेको देखिन्छ भने फलफूलमा केरा,सुपारी,नरीवल,सुन्तला र कागति खेति साथै तरकारीमा टमाटर,बन्दाकोवी तथा फुलकोवी,गाजर र मुला खेतिलाई विशेष रुपमा अपनाउन खोजेको अवस्था छ । अन्नबालीको हकमा मकै र कोदो खेति विशेष रोजाईमा रहेको अवस्था देखिन्छ । प्राप्त विवरणका आधारमा स्थानियवासीको रोजाईमा रहेका पेशा व्यवसाय मध्ये सबै भन्दा बढी रुचीको क्षेत्र भनेको तरकारी खेती, पशुपालन र अन्नबाली रहेको छ । उपरोक्त विवरणहरु तालिका नं. ४१ मा उल्लेख गरिएको छ ।

तालिका नं. ४१ : कृषि तथा पशुपन्छीको व्यवसायिक खेतिमा रहेको प्राथमिकताका आधारमा घरपरिवार विवरण :

क्र.सं.	प्राथमिकता प्राप्त	घरपरिवार संख्या	%
१	अन्न बाली	५५५	७२.७५
२	तेलहन बाली	२२०	२८.७२
३	तरकारी बाली	३९४	५१.४३
४	फलफूल बाली	१४०	१८.२७
५	पशुपालन	५५५	७२.७५

६	पन्छि पालन	३९	५.०९
७	अन्य	१६	२.०८
जम्मा		८३३	१००.००

श्रोत: व्यवसायिक कृषि सम्भाव्यता अध्ययन घरपरिवार सर्वेक्षण, २०७६

६.१९ विशेष अवस्था: माडसेबुड गाउँपालिका वडा नं. ३ का वडाबासीले राखेका उल्लेख्य विषय वस्तुहरु देहाय बमोजिम रहेका छन्

- कृषिको व्यवसायिकीकरणकालागि कहिँ कतै बाट कुनै पनि अनुदान प्राप्त नगरेको
- नजिकमा कुनै पनि उद्योग वा प्रशोधन केन्द्रहरु नरहेको
- व्यवसायिक कृषिका लागि स्थानिय तहले कुनै नीति, योजना तथा कार्यविधि बनाएको नबनाएको विषयमा जानकारी नभएको र बनाउने सम्भावना भने रहेको उल्लेख गरेको
- स्थानिय तहबाट कस्तो सुविधा उपलब्ध होस भन्ने चाहाना छ, भन्ने जिज्ञासामा कुनै पनि उत्तर प्राप्त नभएको
- व्यवसायिक कृषि कार्यकालागि स्थानिय तहले छुट्टिएको बजेटको बारेमा कसैलाई पनि थाहा नभएको

६.२० संस्थागत अध्ययन विवरण:

कृषि तथा पशुपन्छी पालनको कार्य व्यवसायिक रुपमा सम्भव रहेको छ या छैन भन्ने विषयलाई लिएर माडसेबुड गाउँपालिका वडा नं. ३मा स्थापित रही कार्य गरिरहेका सहकारी संस्थाहरु मध्ये उत्तरे कृषि तथा पशुपालन सहकारी संस्था र श्री युनिक कृषि बहुउदेश्य सहकारी संस्था लि. जानकारी लिईएको थियो। सम्बन्धित सहकारी संस्था बाट प्राप्त विवरण र घरपरिवार सर्वेक्षण मार्फत ८३३ घरपरिवारबाट प्राप्त विवरणको तुलनात्मक अध्ययन गर्दा अधिकांस विवरणहरुमा समानता पाईएको छ। समुद्र सतहबाट करिब १५०० मिटरको उचाईमा अवस्थित माडसेबुड गाउँपालिका वडा नं. ३ को सबै क्षेत्र पहाडि भूभागमा रहेको भएता पनि समसितोष्ण हावापानी समेतका कारणले कृषि उत्पादनको हिसाबले अत्यन्तै उर्वर क्षेत्रको रुपमा रहेको दुवै संस्थाको विवरणमा उल्लेख गरिएको साथै पूर्वाधार र सेवा प्रवाहको राम्रो व्यवस्थापन गर्न सके यस वडालाई कृषि तथा पशुपन्छी विकासको हवको रुपमा स्थापित गर्न सकिने प्रसस्त सम्भावना रहेको राय प्राप्त हुन आएको छ। यसको विवरण तालिका नं. ४२ देखि ४७ सम्ममा उल्लेख गरिएको छ।

तालिका नं. ४२: लैङ्गिकताका आधारमा सम्लग्न सदस्य संख्या

क्र.सं.	उत्तरे कृषि तथा पशुपालन सहकारी संस्था			श्री युनिक कृषि बहुउदेश्य सहकारी संस्था लि.		
	लैङ्गिक	संख्या	%	लैङ्गिक	संख्या	%
१	महिला	१६	१९.७५	महिला	३८	३६.८९
२	पुरुष	६५	८०.२५	पुरुष	६५	६३.११
जम्मा		८१	१००.०	जम्मा	१०३	१००.०

श्रोत: संस्थागत अध्ययन विवरण, माडसेबुड वडा नं. ३, २०७६

तालिका नं. ४३: संस्थामा आबद्ध जातजातिको जनसाङ्ख्यिक विवरण:

क्र.सं.	उत्तरे कृषि तथा पशुपालन सहकारी संस्था			श्री युनिक कृषि बहुउदेश्य सहकारी संस्था लि.		
	जातजाती	संख्या	%	जातजाती	संख्या	%
१	जनजाती	८१	१००	जनजाती	९७	९४.१८
	०	०	०	ब्राम्हण क्षेत्री	४	३.८८
	०	०	०	दलित	१	०.९७

			मधेशी	१	०.९७
जम्मा	८१	१००.०		१०३	१००.०

श्रोत: संस्थागत अध्ययन विवरण, माडसेबुड वडा नं. ३, २०७६

तालिका नं. ४४ सम्बन्धित संस्थामा आवद्ध जातजातीले अपनाएको पेशा सम्बन्धी विवरण :

क्र.सं.	जातजातिले अपनाएको पेशा	घरपरिवारमा आवद्ध जनसंख्या	
		उत्तरे कृषि तथा पशुपालन सहकारी संस्था	श्री युनिक कृषि बहुउद्देश्य सहकारी संस्था लि.
१	कृषि	८१	९३
२	पशुपन्छी पालन	८१	१०३
३	उद्योग	२	२०
४	व्यापार	५	१०
५	नोकरी	२	१०
६	अन्य	०	०
	जम्मा	८१	१०३

श्रोत: संस्थागत अध्ययन विवरण, माडसेबुड वडा नं. २, २०७६

तालिका नं. ४५: कृषि पेशामा संलग्नको विवरण :

क्र.सं.	कृषि पेशाको क्षेत्र	उत्तरे कृषि तथा पशुपालन सहकारी संस्था		श्री युनिक कृषि बहुउद्देश्य सहकारी संस्था लि.		वर्तमानमा गरिरहेको व्यवसायको प्रकृति (आधुनिक / परम्परागत)
		घरपरिवार संख्या	वार्षिक उत्पादन के.जी	घरपरिवार संख्या	वार्षिक उत्पादन के.जी	
१	अन्न बालि					
	१.१ धान	४०	८०००	१२	६०००	परम्परागत
	१.२ मकै	७०	१५०००	९३	२८०००	परम्परागत
	१.३ गहुँ	०	०	६	१००	परम्परागत
	१.४ कोदो	३०	१५००	४०	४००	परम्परागत
	१.५ फापर	०	०	०	०	परम्परागत
२	तेलहन					परम्परागत
	२.१ तोरी	०	०	१५	३००	परम्परागत
	२.२ भटमास	४०	४००	१२	१८०	परम्परागत
३	३.१ अलैची	१२	२००	९५	१४००	परम्परागत
	३.२ अम्लिसो	७०	१४०००	१०३	१६०००	परम्परागत
	३.३ चिया	०	०	०	०	परम्परागत
	३.४ अदुवा	६०	५०००	९५	३४००	परम्परागत
	३.५ बेसार	७०	१६०	५	२०	परम्परागत
४	तरकारी					परम्परागत
	४.१ फुलकोवी	३०	६०००	५०	१००००	परम्परागत
	४.२ बन्दाकोवी	३५	७०००	५०	१००००	परम्परागत
	४.३ आलु	७०	७०००	१०३	२०६००	परम्परागत
	४.४ मुला	७०	७००	५०	५००	परम्परागत
	४.५ स्कुस	७०	१००००	१०३	५०००	परम्परागत
	४.६ काका	७०	२०००	१०३	२०००	परम्परागत
	४.७ फर्सी	७०	२०००	८०	५०००	परम्परागत

	४.८ सिमि	७०	२८०	८०	२००	परम्परागत
५	फलफूल					
	५.१ किवि	०	१००	०	०	सामान्य आधुनिक
	५.२ नास्पती	१०	८००	२०	२०००	परम्परागत
	५.३ भुई स्युड			२०	९००	
	५.४ कागती र सुन्तला	०	०	१५	११००	परम्परागत

श्रोत: संस्थागत अध्ययन विवरण, माडसेबुड वडा नं.३, २०७६

तालिका नं ४६: वडा स्तरमा पशुपन्छी पालन व्यवसायमा संलग्नको बर्गिकृत विवरण :

क्र.सं.	पशुपालन व्यवसायको क्षेत्र	उत्तरे कृषि तथा पशुपालन सहकारी संस्था		श्री युनिक कृषि बहुउद्देश्य सहकारी संस्था लि.		वर्तमानमा गरिरहेको व्यवसायको प्रकृति (आधुनिक / परम्परागत)
		घरपा रवार संख्या	वार्षिक उत्पादन के.जी	घरपरिवार संख्या	वार्षिक उत्पादन के.जी.	
१	१.१ गाईपालन	६५	३१५००	९५	६८५००	परम्परागत
	१.२ भैसीपालन	१	१०००	६०	१००००	परम्परागत
	१.३ बाख्रापालन	५०	४०००	१०३	८२४०	परम्परागत
	१.४ कुखुरापालन	२०	१५०	१०३	६००	परम्परागत
	१.५ हाँस			२०	१००	
	१.६ माछा			५	३५०	
	१.७ मौरी			५	१५०	
	१.८ सुगुर बंगुर	३०	३००	९५	८०००	परम्परागत
२	पशु आहाराको उपलब्धता	श्र उत्तरे कृषि तथा पशुपालन सहकारी संस्था		श्री ईभाङ्ग कृषि सहकारी संस्था		
२.१	डालेघाँस	रहेको		रहेको		
२.१.१	डालेघाँसको प्रकार	निवारो, बर, अम्लिसो, बाँस,दुदिलो टांकी, कोटमिरो, खनिउ र किम्बु		निवारो, बर, अम्लिसो, बाँस,दुदिलो टांकी, कोटमिरो, खनिउ र किम्बु		
२.२	भुईघाँस	रहेको		रहेको		
२.२.१	भुईघाँसको प्रकार	हुस, वन्सो, खरुकी, सालीम्बो र अन्य		हुस, वन्सो, खरुकी, सालीम्बो र अन्य		
२.२.२	पशुचरनकालागि चरन क्षेत्रको उपलब्धता	नरहेको		रहेको		
३	पशु उत्पादन विक्रि वितरणका लागि बजारको उपलब्धता	रहेको		रहेको		

श्रोत: संस्थागत अध्ययन विवरण, माडसेबुड वडा नं. ३, २०७६

तालिका नं. ४७: सम्बन्धित वडामा उपलब्ध सेवा सुविधा सहितको विवरण :

क्र.सं.	उल्लेख गर्नु पर्ने विवरणको नाम	विवरण	
		उत्तरे कृषि तथा पशुपालन सहकारी संस्था	श्री युनिक कृषि बहुउद्देश्य सहकारी संस्था लि.
१	व्यवसायिक कृषि कार्यका लागि उपलब्ध जग्गाको क्षेत्रफल	५०० रोपनी	७२५ रोपनी
२	जग्गाको प्रकार	भिरालो	भिरालो
२.१	स्थानिय तहमा रहेको खाली जग्गा	*	*
२.२	नदि तथा खोलाले धार परिवर्तन गरी छाडेको	३००	१००
२.३	सामुदायिक बनले ओगटेको पर्ती जग्गा	*	*
२.४	नेपाल सरकारको नाममा रहेको जग्गा	७५	२० रोपनी
२.५	व्यक्तिगत नम्बरी जग्गा	व्यक्तिगत नम्बरी	व्यक्तिगत नम्बरी
३	जग्गा जमिनको प्रकृति		
३.१	भिरालो	भिरालो	भिरालो
३.२	समतल		
४	माटोको प्रकार	*	*
४.१	दुमट	दुमट	दुमट
४.२	बलौटे	बलौट	बलौटे
४.३	बलौटे दुमट	बलौटे दुमट	बलौटे दुमट
४.४	चिम्ट्याइलो	चिम्ट्याइला	चिम्ट्याइलो
५	सिँचाइको सुविधा	रहेको	रहेको
५.१	पुगेको	*	*
५.२	नपुगेको	नपुगेको	नपुगेको
५.३	नपुगेको भए पुग्ने सम्भावना रहेको	रहेको	रहेको
५.४	सम्भावना रहेको भए स्रोत र दुरी	सिचाई १५ मि.	ताम खोला र रतुवा खोला
६	यातायात सुविधा पुगेको वा नपुगेको	पुगेको	पुगेको
६.१	पुगेको भए		
६.१.१	कच्चि सडक	कच्चि सडक	कच्चि सडक
६.१.२	ग्रभेल सडक	*	*
६.१.३	कालो पत्रे वा पक्कि सडक	*	*
६.१.४	सडकको चौडाई	७ मि.	७ मि.
६.१.५	एप्रोच सडकहरुको नाम	चिसापानी दमक सडक	चिसापानी दमक सडक
६.१.६	सडकको लम्बाई	१७ कि.मि	१४ कि.मि
६.१.७	सडकको किसिम	*	*
६.१.८	सडक सुविधा नपुगेको भए पुग्ने सम्भावना रहेको नरहेको	*	*
६.१.९	समवना रहेको भए कस्को लगानीमा		
६.१.१०	वडा बाट सवै भन्दा नजिकको राजमार्गको नाम	महेन्द्र राजमार्ग	महेन्द्र राजमार्ग
७	गाउँ/नगरपालिकाको केन्द्रबाट वडा कार्यालयको दुरी	७ कि.मि	७ कि.मि
८	कृषिको व्यवसायिककरणले रोजगारी सृजना र आय आर्जनमा पुऱ्याउने योगदान कति होला?	सामान्य	सामान्य

८.१	कृषिबाली तथा पशुबालीको विमा गर्ने गरेको वा नगरेको	नगरेको	नगरेको
९	वर्तमानमा गरिरहेको कृषि बालि बाहेक अन्य के के को सम्भावना रहेको छ	पशुपालन र फलफुल	पशुपालन
१०	कृषिको व्यवसायिकीकरणका लागि वर्तमानमा उपलब्ध यन्त्र उपकरणहरु	*	*
११	थप कृषि यन्त्र उपकरणहरुको आवश्यकता रहेको नरहेको	रहेको	रहेको
११.१	आवश्यक रहेको भए कस्ता कस्ता थप कृषि यन्त्र उपकरणहरुको चाहिने हो नाम उल्लेख गर्ने	मिनि टिलर, ट्र्याक्टर, ड्रायर मेसिन	मिनि टिलर, ट्र्याक्टर र चाप कटर
१२	विद्युत सेवा पुगेका घरपरिवार संख्या	रहेको	रहेको
१३	खानेपानी सेवा पुगेका घरपरिवार संख्या	रहेको	रहेको
१४	टेलिफोन सेवा पुगेका घरपरिवार संख्या	रहेको	रहेको
१५	नेट ईन्टरनेट सेवा पुगेका घरपरिवार संख्या	७	५
१६	बैंक वित्तीय संस्थाको संख्या	रहेको	रहेको
१७	लघुवित्त संस्थाको संख्या	रहेको	रहेको
१८	बचत तथा ऋण सहकारी संस्थाको संख्या	रहेको	रहेको
१९	लगानी तथा स्रोतको सम्भावना	रहेको	रहेको
१९.१	सम्भावना रहेको भए		
१९.१.१	बैंक तथा वित्तीय संस्था बाट	रहेको	रहेको
१९.१.२	लघु वित्त संस्था बाट	रहेको	रहेको
१९.१.३	सहकारीबाट	रहेको	रहेको
१९.१.४	समुहबाट	रहेको	रहेको
१९.१.५	साहु महाजनबाट	रहेको	रहेको
१९.१.६	स्वलगानीबाट	रहेको	रहेको
१९.१.७	अन्य	*	*
२०	जनशक्तिको उपलब्धता	हुने	हुने
२०.१	जनशक्तिको उपलब्धता हुने भए कहाँबाट	*	आफनै परिवारको सदस्य
२०.१.१	स्थानिय स्तरमा	हुने	*
२०.१.२	देश भित्रै तर छिमेकी तथा अन्य स्थानिय तहबाट	*	देश भित्रै तर छिमेकी तथा अन्य स्थानिय तहबाट
२०.१.३	विदेशबाट	*	*
२१	व्यवसायिक कृषि विकासको स्वरुप कस्तो हुने सम्भावना छ?	*	*
२१.१	एकल वा विशुद्ध पारिवारिक	एकल वा विशुद्ध पारिवारिक	एकल वा विशुद्ध पारिवारिक
२१.२	सामुहिक	*	सामुहिक
२१.३	सहकारी	*	*
२१.४	निजी क्षेत्र -प्रा.लि.)	*	
२१.५	अन्य भए उल्लेख गर्ने	*	
२२	कृषि व्यवसायकालागि आवश्यक विउविजन तथा विरुवाको उपलब्धता रहेको नरहेको	नरहेको	नरहेको
२२.१	रहेको भए कुन कुन को ?		*
२३	मलको उपलब्धता रहेको नरहेको	रहेको	रहेको

२३.१	रहेको भए त्यसको प्रकार र मात्रा		*
२३.१.१	प्राङ्गरिक मल	प्राङ्गरिक मल	प्राङ्गरिक मल
२३.१.२	रासायनिक मल		
२३.२	मल प्राप्त हुने श्रोत (व्यवसायी आफैले / सहकारी / समुह वा अन्य स्रोत)	व्यवसायी आफैले	व्यवसायी आफैले
२४	किटनासक औषधीको उपलब्ध रहेको नरहेको	नरहेको	नरहेको
२५	नजिकमा रहेका बजार, व्यापारिक केन्द्रको दुरी	१७ कि.मि	१४ कि.मि.
२५.१	नजिकमा रहेका बजार तथा व्यापारिक केन्द्रको नाम	दमक,पञ्चिम र चत्तुरे	दमक,पञ्चिम र चत्तुरे
२६	व्यवसायीक कृषिकालागि स्थानिय तहले कुनै नीति, योजना तथा कार्यविधि बनाएको नबनाएको	*	*
२६.१	बनाएको भए कुन कुन क्षेत्रलाई समेटेको छ ?	*	*
२६.२	नबनाएको भए बनाउने सम्भावना	*	*
२७	व्यवसायीक कृषि कार्यकालागि स्थानिय तहले विनियोजना गरेको बजेट	*	*
२७.१	गाउँपालिका स्तरमा	*	*
२७.२	वडा स्तरमा	*	*
२७.३	संघीय वा प्रदेश सरकारको अनुदान	*	*
२८	विगतमा कृषि कार्यकालागि प्राप्त अनुदान	*	*
२८.१	यस भन्दा पहिले अनुदान पाउने घरपरिवारको संख्या	*	*
२८.२	जम्मा प्राप्त अनुदान	*	*
२९	वर्तमानमा व्यवसायीक कृषि कार्यहरु भई रहेको नरहेको	सामान्य	*
२९.१	भईरहेको भए कुन कुन व्यवसायी कृषि कार्य	डेरी, पशुपालन	*
२९.२	व्यवसायीक कृषि कार्यमा सम्लग्न घरपरिवार	रहेको	*
३०	तपाईंको वडामा कृषि उत्पादनमा आधारित कुनै उद्योग सञ्चालनमा रहेका नरहेको	रहेको	रहेको
३०.१	रहेको भए कुन कुन	डेरी र मिल	डेरी र मिल
३०.२	उत्पादन क्षमता कति	४००००	२४००००
३०.३	उत्पादित वस्तु विक्री हुने स्थान	दमक	दमक
३१	यस क्षेत्रमा कृषिको व्यवसायिककरणका लागि मुख्य रुपले प्राथमिकता दिनु पर्ने कम्तिमा ३-३ वटा क्षेत्रको नाम उल्लेख गर्नुहोस (प्रमुख प्राथमिकताबाट सुरु गर्ने)		
३१.१	अन्न बालि:	तेस्रो	तेस्रो
३१.२	तेलहन बालि:		
३१.३	तरकारी बालि:	प्रथम	दोस्रो
३१.४	फलफूल बालि:		
३१.५	पशुपालन:	दोस्रो	प्रथम

श्रोत: संस्थागत अध्ययन विवरण, माडसेबुड गा.पा. वडा नं. ३, २०७६

नोट:* विवरण उपलब्ध नभएको

६.२१ समुहगत छलफल र समुह कार्यबाट प्राप्त अध्ययन विवरण :

माडसेबुङ गाउँपालिका वडा नं. ३ मा कृषि तथा पशुपन्छी पालनलाई व्यवसायिक बनाउन सकिने सम्भावना के कस्ता रहेको -व्यवसायिक कृषि उत्पादनको पूर्व सम्भाव्यता अध्ययन) छन् भन्ने विषयलाई लिएर सम्बन्धित वडाका कृषक तथा कृषक समूह र सहकारीका प्रतिनिधि साथै स्थानियबासी, सम्बन्धित वडाका जनप्रतिनिधिसँग दुई स्थानमा दुई दिन छलफल गरिएको थियो । उक्त छलफल कार्यक्रममा सहभागिहरुलाई श्रोत व्यक्ति बाट व्यवसायिक कृषिमा नेपाल सरकारका नीति तथा कार्यक्रम र भावि लक्ष्य र सम्भावनाका विषयमा जानकारी समेत गराईएको थियो । उक्त जानकारी पश्चात उपस्थित व्यक्तिहरुलाई तालिका नं. ४८ मा उल्लेख गरिएका जिज्ञासा राखि त्यसमा समूहको धारणा माग गरिएको थियो । दुई दिनमा २ वटा मुख्य समूहका ९ वटा उपसमूह तयार गरी सबै उपसमूह बाट एकै प्रकारका जिज्ञासामा जानकारी लिने कार्य गरिएको थियो । यसरी समूह समूह बाट यस वडाको वर्तमान वस्तुस्थितिसँग सम्बन्धित ९ वटा र भावि योजना के कस्तो छ भन्ने विषयका ७ वटा जिज्ञासा मार्फत व्यवसायिक कृषि विकास कार्यक्रमको भावि सम्भावनाको अवस्थाका बारेमा जानकारी प्राप्त गरियो । यस अध्ययन बाट समेत माडसेबुङ गाउँपालिका वडा नं. २ लाई कृषि तथा पशुपन्छी पालनको हकको रुपमा स्थापित तथा विकसित गर्न सकिने थुप्रै सम्भावनाहरु रहेका तर उक्त व्यवसायलाई व्यापक रुप प्रदान गरी उत्पादन र उत्पादकत्व वृद्धि गर्नकालागि गरिनु पर्ने थुप्रै विषय वस्तु बाँकि रहेकाले त्यसकालागि कृषक, स्थानिय, प्रदेश तथा संघीय सरकारको उत्तिकै जिम्मेवारी रहेको विषय अध्ययनबाट देखिन आएको छ । कृषि तथा पशुपन्छी पालनकालागि आधुनिक प्रविधिको विकास र अवलम्बन सबैको चाहाना रहेको देखिन्छ । अध्ययनको सिलसिलामा यसरी गरिएको छलफल कार्यक्रमबाट वडा नं. ३ वका स्थानियबासीले ९ वटा उपसमूह मार्फत व्यक्त गरेका विषय वस्तु र सम्भावित अवस्थाका बारेमा प्राप्त जानकारी तालिका नं. ४८, ४९ र ५० मा उल्लेख गरिएको छ ।

तालिका नं. ४८: समूहमा राखिएका जिज्ञासाहरु

क.सं.	जिज्ञासाहरु	
	वर्तमान वस्तुस्थिति	भावि योजना
१	वर्तमानमा उत्पादन भई रहेका वस्तुहरु	सम्भावित कृषि उत्पादनहरु
२	माटोको गुणात्मक अवस्था	प्रविधिको प्रयोगमा जनइच्छा र चासो
३	सिचाईको सुविधा	संघीय, प्रदेश तथा स्थानिय सरकारको परिकल्पना र योजना
४	मलखादको उपलब्धता र प्रकार	जनशक्तिको व्यवस्थापन
५	किटनासक औषधिको उपलब्धता र प्रकार	बजारको पहुँच विस्तारमा अवलम्बन गर्नु पर्ने कार्यक्रम
६	बजारको उपलब्धता र मूल्य श्रृङ्खला	आर्थिक सहयोग र पहुँच
७	जनशक्तिको उपलब्धता र ईच्छा	अन्य थप
८	वर्तमान प्रविधि र प्रयोग	
९	गाउँपालिकाको योजना	

तालिका नं. ४९: वर्तमान वस्तु स्थितिका बारेमा प्राप्त जानकारी

क.सं.	जिज्ञासा तथा उत्तरहरु	
	वर्तमान वस्तुस्थिति	उत्तरहरु
१	वर्तमानमा उत्पादन भई रहेका वस्तुहरु	<ul style="list-style-type: none"> ● अन्न बालीमा: धान मकै, कोदो, गहुँ ● फलफूल बालीमा: केरा,सुपारी,नरीवल एवोकाडो, सुन्तला, कागती, भुई स्याउ, आल्चा, काँका र कफि ● तेलहन बालीमा: तोरी, भटमास ● दालहनमा: मास तथा मश्याम दाल ● नगदेबालीमा: अलैचि, अम्लिसो, अदुवा ● तरकारीबालीमा: आलु, सिमि बोडी, टमाटर,मटर, लसुन, प्याज, साग, मुला,

		<p>फर्सी, स्कुस, काँका, अकबरे खोर्सानी, गाजर, कोवी</p> <ul style="list-style-type: none"> ● पशुपन्छी पालन तथा पशुपन्छी उत्पादन क. पशुपन्छी पालन: गाई भैसी, बाखा, भेडा, कुखुरा, सुँगुर, हाँस, माछा पालन खं पशुपन्छी उत्पादन: दुध, घ्यू, छर्पी, महि, दहि, मासु तथा माछा
२	माटोको गुणात्मक अवस्था	<ul style="list-style-type: none"> ● बलौटे, चिम्टे, दुमट, लिसाईलो, रुखो र कालो माटो आदि ● माटाको गुणस्तर राम्रो छ । ● सामान्यतया Soilt test गरिएको छैन । ● ज्ञानको अभाव (अनविज्ञता)
३	सिचाईको सुविधा	<ul style="list-style-type: none"> ● पानीको श्रोत प्रसस्त भएको तर प्रसस्त र प्रभावकारी रूपमा प्रयोगमा आउन नसकेको ● कूलो, स्प्रिङ्गकुलर, थोपा सिचाई ● सिचाईको सुविधा केहि स्थानमा पर्याप्त पुगेको, कुनै कुनै ठाउँमा ५० % जति मात्र पुगेको, केहिमा नपुगेको
४	मलखादको उपलब्धता र प्रकार	<ul style="list-style-type: none"> ● अधिकतम क्षेत्रमा गोठको मल वा गोबर मलको प्रयोग ● प्राङ्गरिक कम्पोष्ट मल, खाल्टे मलको समेत प्रयोग ● धेरै जसो स्थानमा रासायनिक मलको प्रयोग नभएको ● कतै कतै न्यून प्रतिशतमा रासायनिक मलमो प्रयोग भएको
५	किटनासक औषधिको प्रयोग	<ul style="list-style-type: none"> ● अधिकांस स्थानमा किटनासक विषादीको प्रयोग नभएको ● कुनै कुनै स्थानमा मात्र न्यून रूपमा भएको ● किटनाशक औषधिकहरु -मलाथिन, पोटास साथै स्थानिय तवरबाट बनाइएको औषधिमा तितेपातीको भोल, गहुँत, खरानी आदि
६	बजारको उपलब्धता र मूल्य श्रृंखला	<ul style="list-style-type: none"> ● उपयुक्त बजारको उपलब्धता नभएको ● अलैची स्थानियबजारमा तथा डि.डि.सि लाई दूध विक्री गर्ने गरिएको ● मूल्य अति न्यून पाईरहेको अवस्था ● निवन मूल्यको निर्धारण छैन ● पर्याप्त उत्पादन नभएको कारण स्थानिय स्तरमा खपत हुने र कमै मात्र बाह्य निर्यात हुने गरेको
७	जनशक्तिको उपलब्धता र ईच्छा	<ul style="list-style-type: none"> ● जनशक्तिको उपलब्धता रहेको तर सदुपयोग नभएको ● सिपयुक्त जनशक्तिको अभाव रहेको ● कृषि तथा पशु प्राविधिकहरु आंशिक रूपमा मात्र उपलब्ध रहेको ● ज्यालाको निवन दर नभएको
८	वर्तमान प्रविधि र प्रयोग	<ul style="list-style-type: none"> ● खनजोत - गोरुको प्रयोग, तथा स्थानिय स्तरका कुटो, कोदालो, हलो लगायतका परम्परागत औजारहरु ● खासै मात्रामा न्यूनतम रूपमा मिनिमिटर वा हाते ट्याक्टर बाहेक आधुनिक प्रविधिको प्रयोग भएको छैन
९	गाउँपालिकाको योजना	<ul style="list-style-type: none"> ● आंशिक रूपमा मात्र रहेको बुझिन्छ ● अहिलेसम्म कुनै पनि ठोस योजना नभएको ● सम्पूर्ण कृषि लगायत विकाशमा सुचना संचारको अभाव

तालिका नं. ५०: यस क्षेत्रलाई कृषि तथा पशुपालनको हवको रुपमा विकास गर्न भावि योजना बारे जानकारी :

क.सं.	जिज्ञासा तथा उत्तरहरु	
	भावि योजना	उत्तरहरु
१	सम्भावित कृषि उत्पादनहरु	<p>आधुनिक तरिकाले कृषि तथा पशुपन्छी बाली लगाउने जसमा देहाय बमोजिमका बालीहरुको सम्भवना रहेको अवस्था देखिएको छ ।</p> <ul style="list-style-type: none"> ● अन्न बालीमा: धान, मकै, कोदो, गहुँ र फापरको राम्रो सम्भावना रहेको साथै धान र मकै खेतीलाई भने तत्कालै थप विस्तार गर्न सकिने ● फलफूल बालीमा: कफि, केरा, सुपारी, नरीवल, अनार, एवोकाडो, कागती, भुई स्याउ, आल्चा, नासपती, आरु र ठेकाफलहरुको राम्रो सम्भावना रहेको तथा कफि खेतीलाई भने तत्कालै थप विस्तार गर्न सकिने ● तेलहन बालीमा: तोरी, भटमास ● दालहनमा: मास तथा मश्याम दाल ● नगदेबालीमा: अलैची, अम्लिसो र अदुवा खेती राम्रो रहेका र थप आधुनिक प्रविधि सहित यीनिहरुको थप विस्तार गर्न सकिने ● तरकारीबालीमा: आलु, सिमि बोडी, टमाटर, मटर, लसुन, प्याज, साग, मुला, फर्सी, स्कुस, काँका, अकबरे खोर्सानी, गाजरा कोवी, टमाटर तथा सिस्नुको राम्रो सम्भवना रहेको तथा टमाटर खेतीलाई तत्कालै थप विस्तार गर्न सकिने ● पशुपन्छी उत्पादन: दुध, घ्यू, छुर्पी, महि, दहि, मासु तथा माछाको उत्पादनको राम्रो सम्भावना रहेको र सबै क्षेत्रको विस्तार गर्न सकिने
२	प्रविधिको प्रयोगमा जनइच्छा चासो	<p>स्थानिय स्तरमा पहिले देखि नै रहेर कृषिमा निरन्तरता दिइरहनु हुने साथै वैदेशिक रोजगारबाट फर्किए युवाहरु र बेरोजगार रहेका युवा युवतिमा अत्याधिक इच्छा र चासो रहेको तर प्राविधिक ज्ञान र प्रयोगको क्षमता नभएकोले देहाय बमोजिमको व्यवस्थापन गर्नु पर्ने अवस्था रहेको ।</p> <ul style="list-style-type: none"> ● प्लाष्टि पोखरी, स्प्रिङ्गकुलर, ड्रिपिङ्ग इरिगेसन -थोपा सिँचाई) जस्ता प्रविधिको माग रहेको ● मल बनाउने प्रविधि रहित प्राङ्गारिक मल - गोठे मल, कम्पोष्ट मल, भर्मिकम्पोष्ट मल उत्पादन गर्ने ● हाते ट्याक्टर वा मिनिटिलर / स्प्रेयर्स / अन्य आधुनिक कृषि औजार समेतको सुविधा उपलब्ध हुनु पर्ने ● नश्लसुधार कृत्रिम गर्भाधानको व्यवस्था मिलाउनु पर्ने ● उन्नत घाँसको विस्तार गर्नु पर्ने ● गोठ सुधार तथा व्यवस्थापन गर्नु पर्ने ● दुग्ध संकलन केन्द्रको व्यवस्थापन र आधुनिक औजारहरुको उपलब्धता हुनु पर्ने ● अदुवा तथा अलैची बालीकालागि आधुनिक भट्टी तथा सुकाउने प्रविधिको व्यवस्था गरिनु पर्ने ● विद्युतिय मेशिनबाट घाँस काट्ने औजार, विरुवा छाटकाट गर्ने तथा कटिड ट्रेमिड गर्ने कैचि वा औजारहरुका व्यवस्थापन, बीउ छर्ने मेशिनहरुको व्यवस्थापन गर्नु पर्ने ● माटो परिक्षण गर्ने यन्त्रको आवश्यकता रहेको ● तेलहन बस्तुको प्रशोधन मेशिनको आवश्यकता रहेको ● दुग्ध प्रशोधन केन्द्र स्थापना गर्ने ● फलफूल प्रशोधन केन्द्र (जस्तै: किवि जाम, अरुचा जुस) ● आधुनिक प्रविधियुक्त मौसमी बेमोसमी खेति गर्ने सीको प्रवर्धन गर्ने

		<ul style="list-style-type: none"> ● सिँचाई, मलखाद औषधिको व्यवस्था गर्ने ● जैविक विषादीको प्रयोग गर्ने
३	संघीय, प्रदेश तथा स्थानिय सरकारको परिकल्पना र योजना	<ul style="list-style-type: none"> ● नयाँ नयाँ प्रविधि तथा आधुनिकीकरणकालागि योजना तर्जुमा गरिनु पर्ने ● उन्नत जातका कृषि उत्पादन तथा पशुपन्छीको उपलब्धता तथा प्रविधिको प्रयोगमा आवश्यक तालिमहरुको व्यवस्था गर्नुपर्ने ● आधुनिक कृषि औजारहरुको प्रयोग र व्यवस्थापन गर्न अभिप्रेरित गर्ने ● कृषिबाली तथा पशुपन्छी बाली विमाको सुनिश्चितता गरिनु पर्ने ● यातायात र ढुवानीको व्यवस्था हुने गरि सडक विकास र निर्माण गर्ने ● कृषि अनुसन्धान केन्द्रको स्थापना गर्ने ● कृषि प्राविधिक विद्यालयको स्थापना गर्ने ● औजार मेशिन वितरण केन्द्रको स्थापना गर्ने
४	जनशक्तिको व्यवस्थापन	<p>स्थानिय स्तरमा जनशक्ति (स्थानिय स्तरमा रहेका युवा युवती) प्याप्त भएको तर उनिहरुलाई कृषि कार्यमा आकर्षित गर्न देहाय बमोजिमको व्यवस्था गरिनु पर्ने देखिन्छ</p> <ul style="list-style-type: none"> ● आवश्यक तालिमको व्यवस्था गर्ने ● स्थानिय जनशक्तिलाई सब प्राविधिक बनाउने ● मासिक तलब समस्याअनुकुल तोक्ने तथा बनाउने ● ज्ञान तथा शिपको प्रयोगात्मक पक्षमा बढी ध्यान दिने
५	बजारको पहुँच विस्तारमा अवलम्बन गर्नु पर्ने कार्यक्रम	<p>उत्पादित वस्तुलाई बजार सम्म पुऱ्याउन तथा बजारिकरणका लागि गएको सामानको उचित विक्री वितरणको व्यवस्था मिलाउन तथा बजारको सुनिश्चितताकालागि देहाय बमोजिमका कार्य गर्न अनिवार्य देखिएको छ</p> <ul style="list-style-type: none"> ● यातायातको सुविधा हुनुपर्ने ● उचित मूल्य पाउनको निम्ती बजार सँगको सिधा सर्म्पर्कको व्यवस्था हुनुपर्ने ● उत्पादन भएका कृषि जन्य वस्तुहरुलाई सही मूल्य र निश्चित ठाउँमा विक्री वितरणको लागि बजार व्यवस्थापन गर्ने ● विज्ञापन गर्ने ● कृषि मेला तथा प्रदर्शनिको आयोजना गर्ने ● स्थानिय, प्रदेश र केन्द्रिय सरकार मार्फत राष्ट्रिय तथा अन्तराष्ट्रिय बजारहरुमा सहज पहुँतको अवसर श्रृजना गर्ने गराउने
६	आर्थिक सहयोग र पहुँच	<ul style="list-style-type: none"> ● आत्म निर्भर नहुँदाका बखत सम्म कृषिमा आर्थिक अनुदानको सुनिश्चितता गर्ने ● सुलभ व्याजमा ऋण प्राप्त हुन सक्ने व्यवस्था मिलाउने ● आर्थिक श्रोतको व्यवस्थापनकालागि संघ, प्रदेश साथै स्थानिय सरकारबाट उपयुक्त व्यवस्थापन हुन पर्ने ● संघ, प्रदेश र स्थानिय तहबाट उच्चमी कृषकहरुलाई आर्थिक व्यवस्थापनको सहयोग गर्ने र जीवनस्तरलाई माथि सम्मको पहुँच पुऱ्याउने ● सफल कृषकलाई पुरस्कृत र सम्मान जस्ता कार्यक्रम सञ्चालन गर्ने
७	अन्य थप	<ul style="list-style-type: none"> ● स्थानिय स्तरमै उद्योग तथा प्रशोधन केन्द्रहरुको निर्माण हुनुपर्ने -जस्तै: जाम, जुस बनाउन) ● कृषि पर्यटन व्यवसाय तर्फ कृषकहरुलाई उन्मुख गराउनुपर्ने ● कृषि र पशुपालनलाई वैज्ञानिक र आधुनिकीकरण साथै नस्ल सुधार गर्दै अगाडि बढाउनु पर्ने ● गैर सरकारी संस्थाको सहायता र साभेदारी

	<ul style="list-style-type: none"> ● कृषिमा लाग्ने रोगको उपचार, मित्र किराहरुको जानकारी -जैविक नियन्त्रणबारे जानकारी) गराउने । ● गाई, बाख्रा, कृखुरा लगायतका सबैखाले पशुपन्छिका प्रकार बारे खोजी गर्ने साथै कृषकहरुलाई यथार्थ अवस्था जानकारी गराउने ● यस गाउँपालिकामा रहेका अन्नवाली। नगदेवाली खेति विस्तार व्यवस्थापन, प्रसोधन केन्द्रको स्थापना र सञ्चालन गर्ने ● कृषक तथा कृषिवालीलाई माथिल्लो तहबाट अनुगमन तथा मूल्याङ्कनको व्यवस्था मिलाउने ● गोष्ठी, तालिम जस्ता कार्यक्रमलाई प्रभावकारी बनाउने
--	--

श्रोत: समुह कार्य छलफल विवरण, माडसेबुड वडा नं. २, २०७६

६.२२ माटो परिक्षण अध्ययन प्रतिवेदन:

कुनै पनि कृषि बाली उत्पादनकालागि माटोको गुणस्तर एक अनिवार्य सर्त हो । कृषि बाली उत्पादनकालागि माटोको गुणस्तरका आधारमा कुन कृषि बाली लगाउन योग्य हुन्छ वा सम्बन्धित कृषिबाली लगाउनकालागि माटोमा के के सुधारको आवश्यकता पर्दछ भन्ने कुरा थाहा पाउन सकिन्छ । अध्ययनका क्रममा प्रायस सबै घरपरिवारले माटोको परिक्षण नभएको जानकारी गराए पछि सम्बन्धित वडाका केहि कृषकहरुको बारी बाट अलैची खेती बाट ४, फलफूल (किवि) खेति बाट ४ र तरकारीखेतीबाट ४ गरी जम्मा १२ वटा नमुना सङ्कलन गरी भूमि व्यवस्था, कृषि तथा सहकारी मन्त्रायल, कृषि विकास निर्देशनालय, माटो तथा मल परिक्षण प्रयोगशाला, प्रदेश १ सुरुङ्ग, भापामा परिक्षण गराइएको थियो । परिक्षण प्रतिवेदनका आधारमा अध्ययन गर्दा अलैची खेती गरिएको बारीको माटो बलौटे दुमट रहेको तर यसमा अम्लियपना अधिक रहेको पाईयो भने अलैचीकालागि चाहिने तत्वहरुमा प्राङ्गरिक पदार्थको मात्रा, नाईट्रोजन, फस्फोरस तथा म्युरेट अफ पोटासको मात्रा न्यून रहेको अवस्था पाईएको छ । यसै गरी फलफूल खेतीको रुपममा किवी खेती गरिएको स्थानको माटो परिक्षण गर्दा माटोमो हकमा बलौटे दुमट नै रहेको साथै परिक्षण गरिएका ४ नमुना मध्ये १ वटा मात्र अम्लिय रहेको साथै अन्य ३ नमुना तटस्थताको नजिक रहेको, आवश्यक तत्वहरुको हकमा प्राङ्गरिक पदार्थको मात्रा र नाईट्रोजनको मात्रा आवश्यक मात्रा भन्दा कम रहेको तथा फस्फोरसको मात्रा नमुना नं. ३१ मा कम नमूना नं. ३० मा मध्यम र बाँकि नमूनमा अधिक रहेको तथा म्युरेट अफ पोटासको मात्रा भने परिक्षण गरिएका सबै नमूनामा अधिक रहेको अवस्था छ ।

तरकारी खेतीको लागि गरिएको ४ वटा नमूनको हकमा माटो समग्रमा बलौटे दुमट रहेको अवस्था देखिन्छ भने नमून नं. २७ बाहेकका नमूनमा अम्लियपन तटस्थताको नजिक रहेको तर प्राङ्गरिक पदार्थको र नाईट्रोजनको मात्रा सबै नमूनमा कम रहेको, फस्फोरसको मात्रा नमून नं. २६ र २७ मा कम रहेको छ भने बाँकिमा मध्यम अवस्थामा रहेको साथै म्युरेट अफ पोटासको मात्रा भने नमून नं. २६ मा अधिक, नमून नं. २७ मा न्यून तथा अन्य नमूनमा भने मध्यम स्तरमा रहेको पाईएको छ । यस परिक्षणले माडसेबुड गाउँपालिका वडा नं. ३ लाई कृषि बालीको हबको रुपमा विकास गर्न सबै कृषकले माटोको परिक्षण गरी सिफारिस गरिए बमोजिमको मलको प्रयोग गरी माटोको गुणस्तर वृद्धि गर्न अनिवार्य देखिएको छ । माटो परिक्षण सम्बन्धी सम्बन्धित कार्यालय बाट प्राप्त विवरण तालिका नं. ५१, ५२, र ५३ मा उल्लेख गरिएको छ ।

तालिका नं. ५१: कागति खेतीको लागि माटो परिक्षण नतिजा

१. माटोको नमू लिएको कृषकको नाम: ज्य नारायण राइ									
खेती: कागति									
क्र.सं.	विश्लेषण गरिएको क्षेत्र र सिफारिस	नमून नं. (६०-९०)		नमून नं. (०-१५)		नमून नं. (१५-३०)		नमून नं. (३०-६०)	
		नतिजा	रेड्यु	नतिजा	रेड्यु	नतिजा	रेड्यु	नतिजा	रेड्यु
१.१	पि.एच. (अम्लियपन)	५.५	अम्लिय	५.३	हल्का अम्लिया	६.२	हल्का अम्लिया	५.६	हल्का अम्लिया
१.२	प्राङ्गरिक पदार्थ %	१.४०	कम	१.८५	कम	१.८०	कम	१.५६	कम
१.३	नाईट्रोजन %	०.०७	कम	०.०९	कम	०.०९	कम	०.०७	कम

१.४	फस्फोरस के.जी/हे	२२.९	कम	२०.१५	कम	२४.२७	कम	२७.४८	कम
१.५	म्युरेट अफ पोटास के.जी/हे	९६	कम	१०५.०	कम	१०३.२	कम	१००.८	कम
१.६	माटोको किसिम	बलौटे दुमट							
१.७	मल प्रयोगको सिफारिस								
१.७.१	कम्पोष्ट मल	२५ के.जी प्रति खाडल वा भाँड							
१.७.२	कागतिखेतिकालागि	यूरीया १० ग्राम, डिएपी १५ ग्राम, पोटास १० ग्राम प्रति खाडल वा भाँड							

श्रोत: माटो तथा मल परिक्षण प्रयोगशालाको रिपोर्ट, २०७६

तालिका नं. ५२ सुपारी खेतीको लागि माटो परिक्षण नतिजा

१. माटोको नमून लिएको कृषकको नाम: नारायण भूजेल केयर सिंह लिम्बू									
खेती: सुपारी									
क्र.सं.	विश्लेषण गरिएको क्षेत्र र सिफारिस	नमून नं. २०		नमून नं. २० (३०-६०)		नमून नं. २० (६०-९०)		नमून नं. २० (१५-३०)	
		नतिजा	रेड्ड	नतिजा	रेड्ड	नतिजा	रेड्ड	नतिजा	रेड्ड
१.१	पि.एच. (अम्लियपन)	६.६	तटस्था नजिक	६.५	तटस्था नजिक	६.२	हल्का अम्लिय	५.६	हल्का अम्लिया
१.२	प्राङ्गारिक पदार्थ %	१.९६	कम	१.२३	कम	२.६०	कम	१.८७	कम
१.३	नाईट्रोजन %	०.०९	कम	०.०६	कम	०.१३	कम	०.०९	कम
१.४	फस्फोरस के.जी/हे	२८.६२	कम	३९.८४	कम	८८.४४	कम	६३.२०	कम
१.५	म्युरेट अफ पोटास के.जी/हे	३०४.८	अधिक	३०२.४	अधि	३१२.०	अधिक	२९२.८	अधिक
१.६	माटोको किसिम	बलौटे दुमट							
१.७	मल प्रयोगको सिफारिस								
१.७.१	कम्पोष्ट मल								
१.७.२	कृषि चुन	११९ के.जी प्रति रोपनी							
१.७.२	सुपारी खेतीकालागि	विषय विशेषज्ञसँग छलफल गर्ने							

श्रोत: माटो तथा मल परिक्षण प्रयोगशालाको रिपोर्ट, २०७६

तालिका नं. ५३: तरकारी खेतीको लागि माटो परिक्षण नतिजा

१. माटोको नमून लिएको कृषकको नाम: इन्द्र बहादुर लिम्बु, मन कुमार साँवा, सुक व लिम्बु, कृष्ण बुढाथोकि									
खेती: तरकारी									
क्र.सं.	विश्लेषण गरिएको क्षेत्र र सिफारिस	इन्द्र बहादुर लिम्बु (नमून नं. २७)		मन कुमार साँवा (नमून नं. २६)		सुक व लिम्बु (नमून नं. २५)		कृष्ण बुढाथोकि (नमून नं. २४)	
		नतिजा	रेड्ड	नतिजा	रेड्ड	नतिजा	रेड्ड	नतिजा	रेड्ड
१.१	पि.एच. (अम्लियपन)	५.७	अम्लिय	६.२	हल्का अम्लिय	६.२	हल्का अम्लिया	६.०	तटस्थ नजिक
१.२	प्राङ्गारिक पदार्थ %	१.४७	कम	१.७०	कम	१.५४	कम	१.५४	कम

१.३	नाईट्रोजन %	०.०७	कम	०.०७	कम	०.०७	कम	०.०७	कम
१.४	फस्फोरस के.जी/हे	२३.३५	कम	२८.८५	कम	४७.६३	मध्यम	४७.६३	मध्यम
१.५	म्युरेट अफ पोटास के.जी/हे	९३.६	कम	३०२.४	अधिक	१६२	मध्यम	१६३.२०	मध्यम
१.६	माटोको किसिम	बलौटे दुमट		बलौटे दुमट		बलौटे दुमट		बलौटे दुमट	
१.७	मल प्रयोगको सिफारिस								
१.७.१	कम्पोष्ट मल/ हेक्टर	३२००० के.जी.		३२००० के.जी.		३२००० के.जी.		३२००० के.जी.	
१.७.२	कृषि चुन/ हेक्टर	११९ के.जी.		५८ के.जी.		१५ के.जी.		०	
१.७.३	नाईट्रोजन/हेक्टर	७० के.जी.		७० के.जी.		७० के.जी.		७० के.जी.	
१.७.४	यूरीया/हेक्टर	११०के.जी.		११०के.जी.		११० के.जी.		११० के.जी.	
१.७.५	फसफोरस/हेक्टर	५०के.जी.		५० के.जी.		२५ के.जी.		२५ के.जी.	
१.७.६	डिएपी/हेक्टर	१०९के.जी.		१०९ के.जी.		५४.५ के.जी.		५४.५ के.जी.	
१.७.७	पोटास/हेक्टर	४०के.जी.		१० के.जी.		२० के.जी.		२०के.जी.	
१.७.८	म्युरेट अफ पोटास/ हेक्टर	६७के.जी.		१६.५ के.जी.		३३.३३ के.जी.		३३.३३ के.जी.	

श्रोत: माटो तथा मल परिक्षण प्रयोगशालाको रिपोर्ट, २०७६

खण्ड ७ (सात)
कृषि तथा पशुपालनको सम्भाव्यता अध्ययन
निष्कर्ष, सिफारिस तथा अपेक्षा

७.१ निष्कर्ष:

माडसेबुङ गाउँपालिकालाई कृषि तथा पशुपन्छी बाली विकासको माध्यम बाट आर्थिक समृद्धिको हिसाबले एक सक्षम स्थानिय तहको रूपमा विकास गर्दै लैजाने नीतिगत तथा संस्थागत निर्णय गरेको अवस्था छ । यसै गाउँपालिकाको नीति तथा कार्यक्रम बमोजिम यहाँका ६ वटा वडा मध्ये वडा नं. ३ का कृषि तथा पशुपन्छी बाली विकासको सम्भाव्यता अध्ययन गरिएको छ । अध्ययनको पृष्ठभूमि साथै यसको औचित्य, उद्देश्य र कार्य परिधिका साथमा अवलम्बन गरिएका अध्ययन विधि र प्रकृयाहरु बमोजिम कृषि विकासको क्षेत्रमा विगतमा भएका नीतिगत, कानुनी तथा संस्थागत प्रयास र तीनबाट भएको प्रगति तथा प्राप्त प्रतिफल साथै यिनै प्रतिफलले राज्यको आर्थिक, सामाजिक, भौतिक तथा सास्कृतिक विकासमा पारेको प्रभाव समेतको समिक्षा गरिएको छ ।

संविधान स्थानिय तहहरु व्यवस्थापिका, कार्यपालिका र न्यायपालिका समेतका अधिकारका साथ स्थानिय सरकारको रूपमा स्थापित भईसके पछि विगतमा भएका प्रयास, वर्तमान सरकारले अवलम्बन गरेका दिगो विकास लक्ष्य तथा पन्ध्रौ योजना मार्फत स्थापित गरिएको दीर्घकालिन सोच, त्यसमा आधारित लक्ष्य, उक्त लक्ष्य प्राप्त गर्न अवलम्बन गरिने रणनीति समेतलाई माडसेबुङ गाउँपालिकाले कसरी आन्तरिकिकरण सक्छ मात्र हैन यस गाउँपालिकालाई देशकै नमुना गाउँपालिका बनाउन सकिन्छ भन्ने खोजीका साथ गाउँसभाबाट पारित गरिएको नीति तथा कार्यक्रम र तीनमा आधारित बजेट व्यवस्थापन समेतलाई ध्यानमा राखि यसै गाउँपालिकाको वडा नं. २ लाई कृषि तथा पशुपालनको हक्को रूपमा स्थापित र विकसित गर्ने लक्ष्य लिएको छ । कृषि विकासकालागि आवश्यक जानकारी प्राप्त गर्ने उद्देश्यका साथ यस अध्ययन कार्यमा जनप्रतिनिधि र स्थानियबासीको प्रत्यक्ष सहयोग र सहभागितामा समुहगत छलफल तथा अन्तरकृया, स्थलगत अवलोकन, प्रश्नावलीहरु निर्माण गरी वडा नं. ३ का ८३३ घरपरिवारको सर्वेक्षण र यस वडामा कार्यरत संस्थाहरु मध्ये २ वटा सहकारी संस्थाको समेत अध्ययन गरी यथार्थ जानकारी लिने प्रयास गरिएको छ । यसरी गरिएको स्थलगत अवलोकन, घरपरिवार तथा संस्थागत सर्वेक्षण र समुहगत छलफल तथा अन्तरक्रियाबाट प्राप्त विवरण खण्ड ६ मा उल्लेख गरिसकिएको छ । उक्त खण्ड ६ मा उल्लेख गरिएका प्राप्त अध्ययन विवरण, पृष्ठभूमि, दिगो विकास लक्ष्य, पन्ध्रौ योजनाका आधार पत्रले औल्याएका कृषिको व्यवसायिकीकरणसँग सम्बन्धित विषय वस्तु र कृषिको दिगो विकास रणनीति समेतलाई केन्द्र विन्दुमा राख्दा माडसेबुङ गाउँपालिका वडा नं. ३ मा कृषिको व्यवसायिकीकरण गर्ने विषयमा देहाय बमोजिमका क्षेत्रगत र विषयगत निष्कर्षहरु निस्किएकाले तीनको कार्यान्वयनकालागि देहाय बमोजिमका सिफारिसहरु गरिएको छ । कृषि तथा पशुपन्छी पालनको अध्ययन प्रतिवेदनका निष्कर्षहरु तालिका नं. ५४ मा प्रस्तुत गरिएको छ ।

तालिका नं. ५४: निष्कर्षहरु

क्र.सं.	अध्ययनका क्षेत्र	क्षेत्रगत तथा विषयगत निष्कर्षहरु
१	जनसंख्याको बनोट	<ul style="list-style-type: none"> ● कुल जनसंख्या मध्ये उत्पादनशिल उमेरका ५९.५९ % मानिसहरु कृषि कार्यमा सकृय रहन सक्ने अवस्था देखिएकोले कृषि कार्यकालागि आवश्यक प्राविधिक जनशक्तिको आवश्यकता बाहिर बाट परिपूर्ति गर्नु पर्ने भएता पनि उपलब्ध जनशक्तिको राम्रो परिचालन गर्न सके यसकालागि आवश्यक जनशक्तिको भण्डै ७०.४९ % हिस्सा स्थानियबासीबाटै धान्न सक्ने अवस्था देखिएको । <p>तसर्थ: कृषि तथा पशुपन्छी पालनलाई व्यवसायिक रूप दिएको अवस्थामा जनशक्तिको थप आवश्यकता पर्ने भए बाट स्रोतको खोजि वर्तमान अवस्था बाटै गर्नुपर्ने अवस्था देखिएको</p>
२	शैक्षिक अवस्थाको आधारमा	<ul style="list-style-type: none"> ● पूर्ण प्राविधिक ज्ञान र सिप भएका मानिसहरु भण्डै सुन्यको हाराहारिमा हुनु, व्यवसायिक तालिम लिएका मानिसहरु २.०९ % पनि पुग्न नसक्नु तथा निरक्षर जनसंख्या अहिले पुन १८.९७ % रहनु साथै माध्यमिक तह तथा उच्च शिक्षा हासिल गर्ने जनसंख्या कमसः १६.९८ % र १५.६८ % मात्र रहेको <p>तसर्थ: व्यवसायिक कृषि कार्यकालागि प्राविधिक शिक्षा तथा प्राविधिक ज्ञान भएको</p>

	जनसंख्या:	जनशक्तिको विकास र व्यवस्थापन यस गाउँपालिकालागि अनिवार्य सर्तको रूपमा देखिएको ।
३	जातीगत बसोबासका आधारमा घरपरिवार विवरण	<ul style="list-style-type: none"> ● कुल घरपरिवार मध्ये राईलिम्बुको ६९.३३ %, क्षेत्रीबाहुनको १६.५९ %, मगर तथा तामाङको ५.३४ %, दलितको ४.५७ % र शेर्पा तथा अन्यको गरी ४.१७ % जातजातिका घरपरिवारको बसोबास रहेको <p>तसर्थ: बढी बाहुल्यता रहेको जातिहरूसँग पर्याप्त छलफल गरी जातीगत सांस्कृतिक उत्पादनहरूलाई समेत ख्याल गरी सम्बन्धित स्थानियबासीहरूको ईच्छा र आवश्यकतालाई समेत ध्यानमा राखि कृषिको व्यवसायिक क्षेत्र र प्रकारहरूको पहिचान गर्न आवश्यक रहेको ।</p>
४	कृषि तथा पशु पन्छी व्यवसायका लागि जग्गा जमिनको उपलब्धताको अवस्था	<ul style="list-style-type: none"> ● कुल ९२.५५% घरपरिवारसँग १४४१.०९ रोपनी जग्गा कृषि कार्यकालागि उपलब्ध रहेको, ५ रोपनी भन्दा कम जग्गा हुने परिवार २६.२४ %, ६ देखि १० रोपनी सम्म हुने परिवार २४.१५ %, ११ देखि २० रोपनी हुने परिवारको संख्या १०.१० %, २१ देखि ३० रोपनी हुने परिवारको संख्या ९.७२ %, ३१ देखि ४० रोपनी हुने परिवारको संख्या २.८७ %, ४१ देखि ५० रोपनी हुने परिवारको संख्या ५.८८ % तथा ५० रोपनी भन्दा माथि जग्गा जमिन हुने परिवारको संख्या ३.५९% रहेको पाईन्छ, भने नखुलेको परिवारको संख्या ७.४५ % पाईन्छ । <p>तसर्थ: धेरै थोरै जग्गा जमिन भएका स्थानियबासीलाई समेत आकर्षित र व्यवसायिक बनाउन स्थानियबासीलाई सामुहिक कृषि तथा पशुपन्छी पालन व्यवसाय तर्फ कमिक रूपले अभिप्रेरित गर्न आवश्यक देखिएको ।</p>
५	स्थानियबासीको घर बाट वडाकार्यालयको दुरी	<ul style="list-style-type: none"> ● करिव ४५.५९ % वडाबासीहरुकालागि वडा कार्यालयमा पुग्न औषत ३ कि.मि. को दुरी पार गर्नु पर्ने, ५४.३१ % घरपरिवारले ३ देखि ५ कि.मि., ६ कि.मि. भन्दा माथिको दुरि पार गर्नु पर्ने देखिएको छैन । <p>तसर्थ: यस वडालाई व्यवसायिक कृषि प्रणाली भित्र समाहित गर्न यातायात सञ्जाल र सुविधालाई सहज बनाउन सडक पूर्वाधारको विकास गर्न अनिवार्य देखिएको ।</p>
६	स्थानियबासीले अपनाएको पेशा	<ul style="list-style-type: none"> ● सर्वेक्षण गरिएका जम्मा ७६६ घरपरिवार मध्ये ९२ % को हाराहारिमा कृषि तथा पशुपन्छी पालन गरी दुवै प्रकारका व्यवसाय गर्ने गरेको पाईएको छ भने उद्योग व्यवसाय मा १.४३ %, व्यापार व्यवसायमा ४.४३ %, नोकरीमा ८.४८ % रहेको देखिन्छ । <p>तसर्थ: वर्तमान अवस्थामा देशको समृद्धिको मुल आधार मध्ये कृषि तथा पशुपन्छी पालन व्यवसायलाई उच्च प्राथमिकताका साथ अगाडि बढाउने राज्यको वर्तमान नीति रहेका कारण माडसेबुङ गाउँपालिका वडा नं. २ का वडाबासिहरूको जीवनस्तर माथि उठाउन समेत कृषि र पशुपन्छी पालन यहाँकालागि एक उपयुक्त व्यवसायिक विधाको रूपमा देखिएको छ भने कृषिमा आधारित उद्योगको स्थापना र विकास एक अनिवार्य सर्तको रूपमा रहेको ।</p>
७	कृषिवालीको उत्पादन र प्रविधिको प्रयोग	<ul style="list-style-type: none"> ● हावापानी समसितोष्ण रहेको, साथै अन्नवालीको हकमा धान, मकै, गहुँ, कोदो, फापर लगायतको उत्पादन हुने गरेकोमा मकै सबै भन्दा बढी (६५.५९ %) छ भने दोस्रोमा धान र तेस्रोमा कोदोको उत्पादन हुने गरेको देखिन्छ । तेलहनवालीको खासै उत्पादन हुने गरेको नभएता पनि तेलहनवालीको हकमा तोरी, भटमास खेति गरिने गरेकोमा सबै भन्दा बढी तारी (५५.८८ %) हुने गरेका देखिएको, तरकारीवालीको हकमा भन्ने हो भने सबै भन्दा बढी आलु, दोस्रोमा वन्दाकोपी, तेस्रोमा फुलकोपी र इस्कुस र सिमि बोडीको उत्पादन हुने गरेको पाईएको छ भने त्यस पछि कमश मुला, फर्सी, तथा कांकाको उत्पादन गर्ने गरिएको छ । ● फलफूलबालिको हकमा नस्पती खेतीले निकै ठूलो प्रधानता पाएको छ । फलफूल बालिको तुलनात्मक अध्ययन गर्दा भण्डै ७५.२६ % मात्रा नस्पती खेतीको उत्पादनले मात्र ओगटेको छ भने ८.८९ % को हाराहारिमा किवि समेत उत्पादन

		<p>हुने गरेको देखिन्छ । फलफूल खेतीमा सुन्तला कफि, कागती लगायतको उत्पादन नगन्य मात्रामा रहेको अवस्था छ । अन्य नगदेवालीको हकमा सबै भन्दा बढि अदुवा ६७.१९ % अम्लिसो, भण्डै २९.२% को हाराहारिमा साथै ३.१९ % को हाराहारिमा अलैचि उत्पादन हुने गरेको पाईन्छ ।</p> <ul style="list-style-type: none"> ● ० % को हाराहारिमा घरपरिवारले मात्र सामान्य रुपमा आधुनिक प्रविधिको प्रयोग गर्न थालेको पाईन्छ, भने ९१.३८ % घरपरिवारहरु अहिले पनि परम्परागत रुपकै खेती प्रणाली उपनाउन बाध्य भएको अवस्था छ । ● तरकारी, पशुपालन तथा अन्नवाली र फलफूल खेती तर्फ अत्याधिक घरपरिवार सबै घरपरिवारको रुचि रहेको देखिएको । <p>तसर्थ: स्थानिय स्तरमा प्रधानता पाईरहेका उल्लेखित उत्पादनहरु तथा भण्डै ६९.७ % घरपरिवारको रोजाईमा रहेका तरकारी तथा फलफूल (किवि र कफि) खेतिलाई आधुनिक प्रविधियुक्त व्यवसायिक माध्यमबाट अघि बढाउन सके यस वडाको समृद्धि निर्माण र विकासमा यथेष्ट योगदान पुग्ने देखिएको ।</p>
८	पशुपंक्षीबालको उत्पादन र प्रविधिको प्रयोग	<ul style="list-style-type: none"> ● दुध तथा दुग्ध पदार्थ उत्पादनकालागि ९९.२१ % वडाबासि घरपरिवारले गाई पालनलाई प्रथम तथा मात्र ३२.३७ % ले भैसी पालन गरेको र यसरी पालिएका पशुबाट बार्षिक रुपमा ११६५५२० लिटर दुध उत्पादन भईरहेको ● मासु उत्पादकालागि ८७.५९ % घरपरिवारले खसिबाखा पाल्ने, ६६.५७ % ले सुंगुर बंगुर तथा ८६.२९ % ले कुखुरा पालन गरी ७५८८१ के.जी मासु तथा माछाको उत्पादन हुने गरेको, ● ८६.२९ % ले गाईपालन, ५२.२१ % ले भैसिपालन, ८६.२९ % ले बाखा पालन, ६५.२७ % सुंगुर बंगुर पालन, ७३.२३ % ले कुखुरा पालन, १३.०५% ले भेडा पालन तथा माछा पालनमा सबै भन्दा कम २.०८ % इच्छा प्रकट गरेको ● कुनै पनि घरपरिवारले आधुनिक प्रविधिको प्रयोग गर्त थालेको पाईएन भने १०० % घरपरिवारहरु अहिले पनि परम्परागत रुपमानै पशुपालन गरिरहेका <p>तसर्थ: यस वडामा आधुनिक प्रविधिको प्रयोग सहित दुधको लागि गाई र भैसी तथा मासुकोलागि खसिबाखा, सुंगुरबंगुर र कुखुरा पालनलाईनै विशेष प्राथमिकतामा राखेर योजना तर्जुमा गर्नु पर्ने अवस्था देखिएको :</p>
९	पशुपन्ध्रीका लागि आवश्यक आहारा तथा चरन क्षेत्र तथा पशुपन्ध्री उत्पादनका लागि बजारको उपलब्धता	<ul style="list-style-type: none"> ● भण्डै ६२.६७ % घरपरिवारमा दुधिलो, निभारो, बाँस, गोगुन, टाँकि, वर, खनिउ, कोटमिरो तथा किम्बु जस्ता डालेघाँसको पर्याप्तता रहेको ● भण्डै ९०.६२ % घरपरिवारमा खरुकी, दुस, वन्सो तथा अम्लिसो जस्ता भुईँघाँसको उपलब्धता रहेको ● पशु चरनकालागि चरन क्षेत्रको व्यवस्था भने नरहेको ● अन्य पशुपन्ध्री आहारको उपलब्धता नरहेको ● पशुपन्ध्री उत्पादनकालागि उपयुक्त बजारको अभाव <p>तसर्थ: भविष्यमा व्यवसायिक रुपमा पशुपन्ध्री पालनको व्यवस्था गर्न पशुपन्ध्री आहार, आधुनिक प्रविधि, चरन क्षेत्र तथा बजारको उपयुक्त व्यवस्थापन गर्न अनिवार्य रहेको</p>
१०	माटोको प्रकार र गुणात्मक	<ul style="list-style-type: none"> ● यस अध्ययनका आधारमा भण्डै १४.३५ % घरपरिवार सँग दुमट, ३७.८७ % घरपरिवारसँग बलौटे दुमट, ३२.६४ % घरपरिवारसँग बलौटे तथा ७.१८ % घरपरिवारसँग चिम्ट्याइलो माटो रहेको ● माटो परिक्षण सम्बन्धी प्रयोगशाला प्रतिवेदनका आधारमा परिक्षण गरिएका १२ वटा

	अवस्था, सिंचाई र सडक सुविधा	<p>नमुना मध्ये सबैमा बलौटे दुमट प्रकारको माटो रहेको, माटोमा केहि नमुना बाहेक प्रायमा अम्लियता बढी भएको, कृषिबालीकालागि चाहिने आवश्यक पोषक तत्वको हकमा केहि नमुना बाहेक प्राङ्गिरिकको मात्रा, नाईट्रोजन, फसफोरस र पोटासको मात्रा न्यून रहेको पाईएको</p> <ul style="list-style-type: none"> ● करिब ६४.८८ % घरपरिवारमा उचित र व्यवस्थित सिचाईको सुविधा नभएको ● करिब ५४.९६ % घरपरिवारमा सडक सुविधा पुगेको भए तापनि करिब ४५.०३ % घरपरिवारले प्रयोग गर्ने सडकमा पुल तथा कलभर्टको अभाव रहेको, बनेका सडकहरु मध्ये करिब ५२.२१ % घरपरिवारले उपयोग गर्ने सडकहरु कच्चि रहेका कारण वर्षादको बेला यातायातका साधन सञ्चालनमा कठिनाई रहेको <p>तसर्थ: यस वडालाई कृषि र पशुपालनको हकको रुपमा विकसित गर्नकालागि माटोको उर्वरशक्ति वृद्धिकालागि उपयुक्त प्राङ्गिरिक मलको व्यवस्थापन, पर्याप्त मात्रामा सिचाईको व्यवस्थापन, कम्तिमा बर्षै भरी यातायातका साधन सञ्चालन हुन सक्ने गरिका सडक सुविधाको व्यवस्थापन गर्न अनिवार्य रहेको</p>
११	कृषिको व्यवसायिक करणले रोजगारी सृजना र आय आर्जनमा पुऱ्याउने योगदान तथा यन्त्र उपकरणको आवश्यकता	<ul style="list-style-type: none"> ● २२.१९ % ले कृषिको व्यवसायिककरणले पारिवारिक रोजगारीको सृजना र आय आर्जनमा प्रत्यक्ष योगदान पुऱ्याउने राय प्राप्त भएको ● ट्याक्टर, हाते ट्याक्टर, मिनि टिलर लगायतका आधुनिक यन्त्र उपकरणको थप आवश्यकता रहेको <p>तसर्थ: यस वडालाई कृषि तथा पशुपन्छी पालनको हवको रुपमा विकसित गर्न स्थानियबासी तयार रहेको देखिएता पनि नीतिगत निर्णय र दिगो योजनाका साथ आधुनिक यन्त्र उपकरणको व्यवस्था गर्न अनिवार्य देखिएको</p>
१२	सेवा सुविधाको उपभोग	<ul style="list-style-type: none"> ● ९०.६० % घरपरिवारमा विद्युत सेवा पुगेको तर केहि घरपरिवारमा सौर्य उर्जा रहेको ५२.२१ % घरपरिवारमा खानेपानीको उपलब्धता रहेको, १०० % घरपरिवारमा टेलिफोन सुविधा उपलब्ध रहेको साथै २.०८ % घरपरिवारमा नेटईन्टरनेटको सेवा पुगेको <p>तसर्थ: कृषि तथा पशुपन्छी पालन व्यवसायलाई प्राथमिकताका साथ अघि बढाउन र राष्ट्रिय तथा अन्तराष्ट्रिय बजार सञ्जालमा आवद्ध हुनकालागि कठिनाई नरहेको भएता पनि सेवाको थप विस्तार र गुणस्तरमा सुधार हुनु पर्ने अवस्था रहेको</p>
१३	बैंक वित्तीय संस्था तथा सहकारिमा पहुँच	<ul style="list-style-type: none"> ● ६४.४६ % घरपरिवारले मात्र बैंक वित्तीय संस्था, लघुवित्त संस्था र बचत तथा ऋण सहकारी संस्थाको सेवा लिईरहेको अवस्था रहेको बताएका छन भने करिब ७.०६ देखि १३.०५% यस बारेमा केहि खोलेको पाईएन ● कृषि सहकारी संस्थामा भने करिब २०.२३ % घरपरिवारको सहभागिता रहेको ● ६४.७६ % घरपरिवारले लगानीको श्रोतको रुपमा बैंक वित्तीय संस्था र सहकारी बाटै सम्भावना रहेको उल्लेख गरेका छन । <p>तसर्थ: कृषि तथा पशुपन्छी पालनलाई व्यवसायिककरण गर्नकालागि आवश्यक कृषि सहकारीमा आद्धता उल्लेख्य रहेको भए तापनि आर्थिक श्रोतको अभाव हुन नदिन तथा वित्तीय कारोवारलाई सहज पार्न बैंक तथा वित्तीय संस्थाको उपस्थितिको पर्याप्त र अनिवार्य व्यवस्थापन गर्नु पर्ने अवस्था देखिएको</p>
		<ul style="list-style-type: none"> ● ७०.४९% घरपरिवारले जनशक्तिको उपलब्धता रहेको र त्योपनि आफ्नै परिवारका

१४	जनशक्तिको उपलब्धता र अवस्था	<p>सदस्य र स्थानिय स्तर बाट पुरा हुने जानकारी गराएको</p> <ul style="list-style-type: none"> कारणबस आफ्नै परिवारका सदस्य र स्थानिय स्तर बाट पुरा हुन नसके छिमेकी स्थानिय तहबाट थप व्यवस्थापन गर्न सकिने तर विदेश बाट ल्याउनु नपर्ने राय प्राप्त भएको <p>तसर्थ: माडसेबुड गाउँपालिका वडा नं. २ जनशक्तिको उपलब्धतामा हिसाबले सक्षम रहेको देखिएको भए तापनि प्राविधिक जनशक्तिको आवश्यकता र व्यवसायिक कृषि तथा पशुपन्छी पालन व्यवसायकालागि भविष्यमा थप जनशक्तिको आवश्यकता रहन सक्ने तर्फ समयमा नै सचेत भई रहनु पर्ने अवस्था रहेको</p>
१५	व्यवसायिक कृषि कार्यको वर्तमान अवस्था र तालिमको आवश्यकता	<ul style="list-style-type: none"> ९२.६९ % घरपरिवारले वर्तमानमा व्यवसायिक कृषि कार्यमा सम्लग्न रहे नरहेको बारेको जिज्ञासामा मौन रहेको, ९७.२५ % घरपरिवारले कृषि व्यवसाय सम्बन्धी तालिम नै नलिएको, ९७.३८ % घरपरिवारले तालिमको आवश्यकता रहेको र त्यो तालिम पनि कृषि तथा पशुपालनका विषयमा नै हुनु पर्ने माग गरेको साथै अबको आधुनिक दुनियामा व्यवसायिक कृषि कार्यको ढाँचा पारिवारिक वा सामुहिक वा सहकारितामा आधारित हुनेकै अन्य कुनै सोच बनाउनु भएको छ भनि राखिएको जिज्ञासामा २०.२३ % घरपरिवारले केहि पनि उल्लेख नगर्नुले यस स्थानको व्यवसायिक कृषि तथा पशुपालनको वर्तमान अवस्था परम्परागत र गुजारमुखि रहेको स्पष्ट पारेको <p>तसर्थ: व्यवसायिक कृषि प्रणाली, यसको अपरिहार्यता र आर्थिक समृद्धिमा यसको महत्त्वका विषयमा स्थानियबासीलाई जानकारीमुलक सन्देश र ज्ञान तथा सिप प्रदान गर्नु पर्ने आवश्यकता देखिएको</p>
१६	विउविजन, मल तथा किटनासक विषादी	<ul style="list-style-type: none"> विउ विजन तथा विरुवाको आवश्यकतामका बारेमा करिब ६६.८४ % घरपरिवारले केहि पनि उल्लेख नगरेको ७९.५० % घरपरिवारले मात्र मलको उपलब्धता रहेको उल्लेख गरेको, ६७.२३ % घरपरिवारले प्राङ्गरिक मल मात्र प्रयोग गर्ने गरेको उल्लेख गरेको रासायनीक मल प्रयोगको अवस्था ९.४४% रहेको साथै ७८.३४ % घरपरिवारले किटनासक विषादीको प्रयोग नभएको भनि विवरणमा जानकारी गराएको साथै ६३.३३ % घरपरिवारले सम्बन्धित प्राङ्गरिक मल परम्परागत रुपमा आफैले तयार गर्ने गरेको जानकारी गराएको <p>तसर्थ: यस स्थानमा अधिकाँस कृषि तथा पशुपन्छी बाली प्राङ्गरिक हुने देखिएको भएता पनि परम्परागत प्रणालीमा सुधार गरी व्यवसायिक कृषि कार्यमा अधि बढाउन आधुनिक ज्ञान र सिपको साथै स्थानिय घरपरिवारलाई सुशिक्षित बनाउने गरिको योजना तर्जुमा गरी कार्यान्वयनमा ल्याउन अनिवार्य देखिएको</p>
१७	बजारिकण तथा बजारको उपलब्धता	<ul style="list-style-type: none"> परम्परागत रुपमा गरिदै आएको खाद्य वस्तु तथा कृषि तथा पशुपन्छी बालिबाट उत्पादित वस्तुहरु आफुलाई वर्षभरी खान पुग्ने जति राखेर बाँकि मात्र स्थानिय बजारमा वा घरघरमा नै आउने खरिदकर्ताहरुको विक्रि वितरण गर्ने गरेको ६५.२७ % घरपरिवारले थोरै मात्रामा भए पनि आफ्ना उत्पादन बजार तथा उद्योगमा विक्रि गर्ने गरेको, करिब ६५.२७ % घरपरिवारले विशेष गरी मासु (खसी, कुखुरा) तथा दुध उत्पादन गरी नजिकमा रहेको मंगलवारे,दमक,चिसापानी र रवि बजारमा विक्री वितरण गर्ने गरेको पर्याप्त बजारको सुविधा नरहेको <p>तसर्थ: व्यवसायिक रुपमा कृषि तथा पशुपालनमा स्थानियबासीलाई अभिप्रेरित गरी उत्पादन तथा उत्पादकत्व अभिवृद्धि गर्न आधुनिक प्रविधिको प्रयोग र कृषकहरुबाट उत्पादन गरिएको बस्तुहरुको सुनिश्चित बजार सञ्जालको विकास गर्न अनिवार्य देखिएको</p>
		<ul style="list-style-type: none"> भविष्यमा व्यवसायिक रुपमा अधि बढाउन चाहेको व्यवसायको हकमा (७२.४५ %) घरपरिवारले अन्नबालीलाई प्राथमिकतामा राखेको, (५९.४३ %) घरपरिवारले

१८	कृषि तथा पशुपन्ध्री पालनमा घरपरिवारको रुची	<p>तरकारी बालीमा अभिरुची व्यक्त गरेको, (२८.७२%) घरपरिवारले दलहन तेलनबालीमा विशेष जोड दिएको, (९८.६९ %) घरपरिवारले नगदेबालीलाई आफ्नो महत्वपूर्ण रोजाईमा राखेको, (८६.२९ %) घरपरिवारले पशुपालनलाई समेत प्राथमितामा राखेको, (७.८३ %) घरपरिवारले मात्र पन्ध्रीपालनलाई प्राथमिकतामा राखेको पाईएको</p> <ul style="list-style-type: none"> ● माछापालन २.८ % रोजाईमा परेको ● दुधको लागि गाईपालन र भैसी पालन साथै मासुकालागि खसिबाखा, सुगुर बंगुर र कुखुरा प्रथम रोजाई भित्र रहेको देखिन्छ भने फलफूलमा किवि कफि खेति साथै तरकारी आलु, बन्दा तथा फूलकोवी र मुला खेतिलाई विशेष रुपमा अपनाउन खोजेको अवस्था छ। अन्नबालीको हकमा धना, मकै र कोदो खेती विशेष रोजाईमा रहेको अवस्था देखिन्छ। <p>तसर्थ: प्रायः धेरै परिवारले दुई वा दुई भन्दा बढी उत्पादनहरु रुची राखेको तथा प्रतिशतको हिसावले स्थानियबासीको रोजाईमा रहेका पेशा व्यवसाय मध्ये सबै भन्दा बढी रुचीको क्षेत्र भनेमो तरकारी, पशुपालन, अन्नबाली र फलफूल खेति रहेको</p>
१९	विशेष अवस्था	<ul style="list-style-type: none"> ● कृषिको व्यवसायिककरणकालागि कहिँ कतै बाट हाल सम्म कुनै पनि अनुदान प्राप्त नगरेको ● नजिकमा कुनै पनि उद्योग वा प्रशोधन केन्द्रहरु नरहेको ● व्यवसायिक कृषिकालागि स्थानिय तहले कुनै नीति, योजना तथा कार्यविधि बनाएको नबनाएको विषयमा जानकारी नभएको र बनाउन सम्भावना भने रहेको उल्लेख गरेको ● व्यवसायिक कृषि कार्यकालागि स्थानिय तहले छुट्याएको बजेटका बारेमा कसैलाई पनि थाहा नभएको <p>तसर्थ: व्यवसायिक कृषि विकासमा अनुदानको व्यवस्था, कृषि वस्तुमा आधारित उद्योग व्यवसायको स्थापना, स्थानिय तहबाट दीर्घकालीन नीति, योजना तथा कार्यक्रम र बजेट समेतको व्यवस्था र स्थानियबासीलाई जानकारी र सूचनाको पहुँच स्थापित गर्नु पर्ने जिम्मेवारी माडसेबुड गाउँपालिकाको रहेको</p>
२०	संस्थागत अध्ययन (सहकारी संस्था)	<ul style="list-style-type: none"> ● महिलाको सहभागिता एकतीहाईको हाराहारिमा रहेको ● जनजाती, ब्राम्हल क्षेत्री र दलितको सयुक्त सहभागिता रहेको ● अधिकतम प्रतिशतले कृषि र पशुपालन व्यवसायलाई प्राथमिकता दिएको ● अन्न बालीमा धान, मकै, गहुँ, फापर, कोदो, तेलहन बालीमा तोरी तथा भटमास र अन्य नगदे बालीमा अलैची, अम्लिसो, अदुवा, बेसार, तरकारी खेतीमा फूलकोवी, बन्दाकोवी, आलु, मुला, स्कुस, फर्सी, काँको तथा सिमि र बोडी साथै फलफूलको हकमा कफि र किवि खेतीलाई मुख्य तथा सहायक उत्पादनको रुपमा स्वीकारिएको ● दुध उत्पादनकालागि गाई, भैसी, मासुकोलागि खसिबाखा, सुगुर बंगुर र कुखुरा पालन गर्ने गरेको ● कृषिबाली तथा पशुपन्ध्री पालनसँग सम्बन्धित सबै कार्य परम्परागत रहेको ● पशुआहारकालागि डालेघाँस र भुइँघाँस मात्र उपलब्ध रहेको तर पर्याप्त नरहेको ● पशुचरनकालागि चरन क्षेत्र र कृषि तथा पशु उत्पादन विक्री वितरणकालागि बजारको अभाव रहेको ● प्रायः सबैको व्यक्तिगत नम्बरी जग्गा रहेको, जमिन समतल तथा भिरालो गरी दुवै प्रकारको समिश्रण रहेको ● माटोमो हकमा बलौटे, बलौटे दुमट साथै चिम्ट्याइलो रहेको ● सिँचाईको सुविधा नपुगेको तर नजिकै रहेका खोलाबाट पुग्ने सम्भावना रहेको

		<ul style="list-style-type: none"> ● कच्चि सडकको सुविधा पुगेको तर कहि कहि चौडाइ कम रहेको तथा वर्षातकोबेला यातायातका साधन सञ्चालन हुन कठिनाई रहेको तथा ठाउँ ठाउँमा पुल तथा कलभर्टको अभाव रहेको ● कृषिबाली तथा पशुपन्छी बाली विमा नगरेको ● आधुनिक कृषि तथा पशुपन्छी पालन व्यवसायसँग सम्बन्धित यन्त्र उपकरणको आवश्यकता रहेको ● विद्युत, खानेपानी, टेलिफोन, नेट इन्टरनेटको सेवालाई सर्वसुलभ र प्रभावकारी बनाउनु पर्ने ● लगानी र आय परिचालनकालागि बैंक वित्तीय संस्थाको सुविधा उपलब्ध हुनु पर्ने ● सहकारी तथा एकल परिवारसँग समन्वय गरी व्यवसाय सञ्चालन गर्न सकिने ● उन्नत जातको विउविजनको अभाव रहेको, आफ्नै घरमा प्राङ्गरिक मल उपलब्ध रहेको ● किटनासक विषादी तथा रासायनिक मलको प्रयोग गर्ने नगरिएको ● कृषि तथा पशुपन्छी पालन व्यवसायकालागि प्राथमिकताका क्षेत्र मध्ये तरकारी, पशुपालन, फलफुल तेलहन बाली र फलफुल लाई बढी प्राथमिकतामा राखिएको तथा पशुपालनमा गाई तथा खसिबाखा,सुगुर बंगुर पालन, फलफूल तर्फ कफि किवि खेती, तरकारी तर्फ कोवी, मुला तथा आलु प्राथमिकतामा परेको । <p>तसर्थ: पूर्वाधारको विकासकालागि नीतिगत, योजनागत रुपमा अधि बढ्न सके कृषि तथा पशुपालनको कार्यलाई स्थानियबासीकै चाहाना बमोजिम व्यवसायिक रुप प्रदान गर्न सकिने सम्भावना सम्बन्धित संस्थाहरुको निष्कर्षको रुपमा रहेको</p>
२१	समूहगत छलफल तथा अन्तरकृया को निष्कर्ष	<p>१. कृषि तथा पशुपन्छी: देहाय बमोजिमका कृषि तथा पशुपन्छी बालीलाई आधुनिक तथा प्रविधि मैत्री व्यवसायीक उत्पादनको रुपमा अधि बनाउन सकिने</p> <ul style="list-style-type: none"> ● अन्नबालीमा:धान, मकै, कोदो, गहुँ र फापरको राम्रो सम्भावना रहेको साथै धान र मकै खेतीलाई भने तत्कालै थप विस्तार गर्न सकिने ● फलफूल बालीमा :कफि, किवि, एवाकाडो, सुन्तला,कागती, भुई स्याउ, आल्चा, नास्पति र आरुको राम्रो सम्भावना रहेको तथा कफि खेतीलाई भने तत्कालै थप विस्तार गर्न सकिने ● तेलहन बालीमा: तोरी, भटमासको सम्भावना रहेकोमा तोरी खेतीको विस्तार गर्न सकिने ● दालहनमा: मास तथा मश्याम दाल मध्य मास उत्पादन लाई विस्तार गर्न सकिने ● नगदेबालीमा: अदुवा,अलैची, अम्लिसो खेती राम्रो रहेका र थप आधुनिक प्रविधि सहित यीनिहरुको थप विस्तार गर्न सकिने ● तरकारीबालीमा: आलु सिमि बोडी, मटर, लसुन, प्याज, साग, मुला, फर्सी, स्कुस, काँका, अकबरे खोर्सानी, गाजर, कोवी, टमाटर तथा सिस्नुको राम्रो सम्भावना रहेको तथा टमाटर खेतीलाई तत्कालै थप विस्तार गर्न सकिने ● पशुपन्छी पालन तथा पशुपन्छी उत्पादन <ul style="list-style-type: none"> क. पशुपन्छी पालन: गाई भैसी, बाखा, भेडा, कुखुरा, सुंगुर बंगुर, हाँस, माछा पालनको सम्भावना रहेको साथै गाई, सुंगुर बंगुर, बाखा तथा कुखुरा पालनलाई तत्कालै थप विस्तार गर्न सकिने खं पशुपन्छी उत्पादन: दुध, घ्यु, छुर्पी, महि, दहि माही, सेरग्याम -मोही फटाएर बनाएको पदार्थ) सबै क्षेत्रको विस्तार गर्न सकिने

२. प्रविधिको प्रयोग: नयाँ तथा आधुनिक प्रविधिको प्रयोगमा स्थानियबासीको पर्याप्त उत्साहा देखिएकोले देहाय बमोजिम गर्न सकिने

- सिँचाईकालागि प्याष्टिक पोखरी, स्प्रिङ्गकुलर, ड्रिपिङ्ग इरिगेसन -थोपा सिँचाई) जस्ता प्रविधिको प्रयोग गर्न सकिने, प्राङ्गरिक मलको हकमा गोठे मल, कम्पोष्ट मल, भर्मिकम्पोष्ट मल उत्पादन गर्न सकिने, मेशिन तथा यन्त्र उपकरणको हकमा हाते ट्याक्टर वा मिनिटिलर/ स्प्रेर्स, विद्युतिय मेशिनबाट घाँस काट्ने औजार, विरुवा छाटकाट गर्ने तथा कटिड ट्रेमिड गर्ने कैचि वा औजारहरु साथै वीडु छर्ने मेशिनहरुको व्यवस्थापन गर्न सकिने
- पशु विकासकालागि नशलसुधार कृत्रिम गर्भाधानको व्यवस्था, उन्नत जातको विउ विजन, उन्नत जातको घाँसको विस्तार, गोठ सुधार तथा व्यवस्थापन, अलैचि बालीकालागि आधुनिक भट्टी तथा सुकाउने प्रविधिको व्यवस्था, तेल पेल्ले मेशिन, काठ मिल तथा कारखाना, दुध सङ्कलन तथा प्रशोधन केन्द्र तथा फलफूल प्रशोधन केन्द्रको स्थापना र विकास गर्न सकिने
- माटो परिक्षण गर्ने यन्त्र र जैविक विषादीको मात्र प्रयोग गर्न सकिने

३. संघीय, प्रदेश तथा स्थानिय सरकारको जिम्मेवारी

- नयाँ नयाँ प्रविधि तथा आधुनिकिकरणकालागि योजना तर्जुमा गर्ने, उन्नत जातका कृषि उत्पादन तथा पशुपन्ध्रीको उपलब्धता तथा प्रविधिको प्रयोगमा आवश्यक तालिमहरुको व्यवस्था गर्ने, आधुनिक कृषि औजारहरुको प्रयोग र व्यवस्थापन गर्ने साथै औजार मेशिन वितरण केन्द्रको स्थापना गर्ने, स्थानिय कृषि अनुसन्धान केन्द्रको स्थापना गर्ने, विद्यालय स्तरमा कृषि तथा पशुपन्ध्री व्यवसाय सम्बन्धी अध्यापन गराउने जस्ता कार्य गर्न सकिने
- कृषि बाली तथा पशुपन्ध्री बाली विमा कार्यक्रमलाई प्रभावकारी बनाउन सकिने
- यातायात र ढुवानीको व्यवस्था हुने गरि सडक विकास र निर्माण गर्न सकिने

४. स्थानिय स्तरमा जनशक्तिको उपलब्धता रहेका कारण देहाय बमोजिमका कार्य गरी उनीहरुलाई कृषि कार्यमा आकर्षित गर्न सकिने

- आवश्यक तालिमको व्यवस्था गरी स्थानिय जनशक्तिलाई सव प्राविधिक बनाउने तथा मासिक तलब समय अनुकुल तोक्ने साथै ज्ञान तथा सिपको प्रयोगात्मक पक्षमा बढी ध्यान दिने

५. बजारको पहुँच विस्तार: बजारको पहुँच र विस्तारकालागि देहायका कार्य गर्न सकिने

- सहज यातायात तथा ढुवानीका साधन सञ्चालनका लागि सडक पूर्वाधार निर्माण गर्न सकिने
- कृषि तथा पशु जन्य उत्पादनहरुको उपयुक्त मूल्य निर्धारण गर्ने
- स्थानिय उत्पादनको जानकारीकालागि विज्ञापन तथा कृषि मेला तथा प्रदर्शनिको आयोजना गर्ने
- बजारको सुनिश्चितताकालागि सम्भावित बजारको खोजि, बजारसँगको सिधा सम्पर्कको स्थपना, साथै स्थानिय, प्रदेश र केन्द्रिय सरकार मार्फत राष्ट्रिय तथा अन्तराष्ट्रिय बजारहरुमा सहज पहुँचको अवसर श्रृजना गर्न सकिने

६. आर्थिक श्रोत, सहयोग र पहुँच: कृषक तथा व्यवसायिलाई आर्थिक श्रोतको दरिलो र

	<p>विश्वसिलो व्यवस्थापनका लागि देहायका कार्य गर्न सकिने</p> <ul style="list-style-type: none"> ● आत्म निर्भर नहुँदाका बखत सम्म कृषिमा आर्थिक अनुदानको सुनिश्चितता गर्ने, सुलभव्याजमा ऋण प्राप्त हुन सक्ने व्यवस्था मिलाउने तथा सफल कृषकलाई पुरस्कृत र सम्मान जस्ता कार्यक्रम सञ्चालन गर्ने <p>७. विविध: यस क्षेत्रलाई कृषि तथा पशुपन्छी पालनको हवको रूपमा विकास र विस्तार गर्न देहाय बमोजिमका थप कार्य गर्न सकिने अवस्था रहेको</p> <ul style="list-style-type: none"> ● स्थानिय स्तरमै उद्योग तथा प्रशोधन केन्द्रहरुको स्थापना गर्न सकिने ● कृषि पर्यटन व्यवसाय तर्फ कृषकहरुलाई उन्मुख गराउन सकिने ● कृषि र पशुपन्छी पालनलाई वैज्ञानिक र आधुनिकिकरण गर्न सकिने ● सरकारी तथा गैर सरकारी निकाय र संस्थाहरुसँग समन्वय र साभेदारी गर्न सकिने ● कृषिमा लाग्ने रोगको उपचार, मित्र किराहरुको जानकारी तथा जैविक नियन्त्रणबारे कृषकलाई समयमै जानकारी गराउन सकिने ● उन्नत जातका गाई, बाखा, कुखुरा लगायतका सबैखाले पशुपन्छीका प्रकार बारे खोजी गर्ने साथ कृषकहरुलाई यथार्थ अवस्था जानकारी गराउने ● कृषक तथा कृषिबालीलाई माथिल्लो तहबाट अनुगमन तथा मुल्याङ्कनको व्यवस्था गर्न सकिने ● कृषि तथा पशुपन्छी पालन, उत्पादन र बजारिकरणका बारेमा गोष्ठी, तालिम जस्ता कार्यक्रमहरु प्रभावकारी रूपमा सञ्चालन गर्न सकिने
--	---

७.२ सिफारिसहरु

माडसेबुङ गाउँपालिका वडा नं. २ को यस अध्ययनबाट प्राप्त विवरण र विवरणका आधारमा निस्किएका निष्कर्ष तथा कृषि तथा पशुपन्छीपालनलाई व्यवसायिक रूप प्रदान गर्न स्थानियबासीले प्रकट गरेको ठूलो ईच्छा र चाहाना समेतलाई मध्य नजरमा राखेर हेर्दा यस क्षेत्रमा कृषि विकास तथा पशुपालनको व्यवसायिकीकरण मार्फत आर्थिक समृद्धिको मार्ग अघि बढाउन सकिने संभावना रहेको देखिएको छ । स्थानिय स्तरमा देखिएको संभावना र स्थानियबासीको चाहाना दुवैलाई केन्द्र विन्दुमा राखेर कृषि तथा पशुपन्छी पालनलाई व्यवसायिक रूप प्रदान गर्न यस अध्ययन प्रतिवेदन मार्फत देहाय बमोजिमका सिफारिसहरु गरिएका छन् । उल्लेखित सिफारिसले एकातर्फ बाली विकासको रूपमा स्थापित हुने मुल लक्ष्यलाई स्थापित गर्नेछ, भने अर्कोतर्फ बाली विकासको लक्ष्यलाई परिणाममुखि बनाउन सहयोग पुऱ्याउने छ । यस अध्ययन प्रतिवेदन मार्फत गरिएको सिफारिसहरुको सफल कार्यान्वयनबाट माडसेबुङ गाउँपालिकाको दिगो विकास र समृद्धिको मार्गले गतिलिने अपेक्षा गरिएको छ ।

७.२.१ कृषि तथा पशुपन्छी बालिका प्रकार:

माडसेबुङ गाउँपालिका वडा नं. २ लाई कृषि तथा पशुपन्छीपालनको हवको रूपमा अघि बढाउन अध्ययन विवरण तथा प्राप्त निष्कर्षका आधारमा प्राथमिकता कम अनुसार मुख्य सिफारिसमा परेका कृषि तथा पशुपन्छी बालीहरु तालिका नं. ५५ मा उल्लेख गरिएको छ । उल्लेखित प्राथमिकता स्थानियबासीको चासो र सरोकारका आधारमा समान्य हेरफेर हनु सक्ने तथा बजारको माग बमोजिम प्राथमिकता कम तलमाथि हुन सक्ने सम्भावनालाई समेत यस अध्ययनले स्वीकारेको अवस्था रहेको छ ।

तालिका नं. ५५: सिफारिसमा परेका कृषि तथा पशुपन्छी बालीहरु

क.सं.	बालीको प्रकार	प्राथमिकता			कैफियत
		प्रथम	दोश्रो	तेस्रो	
क. कृषिबाली					
१	तरकारी	आलु, स्कूस, मुला, फुलकोवी, बन्दाकोवी, रायोको साग र काँको	सिमि, बोडी मटर, अकबरे खोर्सानी	फर्सी, लसुन, प्याज, गाजर, टमाटर तथा सिस्नु	
२	फलफूल	कफि किवि, एभोकाडो, भुईं स्याउ	नास्पती, आल्या आरु	केरा, कागती, ठेकीफल	
३	तेलहन	तोरी	भटमास		
४	दालहन	मास	मस्याम	बोडी	
५	नगदेबाली	अदुवा र अम्लिसो	अलैचि	बेसार	
६	अन्नबाली	धान र मकै	गहुँ, फापर	कोदो	
ख. पशुपन्छी					
१	दुग्ध उत्पादन	गाई	भेंसी	बाखा तथा सुगर बंगुर	
२	मासु उत्पादन	खसी बाखा, सुँगुर, बँगुर	कुखुरा	भेडा, बट्टाई तथा माछा	भेडा पालनबाट उनको पनि उत्पादन हुने तथा ट्राउट माछाको राम्रो संभावना
घ. प्रशोधन उद्योग					
१	फलफूल	जुस तथा जाम			
२	तेलहन		तेल मिल		
३	अन्नबाली	पशुपन्छी आहार			
४	काठ तथा काठ जन्य प्रशोधन		प्लाईउड तथा चिरानी मिल		
५	पशु जन्य पदार्थको उत्पादन	दुध, घ्यु, दही, चिज छूर्पि लगायत	मोही तथा सेरग्याम		
६	तरकारी प्रशोधन		तरकारी धुने, छाट्ने, काट्ने तथा प्याकिड गर्ने		
७	अदुवा र अलैची	आधुनिक सुकाउने मेशिन तथा उपकरण			

७.२.२ सेवा प्रवाह र पूर्वाधार विकास सँग सम्बन्धित सिफारिसहरु:

मुख्य रूपले सिफारिस गरिएको कृषि तथा पशुपन्छी बालीहरुको दिगो उत्पादन व्यवस्थापनबाट माडसेबुड गाउँपालिका वडा नं. २ लाई कृषि तथा पशुपन्छी विकासको हवको रूपमा विकास गर्न देहाय बमोजिमका सेवा प्रवाह र पूर्वाधार विकास अनिवार्य हुन आउँछन् । कृषि विकाससँग सम्बन्धित रहेर कार्यान्वयनकालागि सिफारिस गरिएका यी विषय वस्तुको सफल र प्रभावकारी कार्यान्वयन विना कृषि तथा पशुपन्छी बालीले सार्थक परिणाम प्राप्त गर्न कठिन

हुने भएवाट सफल कार्यान्वयनको अपरिहार्यता समेत स्वीकारिएको छ । माडसेबुड गाउँपालिका वडा नं. २ लाई कृषि तथा पशुपन्छी विकासको केन्द्रको रूपमा विकसित गर्न देहाय बमोजिमका कृषि तथा पशुपन्छी बाली पूर्वाधार निर्माण, विकास, व्यवस्थापन र प्रवर्द्धनकालागि सिफारिस गरिएको छ । सिफारिसमा परेका विषयहरु तालिका नं. ५६ मा प्रस्तुत गरिएको छ ।

तालिका नं. ५६: पूर्वाधार निर्माण, विकास, व्यवस्थापन र प्रवर्द्धनका गर्नु पर्ने कार्यको सिफारिस

क.सं.	क्षेत्र	कृषि तथा पशुपन्छी पालनको व्यवसायिकीकरणकालागी गर्नु पर्ने पूर्वाधार निर्माण, विकास, व्यवस्थापन र प्रवर्द्धनका गर्नु पर्ने कार्यको सिफारिस
१	नीतिगत तथा कानुनी	<ul style="list-style-type: none"> ● राष्ट्रिय रणनीति बमोजिम स्थानिय स्तरको भू-उपयोग नीति र योजना निर्माण गर्ने ● एकीकृत बस्तिविकासको नीति तथा योजना निर्माण गरी कृषि योग्य जमिनको विस्तार गर्ने ● कृषि योग्य जमिन बाँभो राख्नेलाई कारवाहीको दायरामा ल्याउने ● एकल, सामुहिक, सहकारी वा प्रा.लि. सहितका कृषि तथा पशुपालनका सम्भाव्य सबैखाले उपायको खोजी, प्रयोग र विस्तार गर्ने ● वडा नं. २ लाई कम्तिमा एक घर एक उत्पादन, एक समूह एक उत्पादन वा एक सहकारी एक उत्पादनको नीति निर्माण गर्ने ● माटो परिक्षण गरी कृषिको उत्पादनको आधारमा पकेट क्षेत्र निर्धारण गर्ने साथै वडा नं. २ लाई “कृषिबाली तथा पशुपन्छी बगैँचा”को रूपमा विकास गर्ने गरी लक्ष्य निर्धारण सहित परिभाषित गर्ने ● कृषि तथा पशुपन्छी बालीको व्यवसायिकीकरणकालागि २ नं. वडासमितिको निर्णय, वडा कार्यालयको सिफारिस, गाउँपालिकाको योजना तर्जुमा समितिको निर्णय सिफारिस, गाउँकार्यपालिकाको निर्णय सिफारिस प्रस्ताव तयार गरी गाउँसभाबाट अन्तिम निर्णय गर्ने ● व्यवसायिक कृषि तथा पशुपन्छी पालन र बजारिकरणकालागी आवश्यक स्थानिय ऐन, नियम, निर्देशिका तथा कार्यविधि तयार गर्ने ● कृषि तथा पशुपन्छी बाली विकासकालागि आधुनिक यन्त्रको प्रयोग तथा यन्त्रिकरणमा सहूलियत प्रदान गर्ने ● व्यवसायिक कृषि तथा पशुपन्छी पालन फर्म सञ्चालनमा कर छुट सहित विषेश सहूलियत प्रदान गर्ने ● युवा स्वरोजगार कार्यक्रमकालागि विशेष सहूलियत र अनुदानको व्यवस्था गर्ने ● स्थानिय पाठ्यक्रमको विकास गरी माध्यमिक तह सम्म कृषि तथा पशुपन्छी बालीका बारेमा प्राविधिक शैक्षिक कार्यक्रम सञ्चालन गर्ने
२	संस्थागत	<ul style="list-style-type: none"> ● कृषि तथा पशुपन्छी विकास शाखाको व्यवस्था गर्ने ● कृषि तथा पशुपन्छी बाली विमा समन्वय युनिटको व्यवस्था गर्ने ● कृषि तथा पशुपन्छी बाली बजारिकरण समन्वय युनिटको व्यवस्था गर्ने ● सूचना प्रविधिसँग व्यवसायिलाई जोड्न सूचना सञ्जालको व्यवस्था गर्ने ● व्यवसायिक कृषि तथा पशुपन्छी पालनको लागि लगानी योजना सहितको दीघकालीन, मध्यकालीन तथा अल्पकालीन योजना तर्जुमा गर्ने ● कृषि तथा पशुपन्छीपालन क्षेत्रको नक्साङ्कन निर्माण गर्ने ● व्यवसायिक कृषि तथा पशुपन्छी पालनकालागि सरोकारवालाको सहभागितामा एक समन्वय सम्यन्त्रको निर्माण गर्ने ● व्यवसायिक फर्मलाई दर्ता गर्ने व्यवस्था मिलाई आधिकारिकता प्रदान गर्ने

		<ul style="list-style-type: none"> ● सार्वजनिक निजी साभेदारी, सामुदायिक निजी साभेदारी, सार्वजानीक सामुदायीक निजी साभेदारी जस्ता विधि र प्रकृत्यालाई प्राथमिकतामा राख्ने
३	बजेट तथा वित्तिय व्यवस्थापन श्रोत	<ul style="list-style-type: none"> ● स्वलगानीकालागि दैनिक पारिवारिक बचत कार्यक्रमलाई प्रोत्साहन र अनिवार्य गर्ने ● गाउँपालिकाले विशेष बजेट विनियोजन गर्ने साथै त्यसको नियमितता र व्यवस्थापनको सुनिश्चितता गर्ने ● दिगो विकास लक्ष्य, संघीय सरकारको पन्ध्रौ योजना तथा कृषि विकास रणनीति साथै प्रदेश सरकारको आवधिक योजनाले अवलम्बन गरेका नीति तथा कार्यक्रममा आधारमा बजेट सहयोगकालागि प्रदेश तथा संघीय सरकारसँग साभेदारी गर्ने ● प्रचलित ऐन कानूनको अधिनमा रही दाता, सहयोगी तथा साभेदार निकाय र संघ सस्थासँग साभेदारी गर्ने ● बडामा बचत तथा ऋण सहकारी संस्था, लघुवित्त विकास सस्था वा वित्तीय सस्था वा बैंकहरुका शाखा पुऱ्याउने ● न्युनतम ब्याजदर र सहज रुपमा आवश्यक आर्थिक श्रोत प्राप्त गर्न सक्ने अवस्थाको श्रृजना गर्न बैंक तथा वित्तिय संस्था र सहकारीसँग गाउँपालिकाको साभेदारी विकास गर्ने ● सबै घरपरिवारको अनिवार्य बैंक खाता हुने व्यवस्था मिलाउने ● निजी क्षेत्रलाई आकर्षित गरी सार्थक सहभागिताको सुनिश्चितता गर्ने ● विपद व्यवस्थापन कोष तथा कृषि तथा पशुपन्छी पालन व्यवसाय विकास कोषको व्यवस्था गर्ने
४	जनशक्ति व्यवस्थापन	<ul style="list-style-type: none"> ● कृषिबाली तथा पशुपन्छी प्राविधिकको व्यवस्था गर्ने ● व्यवसायिक कृषि तथा पशुपन्छी बाली विकासकालागि दक्ष, अर्धदक्ष तथा अदक्ष कामदारहरुको पर्याप्त व्यवस्था मिलाउने ● स्थानिय जनशक्ति र किसानहरुलाई रोजगारीमा प्रथम प्राथमिकता दिने व्यवस्था मिलाउने ● कृषि श्रमिकको पारिश्रमिकको दर निर्धारण गर्ने ● कृषिबाली तथा पशुपन्छीबालीको स्वास्थ्य विमा गर्ने ● कृषि तथा पशुपन्छी पालन व्यवसायमा लागेका व्यक्तिका लागि जीवन तथा दुर्घटना विमा सहित सामाजिक सुरक्षाको सुनिश्चितता गर्ने ● कृषि तथा पशुपन्छी बालिको विकासमा सम्लग्न परिवारका बालबालिकाको शैक्षिक पहुँच र शिक्षाको सुनिश्चितताको लागि बालबालिका स्याहार केन्द्र, पूर्व प्राथमिक कक्षा सञ्चालन तथा विद्यालय भर्ना र दिवा खाजा समेतकालागि गाउँपालिकाले जिम्मेवारी लिने ।
५	पूर्वाधार तथा सेवा पूर्वाधार विकास	<ul style="list-style-type: none"> ● व्यवसायिक बाली विकास हुने सबै क्षेत्रमा कम्तिमा वर्षे भरी यातायातका साधन सहज सञ्चालन हुन सक्ने गरी न्युनतम रुपमा ग्राभेल सडक तथा आवश्यक स्थानमा पुल तथा कलभर्टको निर्माण विकास गर्ने ● सिँचाईको उपयुक्त र पर्याप्त व्यवस्था गर्ने ● विद्युत, टेलिफोन, नेट तथा इन्टरनेट नपुगेको स्थानमा गुणस्तरीय सेवा पुऱ्याउन सम्बन्धित निकायसँग समन्वय र साभेदारी गर्ने
		<ul style="list-style-type: none"> ● विशेष नीति तर्जुमा गरी कृषि तथा पशुपन्छी बाली सम्बन्धी व्यवसायिक शिक्षा लिने विद्यार्थिलाई छात्रवृति प्रदान गर्ने ● कृषि विकास रणनीति, दिगो विकास लक्ष्य र पन्ध्रौ योजना साथै प्रदेश आवधिक योजनाले निर्धारण गरेका लक्ष्य उद्देश्य तथा कार्यक्रमका बारेमा शिक्षामुलक

६	व्यवसायिक कृषि तथा पशुपन्थी विकास कार्यक्रम	<p>प्रशिक्षणको व्यवस्था गर्ने</p> <ul style="list-style-type: none"> ● कृषि बालीकालागि माटो परिक्षण अनिवार्य गर्ने साथै गाउँपालिकाको सिफारिसमा कम शुल्कमा परिक्षण गर्न सकिने व्यवस्था रहेकोले यसकालागि गाउँपालिकाले आवश्यक व्यवस्था मिलाउने ● व्यवसायिक कृषि तथा पशुपालनका विषयमा स्थानियबासीलाई निशुल्क तालिम प्रदान गर्ने ● उन्नत जातको विउविजन केन्द्र (सिड बैंक) को स्थापना साथै नश्ल सुधार तथा कृतिम गर्भाधान सेवाको विकास र विस्तार गर्ने साथै बोका, विर वितरण गर्ने ● उन्नत जातका फलफूल, तरकारीको नर्सरीको स्थापना र विकास गर्ने ● बेमौषमी तरकारी खेतीलाई प्राथमिकता दिने साथै प्रोत्साहन गर्ने ● विशेष जातका बाली लगाएर प्रति रोपनी तोकिएको मात्रा भन्दा बढि उत्पादन गर्ने किसान तथा व्यवसायीलाई स्थानिय सरकारको हैसियतमा गाउँपालिकाले कर छुट, विशेष अनुदान दिने साथै बार्षिक रु ५०,००० बराबरको <u>“माइसेबुड कृषि तारा”</u> पुरस्कार प्रदान गर्ने ● निजी क्षेत्र समेतको सहयोग र साभेदारीमा प्राङ्गरिक मल (गँडेउले मल समेत) को उत्पादन गरी आत्म निर्भर बनाउने ● प्राङ्गरिक मल उत्पादन तथा भण्डारण साथै अन्य पोषक तत्व अनिवार्य हुने मलको समेत भण्डारण केन्द्रको व्यवस्था गर्ने ● प्राङ्गरिक तथा जैविक रोगनिरोधक औषधीको सुलभ व्यवस्थापन गर्ने ● चरन क्षेत्र स्थापना र विकास गर्ने ● डाले तथा भुईँघासको थप विकास र विस्तार गर्ने ● पशुपन्थी आहार उत्पादन गर्ने तथा नपुग भएको अवस्थामा आवश्यक आहारको आपूर्ति गर्ने व्यवस्था मिलाउने ● गोठ सुधार कार्यक्रम सञ्चालन गर्ने साथै आवश्यक पूर्वाधार निर्माणमा विशेष सहलियत प्रदान गर्ने ● रोगनिरोधक औषधीको सुलभ व्यवस्थापन र खोप कार्यक्रम सञ्चालन गर्ने ● फलफूल तथा तरकारी साथै दुग्ध पदार्थ प्रशोधन केन्द्रको स्थापना गरी कृषिमा आधारित औद्योगिक ग्रामको स्थापना र विकास गर्ने ● निश्चित मापदण्ड तयार गरी रोजगारमुलक, अधिक मात्रामा स्थानिय कच्चा पदार्थको प्रयोग गरी निर्यातमुखी र गुणस्तरीय उद्योग स्थापना, सञ्चालन र व्यवस्थापन गर्ने उद्योगकालागि निश्चित समय सिमा सम्म स्थानिय कर तथा राजश्वमा आवश्यक सहलियत प्रदान गर्ने साथै सम्बन्धित उद्योगिलाई विशेष सम्मान प्रदान गर्ने ● <u>“माइसेबुड कृषि तथा पशुपन्थी बाली संकलन केन्द्र”</u> साथै <u>“माइसेबुड निर्यात तथा विक्री प्रवर्द्धन केन्द्र”</u> को स्थापना र विकास गर्ने ● कृषिश्रोत केन्द्रको स्थापना र विकास गर्ने साथै कृषि पर्यटन कार्यक्रम सञ्चालन व्यवस्था गर्ने ● युवा स्वरोजगार कार्यक्रम सञ्चालन गर्ने ● प्राङ्गरिक उत्पादनको सुनिश्चितता र प्रमाणीकरणको व्यवस्था मिलाउने ● गुणस्तर परिक्षण प्रयोगशालाको स्थापना वा सम्बन्धित प्रयोगशालासँग समन्वय र साभेदारी गर्ने ● माटो परिक्षणलाई अनिवार्य गर्ने
---	---	--

	<ul style="list-style-type: none"> ● रासायनिक किटनासक औषधि तथा रासायनिक मलको प्रयोगलाई निरुत्साहित वा प्रतिबन्ध लगाउने ● बजार केन्द्रहरुको खोजी र विस्तार साथै आर्थिक विकासका सबैखाले क्षेत्रमा गाउँपालिकाले औद्योगिक, व्यापारिक तथा व्यवसायिक दुतको भूमिका निर्वाह गर्ने ● व्यवसायिक कृषि विकास कार्यमा सम्मलग्न किसानहरुलाई परिचय पत्रको व्यवस्था मिलाउने ● कृषक अवलोकन भ्रमणको व्यवस्था मिलाउने
--	--

७.३ अपेक्षा:

माडसेबुङ गाउँपालिका वडा नं. २ मा गरिएको अध्ययनको निष्कर्ष बमोजिम कृषि तथा पशुपन्छी पालन र तीनको व्यवसायिकीकरणकालागि सम्बन्धित उपयुक्त रहेको तथा उक्त निष्कर्षका आधारमा गरिएको सिफरिसहरुलाई कार्यान्वयनमा ल्याउन सके देहाय बमोजिमको उपलब्धि प्राप्त हुन सक्ने अपेक्षा गरिएको छ ।

“कृषि योग्य जमिनलाई पूर्वाधार युक्त व्यवसायिक कृषि क्षेत्रको रुपमा विकास, आधुनिक कृषि उत्पादनमा पूर्ण रुपले प्रयोगमा आउन नसक्ने जमिनलाई पूर्वाधार युक्त व्यवसायिक पशुपन्छी तथा माछा पालनका क्षेत्रको रुपमा विकास तथा कृषि उत्पादनमा आधारित घरेलु, साना तथा मझौला उद्योगहरुको स्थापना र थप विकास भई आगमि ५ वर्ष भित्र माडसेबुङ गाउँपालिका वडा नं. २ कृषि तथा पशुपन्छी बाली उत्पादनमा आत्म निर्भर, रोजगारीको सृजना, औद्योगिक उत्पादनमा बढोत्तरी, निर्यातमुखि उत्पादनमा विस्तार हुनुको साथै सय वडाका उपरोक्त व्यवसायमा सम्मलग्न वडाबासीको वार्षिक आयमा न्युनतममा पनि दोब्बरले वृद्धि भएको हुनेछ, साथै गाउँपालिकाका अन्य वडामा विस्तार गर्न तथा गाउँपालिकाको वर्तमान कुल आन्तरिक आय वृद्धिमा प्रति वर्ष कम्तिमा १० देखि १५ % सम्मको योगदान पुगेको हुनेछ,”

धान्यवाद